ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
အရှင်သာဂိရပုတ္တရာ
သာဓကကောင်း

ဒို့တာဝန်အရေး ၃ ပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

* ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
* နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
* နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
* ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချမှန်းကြ

သာမဏေကျော်

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

အဖုံးပန်းချီ စံတိုး

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၀၆/ ၂၀၀၀(၁၀)နှင့် စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၇၇/ ၂၀၀၀(၇)တို့အရ ဦးတင်ရိန်(၀၃၇၆၃)စန်းရောင်ရိန်စာပေ၊ ၄/ ၁၇၇၊
မေခလမ်း၊ ဝေဘဂီမြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာက ထုတ်ဝေ၍
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသားကို ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း(၀၂၆၇၀)၊
ကလျာအော့ဖ်ဆက်၊ ၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ က ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး ၃၀၀ ကျပ်

ပါရမီစာပေ
၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း(အထက်လမ်း)၊ ရန်ကုန်(ဖုံး ၂၅၃၂၄၆)
၂ /၄၊ ကမ္ဘာအေးစေတီတော်မုခ်ဦးစောင်းတန်း၊ ရန်ကုန်
၂၉၅၊ ဈေးအရှေ့လမ်း၊ ထား၀ယ်

မာတိကာ

	ဒေါက်တာမတင်ဝင်း၏အမှာ	၇
	အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်ရည်များ	၁၂
၁။	သူ့ပညာစွမ်းအားကို လျှောက်ထားပြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၁၃
၂။	၇ နှစ်အရွယ် သာမဏေလေး၏ စကားကိုပင် ရိုသေစွာ လိုက်နာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၁၅
၃။	ဆရာရိုရာ ဦးခေါင်းပြု၍ အိပ်လေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၁၆
၄။	သံဃာအားလုံး ကြွသွားပြီးမှ ဆွမ်းခံဝင်လေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၁၇
၅။	"သည်းခံမှုရှိသည်"ဟု သတင်းကြီးသဖြင့် စမ်းသပ်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၁၈
၆။	ဆွမ်းတစ်ဇွန်း၏ကျေးဇူးကိုပင် မမေ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၂၀
၇။	မယ်တော်ကြီး၏ မြည်တွန်ခြင်းခံရရှာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၂၂
၈။	'တဏှာရှိသေးသည်' ဟု အပြောခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၂၄
၉။	၉ ကြိမ် မြေငလျင်တုန်လှုပ်စေသည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကား ၉ ခွန်း	၂၆
၁၀။	ဘုရားရှင်ကိုပင် မယုံကြည်သေးဟု အပြစ်တင်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၃၁
၁၁။	အသက်ပင် သေပါစေ၊ ဘုရားဥပဒေကို မချိုးဖျက်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၃၃
၁၂။	ရောဂါပျောက်ဆေး မဘဉ်းပေးသဖြင့် ရောဂါပျောက်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၃၄

၁၃။ အယူမှားနေသည့် ဦးလေးကို ဘုရားထံသို့ပို့ပေးသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၂၇
၁၄။ အယူမှားနေသည့် တူတော်မောင်ကို ဘုရားထံသို့ပို့ပေးသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၂၉
၁၅။ အယူမှားနေသည့် သူငယ်ချင်းကို ဘုရားထံသို့ပို့ပေးသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၄၀
၁၆။ လှုံ့စရာမရှိလို့ ၃ ကြိမ် ပုန်းနေသော ပုဏ္ဏားထံကိုမှ
ဆွမ်းခံကြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၄၁
၁၇။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောပြပြီးမှ ရှင်ပြုပေးလေ့ရှိသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၄၄
၁၈။ ရှင်ပဏ္ဍိတ ပြန်ပေးသဖြင့် သပိတ် သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင်
ယူခဲ့ရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၄၇
၁၉။ မြန်မြန်ကြွသွားနေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၅၀
၂၀။ ၇ နှစ်အရွယ် ကိုရင်ငယ်လေးများနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၅၄
၂၁။ ရှင်တိဿနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၅၈
၂၂။ တောထွက်သွားသော ရှင်တိဿထံသို့ ကြွသွားတော်မူသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၅၈
၂၃။ ရှင်တိဿ၏အစွမ်းကိုပြစေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၆၁
၂၄။ ဘုရားလက်မှ ရှင်တိဿ သပိတ်ကို ယူနေသော
အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၆၄
၂၅။ ဖခင်စိတ်ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၆၈
၂၆။ ဝါဒတစ်ထောင်စီတတ်သော ညီအစ်မ ၄ ယောက်နှင့်
ဝါဒယှဉ်ပြိုင်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၆၇
၂၇။ ကုလ္လာလကောသာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၇၁

၂၈။ အရှင်ဒေဝဒတ်နောက်လိုက်ပါသွားသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ် ၅၀၀ နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၇၇
၂၉။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီသသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၈၀
၃၀။ ဘီလူးရိုက်နှက်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၈၄
၃၁။ အိပ်ရာနေရာ မရတော့သဖြင့် သစ်ပင်ရင်းမှာ တစ်ညဉ့်လုံး နေထိုင်ရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၈၈
၃၂။ အနာထပိဏ်အလွန်ကြည်ညိုခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၉၄
၃၃။ အဘိဓမ္မာကို ပထမဆုံးပို့ချပေးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၉၉
၃၄။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ရေးအတွက် လေးလေးနက်နက် တွေးခဲ့ မေးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၀၂
၃၅။ ထွေးပြီးတံထွေးကို ပြန်မမျိုသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၀၆
၃၆။ သူတို့ပြောပြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဂုဏ်ရည်များ ၁၀၉
၃၇။ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာလျောင်းလျာ ၁၁၄
၃၈။ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဩဝါဒနှင့်တူသော ဩဝါဒပိုင်ရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၂၁
၃၉။ လိုသည်ထက်ပို၍ ပေးသူနှင့်တူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၂၇
၄၀။ အချင်းချင်း မြတ်နိုးကြသော အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၂၉
၄၁။ မြေကြီးကိုရွှေသီးစေခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၃၁

လျှောက်ထားပါသည်ဘုရား

ဒေါက်တာမတင်ဝင်း (ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

ရိုသေစွာ ခြေတော်ဦးခိုက် လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်ဘုရား။

တပည့်တော် အရင်ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ လျှောက်ထားခဲ့ဖူးသလို အရှင်ဘုရားရဲ့စာတွေကို ဖတ်ခွင့်ရတာ ရတနာထုပ်ကြီးကို ရသလို တပည့်တော် ခံစားရပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ အရင်ကတည်းက မှတ်သားခဲ့ရတဲ့ စကားပုံကလေး တစ်ခု ရှိပါတယ်။ 'အလိမ္မာ စာမှာရှိ' ဆိုတဲ့ စကားပုံကလေးဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ဘုရား လိမ္မာအောင် သွန်သင်ညွှန်ပြ ဆုံးမတဲ့စာ လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြတဲ့စာမှ အလိမ္မာရှိတဲ့စာ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့ဘုရား၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ စာဖတ်ပြီးမှ မိုက်တွင်းပိုပြီးနက်သွားတာတွေ ရှိလာမှာပါပဲဘုရား။

တပည့်တော်တို့ကတော့ အလိမ္မာပေးတဲ့စာတွေမှာ ထုံမွှေခွင့် ရခဲ့ပါတယ်၊ အဲသည်လိုဆိုတော့ သိပ်လိမ္မာမှာပေါ့နော်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က မေးခဲ့ရင် တော်သေးလို့သာ လမ်းမှန်ပေါ်ကို ပြန်ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဖြေရမှာပါပဲ။

လိမ္မာတယ်လို့ ဆိုတာကလည်း ဉာဏ်ရည်ပြည့်မှု တကယ်ကောင်းတဲ့ လမ်းညွှန်သင်ပြမှု ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုတွေက အလိမ္မာကို တရားကို နားလည်နိုင် သဘောပေါက်နိုင် တန်ဖိုးထားနိုင်မှ ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ အကျိုးရနိုင်မယ်လို့ တပည့်တော် သဘောပေါက်မိပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ တော်တော်ငယ်တဲ့အရွယ်ကစပြီး ဆိုကရေးတီးစ် (Socrates) ဆိုတဲ့ ဂရိပညာရှိကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သင်ရိုးထဲမှာပါတာရော မပါတာရော ဖတ်ဖူးပါတယ်ဘုရား၊

သူ့ရဲ့ပညာ သူ့ရဲ့ရိုးသားမှု ရဲရင့်မှုတွေကိုလည်း သဘောကျခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ သူက ပြောဖူးပါတယ်၊ "လောကမှာ ငါသိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ငါ ဘာမျှ မသိသေးဘူးဆိုတာပါပဲ" တဲ့။ တပည့်တော်တို့က လေးစားရင်းစွဲ ရှိထားတော့ သြော် ပညာရှိများ တကယ်ပြည့်တာ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြောတတ်တယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ အမှန်ကို ပြောခဲ့တာပါလားဆိုတာ ကြီးလာမှ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတော့တယ်။ သိစရာ တတ်စရာတွေရဲ့ ကျယ်ပြန့်များပြားတဲ့အဖြစ် ကိုယ်တိုင်လည်း သိသလိုလို တတ်သလိုလိုနဲ့ ဘာကိုမျှ အဟုတ်မတတ်တဲ့ အဖြစ်တွေကို သိလာတော့မှ သြော် ငါတို့ထက်များစွာတော်တဲ့ ပညာရှိကြီး ဆိုကရေးတီးစ်က အမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံသွားတာပါကလား လို့သိလာပါတယ်ဘုရား၊ သူက ဟန်ဆောင်ခြင်းကို ရှောင်ပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီး ဝန်ခံသွားတဲ့အတွက် ရိုးသားပါပေတယ်လို့ ချီးမွမ်းရမှာပါဘုရား၊ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အား ပိုလာတာကို ဝမ်းသာရတာပါပဲ ဘုရား။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ အရှင်ဘုရား ရေးသားတော်မူတဲ့ "ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ" ကို တပည့်တော် ဖတ်ရတော့ ပိုပြီးလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားရပါတယ်ဘုရား၊ ကိုယ့်ရဲ့ကြမ်းတမ်းတဲ့ မောက်မာတဲ့အဖြစ်တွေကို ပြန်မြင်ပြီး ရှက်မိပါတယ်ဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က ပညာမာန တက်နေတယ်လို့ ကွယ်ရာမှာ ပြောတာကို ပြန်ကြားတဲ့အခါ တပည့်တော်က လူပုံအလယ်မှာ အဲဒီလူကို ရှင်းဖူးပါတယ် ဘုရား။

တကယ်လို့ အခုအချိန်မှာသာ အဲဒီစကားမျိုးနဲ့ စွပ်စွဲတာကို ခံရရင် 'သြော် အဲသည်လိုထင်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ပညာဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ သင်ယူခွင့်ရလို့ တတ်ထားသမျှကလေးသာပါ၊ အဲဒီလောက်ကလေးကလည်း မာနတံခွန်ထူလောက်စရာ ဘာမျှမရှိပါဘူး' လို့ အေးအေးသက်သာပြောပြလိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲသည်လိုဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်လေမလဲ။

အရင်တုန်းကတော့ဘုရား၊ 'ပညာမာနဆိုတာ ပညာရှိမှ ထားလို့ရတာ ပညာမထောက်တခေါက်နဲ့တောင် မာနထားနေတတ်ကြသေးတာပဲ လာမပြောနဲ့. ဆိုတာမျိုးတွေ ပြောခဲ့တာပါဘုရား' တကယ်တော့ အလွန်ရှက်စရာကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ အဲသည်လို နည်းနည်းလောက်ဖြစ်စေ မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်လာတဲ့ အချိန်ကျမှ ပညာအရာမှာ ဇာတဒဂ်ရတော်မူပြီး မြတ်စွာဘုရားမှအပ ပညာဉာဏ်အကြီးမားဆုံး အရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးရဲ့ မိမိကိုယ်ကို မိမိ နှိမ့်ချတတ်တဲ့သဘောထား၊ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ညှာတာထောက်ထားတတ်တဲ့ သဘောထားတွေအကြောင်းကို ဖတ်ရတာ ကြည်ညိုဖွယ်အတိဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော်ဟာ ဖတ်မိသမျှအကြောင်းတွေကို ထပ်ထပ်ဖတ်ချင်နေသလို ပိုပြီးလည်း အကျယ်တဝင့် သိချင်နေပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကိုလည်း လျှောက်ထားပြီးပါပြီ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ အဆုံးအမကို ခံယူပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတော်မူကြတဲ့ ကိုရင်ကလေးများအကြောင်းကို ဖတ်ရလို့ 'ဩော် ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ပညာဉာဏ်ကြီးမားသလောက် ကလေးသူငယ်များကအစ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သူမှန်သမျှအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်တော်မူတတ်တဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးပါတကား' လို့ တွေးတောကြည်ညိုရပါတယ် ဘုရား'၊ အဲဒီလို ကြည်ညိုရာကတစ်ဆင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ သာဝကဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အလွန်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့အချိန်မှာ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ရောက်ကာ ထူးထူးခြားခြား ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူကြပြီး အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်တို့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြတဲ့ ကိုရင်ကလေးများအကြောင်းကို သိရရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိပါတယ်ဘုရား။

အလွန်ရိုသေသောစိတ်ထားနဲ့ လျှောက်ထားလိုတာကတော့ တပည့်တော်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များထဲမှာ ဗုဒ္ဓစာပေနဲ့ ဝေးနေတဲ့သူတွေ အရွယ်တိုင်းမှာ ရှိနေပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော်တို့တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတချို့တောင်မှ သက်ဆိုင်ရာ

ဘာသာရပ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင် ကြိုးစားရတာ အလုပ်နဲ့ဆိုင်တာရော လူမှုရေးနဲ့ဆိုင်တာရော ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေက များနေရတာကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ ပတ်သက်တာကို ကြီးမှ ဖတ်ရဦးမယ်လို့ ပြောတာ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားဖူးပါတယ် ဘုရား၊ အဲသည်လို ပြောတဲ့သူက ငါးဆယ်ကနေ ခြောက်နှစ်လောက် စွန်းနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုလူကြီးတွေတောင်မှ ရှိနေသေးရင် လူငယ်တွေထဲမှာလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ သူငယ်ဘဝက ဉာဏ်ပညာကြီးလွန်းလို့ ပွဲကြည့်ရင်း သံဃရလာကာ အပေါင်းအဖော်များနဲ့အတူ တောထွက်လာတဲ့သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိမှသိကြပါ့မလား လို့ တပည့်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ် ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ရေးသားခဲ့တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးရဲ့ တပည့်များအပေါ် ကြောင့်ကြစိုက်ပုံ၊ ကျွတ်ထိုက်သောသူတို့အတွက် အပင်ပန်းခံကာ ကြိုးစားပုံ၊ အင်မတန်မှ ပညာကြီးပုံ၊ ပညာကြီးသလောက် မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချပုံ၊ အင်မတန်မှ သီလဝန္တ ဖြစ်တော်မူပုံ၊ အလိုက်သိတော်မူပုံ စတဲ့စတဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာတွေဟာ အတော်များပါတယ် ဘုရား။

အရှင်ဘုရားက ၄၁ ပုဒ် ရေးခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အခွင့်သာလျှင် ထပ်ပြီး ရေးဦးမယ်လို့ ဆိုထားတဲ့အတွက် တပည့်တော်ကတော့ အခွင့်မသာလို့တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူးဘုရားလို့ လျှောက်ထားလိုပါတယ် ဘုရား။ ဘုရားတရားဘက်ကို စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့သူတိုင်း ကိုင်းညွှတ်လာအောင် ဆွဲဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ စာတွေကို အရှင်ဘုရား ရေးနေတာကြောင့် တရားအားထုတ်လာတဲ့သူတွေ အတော်များလာနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

တရား အားမထုတ်ဖြစ်သေးသည့်တိုင်အောင် ဘုရား တရား သံဃာရတနာသုံးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြားအမြင်များလာတဲ့အတွက် ထောင်လွှားတဲ့ မိမိရဲ့စရိုက်ကို မိမိထိန်းတတ်လာတဲ့သူတွေ များလာမှာပါဘုရား။ တပည့်

တော်က လောကီနယ်ထဲမှာဖြင့် အတော်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်နေသဘာဝနဲ့ လူတွေ ရှိနေပါသေးတယ်ဆိုတာ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး လျှောက်ထားနေသလို ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါလို့ ရိုသေစွာ လျှောက်ထားရင်း တပည့်တော်ရဲ့ လျှောက်ထားလွှာကို နိဂုံးချုပ်ပါရစေ ဘုရား။

ဓာဝင်း

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်ရည်များ

သဒ္ဓါတရားက တွန်းအားပေးလို့

“ဘုရားရှင်တစ်ဆူ၏ ဂုဏ်တော်များကို အခြားဘုရားရှင် တစ်ဆူက တခြားမည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောကြားဘဲ တစ်ကမ္ဘာကြာအောင် ပြောဆိုသော်လည်း တစ်ကမ္ဘာ ကုန်လွန်သွားစေကာမူ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကား မကုန်နိုင်ပါ” ဟူသော ဤစကားရပ်ကို ဖတ်ရှုဖူးပါသည်။ စာရေးသူသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်ရည်များကို ရေးသားဖော်ပြဖို့ စိတ်ကူးမိသောအခါ ထိုစကားရပ်လေးကို ပြန်လည် သတိရလာမိပါသည်။ ပညာအရာတွင် အသာလွန်ဆုံးပညာရှင်ဖြစ်သည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ရည်များကိုလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါးကသာလျှင် ကုန်စင်အောင် ပြောဆိုနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ စာရေးသူ ရေးသား ဖော်ပြလျှင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာဝယ် ယင်ငယ်၏ နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ထောက်သကဲ့သို့သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ရည်တည်းဟူသော မဟာသမုဒ္ဒရာဝယ် ယင်ငယ်၏နှုတ်သီးဖျားသဖွယ်ဖြစ်သော စာရေးသူ၏ အသိလေးဖြင့် ရေးသားဖော်ပြပေးရန် စာရေးသူ၏ရင်ဝယ် ဖြစ်ပွားနေသော သဒ္ဓါတရားက တွန်းအားပေးနေသဖြင့် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

သာမဏေကျော်

၁။ သူ့ပညာဖွမ်းအားကို လျှော်ကာထားပြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ဘုရားရှင်သည် မယ်တော် သန္တုသိတနတ်သား အမှူးရှိသော နတ်ငြဟ္မာတို့အား ဝါတွင်း ၃ လ အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားပြီး၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဝါကပ်ရာဖြစ်သည့် သင်္ကဿမြို့သို့ သင်္ကဆင်းတော်မူရာ လင်္ကာခြေတော် ချရာဖြစ်သည့် 'အစလစေတီ' နေရာဝယ် ရပ်တော်မူကာ အဆင့်ဆင့်မြင့်တက်လာသော ပြဿနာတို့ကို မေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ မေးသောအခါ ပုထုဇဉ်တို့သည် ပုထုဇဉ်တို့၏ အရာဖြစ်သော ပြဿနာတို့ကိုသာ ဖြေနိုင်ကြ၏။ သောတာပန်တို့၏ အရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတို့ကိုကား မဖြေနိုင်ကြ၊ သောတာပန်စသူတို့လည်း သကဒါဂါမ် စသူတို့၏ အရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတို့ကို မဖြေနိုင်ကြချေ။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ အရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတို့ကို ကြွင်းသော မဟာသာဝကတို့ မဖြေနိုင်ကြပေ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတို့ကို အရှင် မောဂ္ဂလ္လာန် မဖြေနိုင်ချေ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ဘုရားအရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတို့ကိုမူ မဖြေနိုင်တော့ပေ။ ဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဘုရားအရာဖြစ်သည့် ပြဿနာတစ်ခုကို မေးလေရာ မဖြေနိုင်ဖြစ်နေ၍ ဖြေဖို့နည်းပေးသဖြင့် ထိုနည်းကိုမှီကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြေခဲ့လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်ဝယ် ခြေသုံ့မင်း၏ ဟိန်းသံကဲ့သို့သော ရဲရင့်စွာသော အသံဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့ပေသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံး မိုးရွာသွန်းသည့် အခါ 'မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကျရောက်သည့် ရေပေါက်တို့သည် ဤမျှ ရှိသည်၊

မြေကြီးပေါ်၌ ကျရောက်သည့် ရေပေါက်တို့သည် ဤမျှ ရှိသည်၊ တောင်ပေါ်၌ ကျရောက်သည့် ရေပေါက်တို့သည် ဤမျှ ရှိသည်' ဟု ရေတွက်ကာ ဂဏန်းဖြင့် တင်ပြနိုင်ပါသည် ဘုရား" တဲ့။

"သာရိပုတ္တရာ၊ သင့်မှာ ထိုသို့ဂဏန်းဖြင့် တင်ပြနိုင်သည့် စွမ်းရည် ရှိသည်ကို ငါဘုရားရှင် သိတော်မူပေသည်" ဟု ဘုရားရှင်က အရှင် သာရိပုတ္တရာအား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေဆိုပြီးသည့်အခါ ဂဂ်ါမြစ်ထဲမှ သဲတစ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲမှ ရေတစ်ပေါက်ကို ဖြစ်စေ၊ မြေကြီးပေါမှ မြေမှုန်တစ်မှုန်ကို ဖြစ်စေ၊ ယူမပစ်ဘဲ ပြဿနာပေါင်း တစ်ရာကို ဖြစ်စေ၊ တစ်ထောင်ကို ဖြစ်စေ၊ တစ်သန်းကို ဖြစ်စေ ဖြေဆိုပြီးမှ ဂဂ်ါမြစ်ထဲမှ သဲတစ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲမှ ရေတစ်ပေါက်ကို ဖြစ်စေ၊ မြေကြီးပေါမှ မြေမှုန်တစ်မှုန်ကို ဖြစ်စေ၊ သင့်တော်တဲ့ တစ်နေရာမှာ ပစ်ချရပါ၏။ ဂဂ်ါမြစ်ထဲမှ သဲလုံးတွေ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲမှ ရေတွေ မြေကြီးမှ မြေမှုန်တွေသာ အလွန်လျင်မြန်စွာ ကုန်စင်သွားကြရပါ၏။ တပည့်တော်၏ ပြဿနာတို့ကို ဖြေဆိုခြင်းကား၊ မကုန်ဆုံးသေးပါ ဘုရား" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားခဲ့ပေသည်။

ဤမျှပညာကြီးမားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်သော်မှ ဘုရားရှင် အရာဖြစ်သည့် ပြဿနာကို မေးလိုက်သောအခါ မဖြေဆိုနိုင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဘုရားရှင်က ဖြေဆိုဖို့နည်း ပေးတော်မူ၍ ထိုနည်း၌ တည်ကာသာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူမျှ မဖြေဆိုနိုင်သော ထိုပြဿနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ တစ်ပါးတည်းသာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါပေသည်။

ထိုမျှလောက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြီးမားလှသော ပညာ အရည် အသွေးကို စာရေးသူသည် ထူးထူးခြားခြား လေးစားကြည်ညိုနေမိပါသည်။

၂။ ၇ နှစ်အရွယ် သာမဏေလေး၏ စကားကိုပင်
ရိုသေစွာ လိုက်နာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

တစ်နေ့သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းဝတ်ပုံ မညီမညွတ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသော ၇ နှစ် အရွယ် သာမဏေငယ်က "အရှင်ဘုရား သင်္ကန်းဝတ်ပုံ မညီပါတကား" ဟု လျှောက်ထား၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "ကိုရင်လေးက ငါ့ ပြောရကောင်းလား" ဟု သဘောထားတော်မမူဘဲ တစ်နေရာသို့ သွားကာ ကောင်းစွာ ပြင်ဝတ်ပြီးလျှင် ကိုရင့်ထံ ပြန်လာ၍ ရပ်လျက် လက်အုပ်ချီကာ "သည်လောက်ဆိုလျှင် သင့်တော်ပါပြီလား ဆရာ" ဟု မိန့်ကြားပြီးနောက် "ထိုနေ့၌ သာမဏေဖြစ်သည့် ၇ နှစ် အရွယ် သာမဏေငယ်ကလေးကပင် ဆုံးမလာလျှင် ထိုအဆုံးအမကို ဦးခါင်းထက်မှာ ခံယူပါသည်" ဟု ကျေးရှင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ပညာအရာတွင် အသာဆုံးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချသည့်ဂုဏ် အရည်အသွေးကား မည်မျှလေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသနည်း။ မည်မျှ အတုယူဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသနည်း။ အလွန်ပင် အနှစ်ပြည့်သည့် စပါးနံ့သဖွယ် ဖြစ်နေပါတကား။

၃။ ဆရာရိုရာ ဦးခေါင်းပြု၍ အိပ်လေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်အဿဇိ၏ တရားဖြင့် သောတာပန် ဖြစ်ရသည့် အခါမှစ၍ အရှင်အဿဇိ ရိုရာအရပ်သို့ ရည်မှန်းကာ လက်အုပ်ချီလျက် ထိုအရှင်မြတ်ရှိရာသို့ ဦးခေါင်းထားကာ အိပ်လေ့ရှိ၏။ မသိသော ရဟန်းတို့က "အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယနေ့တိုင် အယူမှားနေသေး၏။ အရပ်မျက်နှာတွေကို ရိုခိုးနေသည်" ဟု ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားကြလေရာ ဘုရားရှင်က "သာရိပုတ္တရာသည် အရပ်မျက်နှာတွေကို ရိုခိုးခြင်းမဟုတ်၊ မိမိဆရာ အဿဇိကို ရိုခိုးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း" မိန့်တော်မူ၍ "မိမိကို တရားသိအောင် ပြဆေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မီးပူဇော်သော ပုဏ္ဏားသည် မီးကို ရိုခိုးသကဲ့သို့ ရိုခိုးရမည်" ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

တရား မသိသူများက ဂါရဝမှုကို အောက်ကျသည် ဟု အထင်အမြင် မှားနေကြသော်လည်း ဂါရဝသည် အလွန်မွန်မြတ်သော တရားတစ်ခု ဖြစ်လေရာ တရားကို ပို၍သိလေလေ ဂါရဝတရား ပို၍ရှိလေလေ ဖြစ်ပေသည်၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို လေးစား ရိုသေသည့် အရာတွင် စံနမူနာတင်ထိုက်သော ထိပ်တန်းပညာရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ထုံးကို နှလုံးမူကာ တပည့်ဖြစ်သူတို့ အတုယူ ကျင့်သုံးသင့်လှပါပေသည်။

၄။ သံဃာအားလုံး ကြွသွားပြီးမှ ဆွမ်းခံဝင်လေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အပေါင်းတို့တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်၏ လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်ရသဖြင့် လက်ယာတော်ရံ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား၏ တပည့်သားအပေါင်းတို့တွင် သားကြီးအရာ၌ တည်လေသည်။ သံဃာ အပေါင်းကလည်း နောင်တော်ကြီးအရာထား၍ လေးစားကြည်ညိုု ဆည်းကပ် ကြပေသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားရာတွင် "သင်တို့၏ နောင်တော်ကြီး သာရိပုတ္တရာထံ သွားကြ" စသည်ဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူလေ့ ရှိပေသည်။ သံဃာအားလုံး၏ နောင်တော်ကြီးအရာတွင် တည်ရှိသော အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ သူ နေထိုင်ရာ ကျောင်းတိုက်တာအတွက် ကြောင့်ကြစိုက် ပုံလေးမှာ အတုယူဖွယ် လေးစားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းသံဃာတွေ မြို့တွင်း ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွကြသောအခါ ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်လုံးကို လှည့်လည်ကြည့် ရှုတော်မူပေသည်။ တံမြက်မလှည်းရသေးသောနေရာ တွေ့လျှင် တံမြက်လှည်း တော်မူသည်။ သောက်ရေအိုး သုံးရေအိုးတို့ ရေကုန်နေတာ တွေ့လျှင် ရေ ဖြည့်တော်မူသည်။ ခုတင် ကုလားထိုင်စသည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို နေရာတကျ မဟုတ်ဘဲ ထားတာ တွေ့ရလျှင် နေရာတကျ သိမ်းဆည်းထား ထောက်မူသည်။ ထို့နောက်မှ ဆွမ်းခံဝင်ထောက်မူပေသည်။ သာသနာပ ဝါဒရှိသူတို့ သံဃာများ ဆွမ်းခံကြွချိန်တွင် ကျောင်းတိုက်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လျှင် အမြင် မတော်သော အရာတွေ တွေ့ပြီး အပြစ်တင် ပြောစရာ မဖြစ်စေလိုသဖြင့် လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်လုံး လှည့်လည် ကြည့်ရှုကာ သန့်ရှင်းပြီးမှ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၅။ “သည်းခံမှုရှိသည်”ဟု သတင်းကြီးသဖြင့် စမ်းသပ်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

နေရာတစ်နေရာမှာ လူများစွာတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်တွေကို ပြောဆို နေကြသည်မှာ “ငါတို့၏ အရှင်မြတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သည်းခံမှုအားနှင့် ပြည့်စုံပုံမှာ အံ့သြလောက်ပါပေသည်။ တစ်ပါးသူတို့က ဆဲရေးလျှင် ဖြစ်စေ၊ ရိုက်နှက်လျှင်ဖြစ်စေ အမျက်ထွက်ခြင်း လုံးဝမရှိပါပေ” ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုစကားကို ကြားသော သာသနာပဝါဒရှိသူ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က “အဲဒီ အမျက်မထွက် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလေရာ လူအများက “ငါတို့ရဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ” ဟု ပြောကြလေ၏။

“သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်နိုင်သူ မရှိဘူးလား” ဟု ပုဏ္ဏားက မေးသောအခါ လူအများက “မရှိ” ဟု ပြောသဖြင့် “ဒီလိုဆိုရင် ထိုအရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို စိတ်ဆိုးအောင် သူ လုပ်ပြမည်”ဟု ပုဏ္ဏားက ပြောလေသည်။ “စွမ်းနိုင်ရင် လုပ်လေ” ဟု အများက ပြောလေသဖြင့် “ကြည့်နေ၊ ငါ လုပ်ပြမည်” ဟု ဆိုကာ ဆွမ်းခံဝင်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏နောက်မှ လိုက်သွားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျောကုန်းအလယ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်လိုက်လေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် “ဒါဟာ ဘာလဲ”ဟု လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ကြွမြဲ ကြွသွားလေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပူလောင်နေလေပြီ။ ပုဏ္ဏားသည် “သည်းခံခြင်း ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်မြတ်သည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းပါပေစွ” ဟု တွေးကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းပြီး “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အား သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဒါဟာ ဘာလဲ" ဟု မေးသောအခါ "တပည့်တော် စမ်းသပ်လိုသဖြင့် အရှင်ဘုရားကို ရိုက်နှက်မိတာပါဘုရား" ဟု ပုဏ္ဏားက လျှောက်ထားလေသည်၊ "ရိုပါစေ၊ သင့်ကို ငါ သည်းခံပါတယ်" ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် "အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို သည်းခံပါလျှင် တပည့်တော်အိမ်မှာပဲ ထိုင်တော်မူကာ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ" လျှောက်ထားကာ အရှင်မြတ်၏ သပိတ်ကို ယူလေပြီ၊ အရှင်မြတ်လည်း ပေးလိုက်လေသည်။ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မြတ်ကို အိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းပြုစုလုပ်ကျွေးလေပြီ။

လူတို့သည် စိတ်ဆိုးပြီး "ဒီပုဏ္ဏားသည် အပြစ်မရှိတဲ့ ငါတို့ အရှင်မြတ်ကို ရိုက်နှက်လေသည်၊ သူ့ကို ဒဏ် တပ်မည်၊ ဒီနေရာမှာပင် ဃောင်သတ်မည်" ဟု ဆိုကာ တုတ် ခဲ စသည်တို့ကိုယူပြီး ပုဏ္ဏားအိမ်တံခါးဦးရပ်နေကြလေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ပြန်ကြွသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပုဏ္ဏား၏လက်၌ သပိတ်ကို ပေးလိုက်လေသည်။ လူတို့သည် အရှင်မြတ်နှင့် အတူ သွားနေသော ပုဏ္ဏားကို မြင်ရသဖြင့် "အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား သပိတ်ကို အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် ယူပြီး ပုဏ္ဏားကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကြလေသည်။ "ဒကာတို့ အဲဒါက ဘာသဘောလဲ" ဟု အရှင်မြတ်က မေးသဖြင့် "အရှင်ဘုရားကို ရိုက်နှက်တဲ့ အဲဒီပုဏ္ဏားကို ဆုံးမပေးကြမလို့ပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကြလေသည်။ "ဒကာတို့ ဒီပုဏ္ဏားက သင်တို့ကို ရိုက်နှက်တာလား၊ ငါ့ကို ရိုက်နှက်တာလား" ဟု အရှင်မြတ်က မေးလေရာ "အရှင်ဘုရားကိုပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကြသဖြင့် "ဒီပုဏ္ဏားက ငါ့ကို သည်းခံဖို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ သင်ဒကာတို့ သွားကြလော့" ဟု မိန့်ကာ လူအများကို ပြန်သွားကြဖို့ တိုက်တွန်းပြီး ပုဏ္ဏားကိုလည်း ပြန်လွှတ်ခဲ့လေသည်။ အရှင်မြတ်သည် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွခဲ့ပါသည်။

၆။ ဆွမ်းတစ်ဇွန်း၏ ကျေးဇူးကိုပင် မမေ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

သာဝတ္ထိမြို့တွင် "ရာဓ" အမည်ရှိသော ဆင်းရဲသားပုဏ္ဏား တစ်ယောက် ရှိ၏။ သူသည် "ရဟန်းတို့ထံ၌ အသက်မွေးမည်" ဟူ၍ ကြဲရွယ်ကာ ကျောင်းသို့ သွားပြီး မြက်ပင်တွေကို ရှင်း ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း တံမြက်လှည်း မျက်နှာသစ်ရေ စသည်တို့ကို ပေးလှူကာ ကျောင်းတိုက်တွင်းမှာပင် နေလေ၏။ ရဟန်းတို့ကလည်း သူ့ကို ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ကြ၏။ ရဟန်းအဖြစ် ခံယူခွင့်ကိုကား မပေးလိုကြ၊ ရဟန်းဝတ်ချင်ပါလျက် ဝတ်ခွင့်မရသော ထိုပုဏ္ဏားမှာ ကြဲလှိ ပိန်ချုံးနေပေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ဘုရားရှင်သည် နံနက် မိုးသောက်ချိန်တွင် လောက ကြီးကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူလေရာ ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်တော်မူ၍ "အဘယ်သို့ ဖြစ်လာလေမည်နည်း" ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူလိုက်သော အခါ ရဟန္တာ ဖြစ်မည်ကို သိမြင်တော်မူသဖြင့် ညနေချမ်းအချိန်တွင် ကျောင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသလို ပြုတော်မူကာ ပုဏ္ဏားအနီးသို့သွားပြီး "ပုဏ္ဏား သင်သည် ရဟန်းတို့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုသော ချီးမြှောက်မှု ရရှိ၏လော" ဟု မေးတော်မူရာ "အစားအသောက် အာဟာရမျှကို ရပါသည်၊ ရဟန်းပြုခွင့်ကိုကား မရပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းအပေါင်းတို့ စုဝေးစေပြီး ထိုကိစ္စအကြောင်းကို မေးတော်မူကာ "ရဟန်းတို့ ဒီပုဏ္ဏား၏ ကျေးဇူးတရားကို အမှတ်ရသူ တစ်ဦးတလေ ရှိလေသလော" ဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက "မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် သူ့ရဲ့ကျေးဇူး

ကို အမှတ်ရနေပါသည် ဘုရား၊ တပည့်တော် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲ ဆွမ်းခံကြွတုန်း တပည့်တော်အား ဒီပုဏ္ဏားက ဆွမ်းတစ်ဇွန်းကို လောင်းလှူဖူးပါသည် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ "သာရိပုတ္တရာ ဒီလိုဆိုရင် သင့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို ဒုက္ခမှ လွတ်အောင် လုပ်မပေးသင့်ဘူးလား" ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် "မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် ရဟန်းဝတ်ပေးလိုက်ပါမည်" ဟု လျှောက်ထားကာ ရဟန်း ဝတ်ပေးလိုက်လေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆုံးမသြဝါဒကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာသဖြင့် မကြာခင်ပင် အရှင်ရာဓသည် ရဟန္တာဖြစ်သွားလေသည်။

ဆွမ်းတစ်ဇွန်းသည် ဘာမျှပြောပလောက်သောအရာ မဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် ကျေးဇူးသိတတ်သောသူ အရှင်သာရိပုတ္တရာအဖို့မူ ကြီးကျယ်နေလေသည်။ တစ်သက်တာ မမေ့နိုင်စရာအဖြစ် ရှုမြင်နေလေသည်။ အသေးအမွှား ကျေးဇူးလေးကိုပင် တလေးတစား အရေးထားတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်ဓာတ်သည် လေးမြတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းပါပေစွ။ ကြီးမားသော ကျေးဇူးတွေကိုပင် အသိအမှတ် မပြုချင်သူ ကျေးဇူးကန်းသူတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်မူ မိုးနှင့်မြေကြီးပမာ ကွာခြားလျက် နေပါပေစွ၊ စတင်၍ ကျေးဇူးပြုပေးသူတွေ လောကကြီးထဲမှာ မများကြသလို ကျေးဇူးရှင်တို့၏ ကျေးဇူးကို သိရှိကာ ကျေးဇူးဖော်ကျူးသူ ဆပ်ပေးနိုင်သူတွေလည်း ရှားပါးကြပါပေစွ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ကျေးဇူးသိပြီး ကျေးဇူးဖော်ကျူးသူ ဆပ်ပေးနိုင်သူကား ရှာမှရှားတို့ပါပေတကား။

၇။ မယ်တော်ကြီး၏ မြည့်တွန်ခြင်းခံရရှာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဆေတ္တဝန်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်း ၅၀၀ နှင့် အတူ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်တော်မူရာ နာလကရွာရှိ မယ်တော်၏ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။ မယ်တော်ကြီးသည် သားတော်မောင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အိမ်၌ထိုင်စေပြီး ဆွမ်းပြုစုလုပ်ကျွေးရင်း "အမောင် စားကြွင်းစားကျန် ပုန်းရည်လေးကို မရဲသို့ သူများအိမ်တွေမှာ ဧွန်းအနှောင့်လေးဖြင့် ခပ်ပေးတဲ့ ပုန်းရည်လေးကို စားဖို့ရန်အတွက် ကုဋေ ၈၀ သော ဥစ္စာတွေကို စွန့်ပယ်ကာ ရဟန်းဝတ်ခဲ့တာလား၊ သင်ဟာ ငါတို့ကို မျက်နှာပျက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နေတာလား၊ အခု စားလော့" ဟု မြည့်တွန်နေလေ၏။ ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလောင်းလှူရင်းလည်း "သင်တို့က ငါ့သားကို သင်တို့ရဲ့ အလုပ်အကျွေးငယ်လေးဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာလား၊ အခု စားကြ" ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မယ်တော်ရူပသာရိပုဏ္ဏားမကြီးမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်တစ်ဦး မဟုတ်သေးပါချေ။ ထို့ကြောင့်သာ သားတော်မောင် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရဟန်း ၅၀၀ တို့ကို ထိုသို့ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်ကား မယ်တော်ကြီးအပေါ် အမျက်လည်း မထွက် စကားကိုလည်း မမြွက်ဆိုဘဲ မယ်တော်ကြီး လှူအပ်သော ဆွမ်းကို ခံယူပြီး ကျောင်းသို့သာ ပြန်ကြွတော်မူခဲ့ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော ရဟန်း ၅၀၀ ထဲတွင် အရှင်ရာဟုလာလည်း ပါဝင်ခဲ့ပေ

သည်။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အရှင်ရာဟုလာက မြတ်စွာဘုရားအား သူ့ဆွမ်းကို အလှူခံကာ ဘုဉ်းပေးဖို့ ပန်ကြားလျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက "ရာဟုလာ သင်ဟာ ဘယ်ကို ဆွမ်းခံသွားခဲ့သလဲ" ဟု မေးတော်မူသဖြင့် "အဘွား (ရူပသာရိပုတ္တရာ၏) ရဲ့ ရွာသို့ သွားခဲ့ပါတယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက "သင့်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ သာရိပုတ္တရာကို သင့်အဘွားက ဘာတွေများ ပြောလိုက်သလဲ" ဟု အရှင်ရာဟုလာအား မေးတော်မူသဖြင့် "အဘွားက ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ပြစ်တင် မြည်တွန်လိုက်ပါတယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ "သင့်ဆရာကကော ဘာပြန်ပြောသလဲ" ဟု မေးတော်မူ၍ "ဆရာက ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါဘူး" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကြားကြသော ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ "ငါ့ရှင်တို့၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်တို့ကား အံ့ဩဖွယ် ကောင်းပါပေစွတကား၊ ဒီလောက် ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ မထေရ်မြတ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို သူ့မယ်တော်ကြီးက မြည်တွန်နေတဲ့အခါ အမျက်တစ်စက်ကလေးမျှ မထွက်ဘဲ ရှိခဲ့ပေစွတကား" ဟု ပြောကြားနေကြလေသည်။

ထိုရဟန်းတို့ရှိရာသို့ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူလာပြီး "ဘာစကားတွေ ပြောနေကြသလဲ" ဟု မေးသဖြင့် ရဟန်းတို့က လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က "ရဟန်းတို့ ရဟန္တာတွေဆိုတာ အမျက်ဒေါသ လုံးဝမရှိကြတော့ဘူး" ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်လေသည်။

၈။ တဏှာရှိသေးသည်ဟု အပြောခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်ကား ရဟန်း ၅၀၀ ခြံရံလျက် ဧနပုဒ်တစ်ခုရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ကြွကာ ဝါဆိုခဲ့လေသည်။ ဧနပုဒ်ရှိ ဒကာ ဒကာမ အပေါင်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ဝါကျွတ်သောအခါ သင်္ကန်း များစွာလှူပါမည့်အကြောင်း ကြိုတင်လျှောက်ထားကြလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဝါကျွတ်ကာလ ပဝါရဏာပြီး၍ ထိုလှူမည့် သင်္ကန်း များ မရောက်ခင်ပင် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားလိုသဖြင့် "ရဟန်းငယ်လေးတို့နှင့် သာမဏေတို့အား ဒကာ ဒကာမတို့က သင်္ကန်းတွေ လှူလျှင် အလှူခံပြီး ထိုရဟန်းငယ်လေးတို့နှင့် သာမဏေတို့ထံ ထိုသင်္ကန်းတွေကို ပို့ပေးကြပါ၊ သို့မဟုတ်လျှင် သင်တို့ သိမ်းထားပြီး သင်္ကန်းအလှူခံထားကြောင်း သတင်း စကား ပို့ပေးကြပါ" ဟု ရဟန်းတော်များအား မှာကြားခဲ့လေသည်။ ဤသို့ မှာကြားပြီးသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ကြွသွားတော်မူခဲ့လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မှာကြားသွားခံရသော ရဟန်းတို့က "အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဒကာ ဒကာမတို့က သင်္ကန်းလှူလျှင် သူ့တပည့်ရဟန်းငယ်တို့နှင့် သာမဏေတို့ထံ သင်္ကန်း သို့မဟုတ် သတင်းစကား ပို့ပေးဖို့ ပြောသွားပေသည်။ ယနေ့တိုင်အောင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ တဏှာ ရှိနေသေးသည်သာ" ဟု အပြစ်တင် စကား ပြောကြားနေကြလေသည်။ ထိုရဟန်းများ ရှိရာသို့ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူပြီး "ဘာစကားတွေ ပြောကြားကာ နေ

ကြသလဲ" ဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအကြောင်း ပြောနေကြောင်း လျှောက်ထားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က "ရဟန်းတို့ ငါ့သားတော် သာရိပုတ္တရာမှာ တဏှာ မရှိတော့၊ ဒကာ ဒကာမတို့ လှူဒါန်းလို့ တရားသဖြင့် ရရှိတဲ့ လာဘ်လာဘကို ရဟန်းငယ်တို့နှင့် သာမဏေငယ်တို့ ရရှိကြပါစေ၊ ရရှိခွင့် မဆုံးရှုံးကြပါစေနှင့် ဟူသော စေတနာကောင်းဖြင့်သာ ပြောကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်" ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သူ့ကို မှီခိုနေကြသည့် ငယ်ရွယ်သူလေးတွေ ပစ္စည်း မချို့တဲ့စေလိုသော စေတနာ၊ မဆင်းရဲစေလိုသော စေတနာတို့ဖြင့် ကြောင့်ကြကြီးတော်မူသော စိတ်ထားသည် လေးစားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ အတုယူ ကျင့်သုံးဖွယ်လည်း ကောင်းပါပေသည်။

၉။ ၉ ကြိမ် မြေငလျင်တုန်လှုပ်စေသည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကား ၉ ခွန်း

ရန်ငြိုးဖွဲ့သောရဟန်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေပါသည်။ တစ်ခုသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဝါကျွတ်ပြီး၍ ခရီးထွက်လိုပါသဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပန်ကြားလျှောက်ထား ရှိခိုးကာ အခြံအရံနှင့်တကွ ခရီးထွက်တော်မူလေသည်။ ရဟန်းတော်ပေါင်း များစွာတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နာမည်အနွယ်တို့ဖြင့် ထင်ရှားသော ရဟန်းတို့ကို နာမည် အနွယ်တို့ဖြင့် ခေါ်ကာ ပြန်လွှတ်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုရန်ဟန်းထဲမှ နာမည် အနွယ်တို့ဖြင့် မထင်ရှားသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် "ငါ့ကိုလည်း နာမည် အနွယ်ဖြင့် ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ခေါ်ပြီး အပြန်ခိုင်းရင် ကောင်းမှာပဲ" ဟု ကြံစည်လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းများစွာထဲတွင် သူ့ကို သတိမထား၊ ထိုမထင်ရှားသော ရဟန်းသည် "အခြားသော ရဟန်းတွေကို ခေါ်သကဲ့သို့ သူ့ကို ချီးမြှောက်ပြီး မခေါ်" ဟု တွေးကာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းစွန်းဖြင့်လည်း ထိုရဟန်း၏ ကိုယ်ကို ထိခိုက်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြန်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြန်လာရသည်

ထိုရဟန်းသည် "ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကျောင်း၏ဥပစာကို လွန်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု သိ၍ ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ကာ

"မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူဟာ အရှင်ဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်တယ် ဆိုပြီး တပည့်တော်၏ နားရွက်ကို ကွဲအောင် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်အလား ရိုက်ခဲ့ပြီး သည်းခံရန် မတောင်းပန်ဘဲသာ ခရီး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကို ပြန်လာဖို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုခဏာ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် "ငါတို့၏ နောင်တော်ကြီးက ဤရဟန်းအား ထိခိုက်အောင် မလုပ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင် မသိ မဟုတ်ပေ၊ သိတော်မူသည်သာ၊ သို့သော် နောင်တော်ကြီး ရဲ့ ဖြေရှင်းချက် (သီဟနာဒ) ကို ပြောကြားစေလိုလို့သာ ပရိသတ်ကို စုဝေးစေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်" ဟု တွေးနေကြလေ၏။ ထိုအရှင် ၂ ပါး တို့သည် သော့ကို ယူကာ ပရိဝုဏ်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ပြီး "အရှင်တို့ ကြွကြပါကုန်၊ အရှင်တို့ ကြွကြပါကုန်၊ ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်ဝယ် ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံနှင့် တူသော ရဲရင့်စွာ မြွက်ကြားလျှောက်ထားအပ်သော အသံဖြင့် လျှောက်ထားပါလိမ့်မည်" ဟု ပြော၍ ရဟန်းအပေါင်းကို စုဝေးစေကြကုန်ပြီ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်နေသဘောထား

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ပြန်ကြွလာကာ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး ထိုင်နေလေပြီ။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ထိုကိစ္စအကြောင်းကို မေးမြန်းသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "ဤရဟန်းကို တပည့်တော် မထိပုတ်ပါ" ဟု မလျှောက်ထားဘဲသာ မိမိ၏ဂုဏ်ကို လျှောက်ထားလိုသဖြင့် ဤသို့ လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ ရုပ်အပေါင်းကိုယ်၌ ကာယဂတာ သတိ မထင်တဲ့ သူဆိုရင် သိတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတစ်ပါး၊ ပါး၊ကို ထိပါး၊တိုက်ခိုက်ပြီး မတောင်းပန်ဘဲ ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

၁။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် မြေကြီးပေါ်မှာ စင်ကြယ်တာတွေရော မစင်ကြယ်တာတွေပါ ပစ်ချကြပါတယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် နှပ် တံတွေး သွေး ပြည်ပုပ်တွေကိုလည်း ပစ်ချကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးက ညည်းညူခြင်း စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိဘဲ လက်ခံနေပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီမြေကြီးလိုပါပဲ၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပင် ပြုမူပြောဆိုစေကာမူ မြေကြီးလိုပင် သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

၂။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ရေထဲမှာ စင်ကြယ်တာ မစင်ကြယ်တာတွေကိုလည်း ဆေးကြောကြပါတယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စသည်ကိုလည်း ဆေးကြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေကတော့ ညည်းညူခြင်း ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း မရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီရေလိုပင် စိတ်သဘောထားပြီး သည်းခံနေပါတယ်ဘုရား။

၃။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် မီးဟာ စင်ကြယ်တာကိုလည်း လောင်တယ်၊ မစင်ကြယ်တာကိုလည်း လောင်တယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စသည်တို့ကိုလည်း လောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးကတော့ စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီမီးလိုပင် သဘောထားကြီးပြီး သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

၄။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် လေဟာ စင်ကြယ်တာ မစင်ကြယ်တာကိုလည်း တိုက်တယ်။ ကျင်ကြီးစသည်ကိုလည်း တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လေကတော့ စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီလေလိုပင် သဘောထားပြီး သည်းခံနေပါတယ်ဘုရား။

၅။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ခြေသုတ်အဝတ်ဟာ စင်ကြယ်တာ မစင်ကြယ်တာကိုလည်း သုတ်တယ်။ ကျင်ကြီးစသည်ကိုလည်း သုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခြေသုတ်အဝတ်ကတော့ စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီခြေသုတ်လိုပင် သဘောထားပြီး သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

၆။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ခွက် လက် စွဲကာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်တဲ့အဝတ်ကို ဝတ်ပြီး ရွာ နိုဂုံးသို့ ဝင်သောအခါ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချထားတဲ့ စိတ်နဲ့ ဝင်တဲ့ သူတောင်းစားသူငယ်လိုပင် တပည့်တော်မှာ နှိမ့်ချတဲ့စိတ် ရှိပါတယ် ဘုရား။

၇။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ဦးချို ကျိုးတဲ့နွားဟာ ဘယ်သူကိုမျှ ရန်မမူဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသလိုပင် တပည့်တော်မှာ အဲဒီလို စိတ်သဘောထား ရှိပါတယ် ဘုရား။

၈။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ရေချိုးပြီးနောက် နံ့သာများ လိမ်းပြီး စင်ကြယ်နေတဲ့ အပျို လူပျိုဟာ လည်ပင်းၭဲ မြွေသေပုပ် ခွေးသေပုပ် ဆွဲထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အကောင်ပုပ်ကို စက်ဆုပ်သလိုပင် တပည့်တော်လည်း တပည့်တော်ရဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကို စက်ဆုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

၉။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် အပေါက်အကွဲများမှ ယိုကျနေသော အဆီအိုးကို ရွက်နေတဲ့သူဟာ အဲဒီအဆီအိုးကို စက်ဆုပ်သလိုပင် တပည့်တော်လည်း တပည့်တော့် ရုပ်ကိုယ်ကို စက်ဆုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤဥပမာ ၉ ပါးတို့ဖြင့် သူ့ဂုဏ်တို့ကို လျှောက်ထားသောအခါ ၉ ကြိမ် ရေအဆုံး ရှိသည်ကိုပြ၍ မြေကြီး တုန်လှုပ်လေပြီ။ ခြေသုတ်အဝတ် ဥပမာ၊ သူတောင်းစား ဥပမာ၊ အဆီအိုး ဥပမာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားသောအခါ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့မှာ မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြလေ၏။ ရဟန္တာတို့မှာ ဓမ္မသံဝေဂ ဖြစ်ကြလေသည်။

တပည့်တော်အားလည်း သည်းခံတော်မူပါ တဲ့

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ့ဂုဏ်တွေကို လျှောက်ထားနေဆဲမှာပင် စွပ်စွဲပြစ်တင်သော ရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပူလောင်နေတော့ပြီ။ ထို

စွပ်စွဲပြစ်တင်သော ရဟန်းသည် ထိုခဏဘဲ့ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ဘဲ့ လဲကျကာ သူ စွပ်စွဲပြစ်တင်မိသော အပြစ်ကို ထင်ရှားပြပြီး သည်းခံဖို့ လျှောက်ထားလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော် မူပြီး "သာရိပုတ္တရာကို အဲဒီရဟန်းရဲ့ ဦးခေါင်း ၇ စိတ် ၇ ဖြာ မကွဲခင် မင်္ဂဖိုလ် မမှီး အချည်းနှီးဖြစ်တဲ့ ဒီရဟန်းအား သည်းခံလိုက်လော့" ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီကာ "မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုအရှင်အား တပည့်တော် သည်းခံပါသည်၊ တပည့်တော်မှာ အပြစ်ရှိခဲ့လျှင် ထိုအရှင်သည်လည်း တပည့်တော်အား သည်းခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

"ငါ့ရှင်တို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိတဲ့ ဂုဏ်တော်များကို ကြည့်ရှုကြပါကုန်၊ မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုသော ဤလိုရဟန်းမျိုး အပေါ်၌ အမျက်ဒေါသ အနည်းငယ်မျှ မထားဘဲ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီကာ သည်းခံဖို့ လျှောက်ထားခဲ့ပေသေးသည်" ဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ထိုရဟန်းတို့ ပြောစကားကို ဘုရားရှင် ကြားတော်မူ၍ "ဘာစကားတွေ ပြောနေကြသလဲ" ဟု မေးတော်မူသဖြင့် "ဤမည်သောစကားကို ပြောကြားနေကြပါသည်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကြလေရာ ဘုရားရှင်က "ရဟန်းတို့၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကို အမျက်ဒေါသ ထွက်အောင် ဘယ်သူမျှ မစွမ်းနိုင်ပေ၊ ရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာ၏စိတ်သည် မြေကြီးနှင့်တူ၏၊ မြို့တံခါးဌဲ့ ခိုင်မာစွာ စိုက်ထားအပ်သော တံခါးတိုင်နှင့်လည်း တူ၏၊ ကြည်လင်သော ရေရှိသည့် ရေအိုင်နှင့်လည်း တူ၏" ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ပညာရှင်အပေါင်းတို့တွင် အမြင့်ဆုံးပညာရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နိမ့်ချသော စိတ်ထားကား မြင့်မားလှပါပေသည်။ မြင့်မြတ်လှပါပေသည်၊ မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်၊ လေးစားဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်၊ အတုယူဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။ ပညာကို အမှီပြုပြီး မာနတလူလူဖြစ်နေကြသူတို့အဖို့ သတိပြုဖွယ်ကောင်းလှပါပေတော့သည်။

၁၀။ “ဘုရားရှင်ကိုပင် မယုံကြည်သေး” ဟု အပြစ်တင်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေပါသည်။ အခါတစ်ပါး၌ ၃၀ သော တောနေ ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ထံလာကာ ရှိခိုးပြီး ထိုင်နေကြလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းကဲ ပါလာသည်ကို မြင်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူပြီး “သာရိပုတ္တရာ၊ သင်္ခါ ဝိရိယ သတိ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ ကိုးနွေ့ ၅ ပါးကို ပွားများရင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ရင် နိဗ္ဗာန်ကို သက်ဝင်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အဆုံးရှိသည်ကို သင် ယုံကြည်သလော” ဟု မေးတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် “မြတ်စွာဘုရား၊ ဤနေရာ၌ ကိုးနွေ့ ၅ ပါး ပွားများရင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ရင် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အဆုံးရှိသည် ဆိုတာကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူလို့ ယုံကြည်တာ မဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ပညာဖြင့် မသိ မမြင် မထိုးထွင်း မျက်မှောက်မပြု မတွေ့ထိသေးသူတို့သာ သူတစ်ပါးစကားဖြင့် ယုံကြည်ကုန်ရာပါ၏ဘုရား” ဟု ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားကို ကြားသော ရဟန်းတော်များက “အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအချိန်တိုင်အောင် အယူမှားကို မစွန့်သေး၊ ယခုအချိန်တိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရားကို မယုံကြည်သေးဘဲကိုး” ဟု ပြစ်တင်စကား ပြောကြားနေကြလေသည်။

ထိုစကားကို ကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့၊ ဘာစကားတွေ ပြောဆိုနေကြသလဲ၊ ‘ကိုးနွေ့ ၅ ပါး မပွားများဘဲ ဝိပဿနာ

အားမထုတ်ဘဲ မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သူ ရှိတယ်' ဆိုတာကို သာရိပုတ္တရာ ယုံကြည်သလား လို့ ငါဘုရားက မေးတော်မူတာပဲ၊ သာရိပုတ္တရာက အဲဒီလို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သူ ရှိတယ် ဆိုတာ မယုံကြည်ပါဘုရား လို့ လျှောက်ထားတာပဲ၊ ပေးလှူအပ်တဲ့ အလှူနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ ကောင်းမှုရဲ့အကျိုးကို မယုံကြည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကို မယုံကြည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သာရိပုတ္တရာဟာ သူကိုယ်တိုင်သိထားတဲ့ စျာန် ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်တရားတွေမှာ သူတစ်ပါးအပြောနဲ့ ယုံကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို မကဲ့ရဲ့ထိုက်ဘူး" လို့ မိန့်ကြားတော်မူကာ ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောတော်မူရာ ထိုဂါထာ၏အဆုံးတွင် တောနေအရှင်မြတ် ၃၀ တို့ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့် တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြလေသည်။

ရောက်လာသည့် အခြားတရားနာပရိသတ်တို့အဖို့လည်း အကျိုးများသော ဂါထာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၁။ အသက်ပင် သေပါစေ၊ ဘုရားဥပဒေကို မချိုးဖျက်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ယခုကာလ ဘုရားပွဲစသည် ကျင်းပသောအခါ ထိုထိုနေရာတို့၌ အလှူမဏ္ဍပ် ဆောက်၍ နေ့ရက်များစွာ စတုဒိသာ ကျွေးသကဲ့သို့ ရှေးလက်ထက်ကလည်း လူအများ စုပေါင်းလျက် ဧည့်သည်များအတွက် စတုဒိသာ ကျွေးလေ့ရှိကြသည်။ ထိုအရပ်၌ အခို်ရဟန်းတော်များ နေ့စဉ် နေ့စဉ်သွား၍ စားသောက်ကြသည့်အတွက် လူတို့က ကဲ့ရဲ့သောကြောင့် "ယနေ့က စ၍ တစ်ရက်တည်းသာ စားရမည်" ဟု ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဒေသစာရီ လှည့်လာရင်း ထိုစတုဒိသာရုံ၌ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ တစ်ရက်စာ ဆွမ်းဘဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် နောက်ရက်၌ လူအများက ကပ်လှူကြပါသော်လည်း "ဘုရားရှင် တားမြစ်ထားတော်မူသည်" ဟု မိန့်ပြီး ရှောင်လွဲတော်မူကာ ဆွမ်းဘဉ်းပေးတော်မမူဘဲ ဆွမ်းအပြတ်ခံတော်မူခဲ့ရှာပေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင် သိတော်မူ၍ မကျန်းမမာလျှင် နေ့စဉ် စားနိုင်ကြောင်း ထပ်လောင်း ခွင့်ပြုတော်မူရလေသည်။ အသက်ပင် သေပါစေ၊ ဝိနည်းဥပဒေကို မချိုးဖျက်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သီလစောင့်ထိန်းမှုသည် နောင်လာနောက်သားတို့အား လည်း သူ့လိုပင် သီလကို အသက်ထက်ပင် လေးစားမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားဖို့ လမ်းညွှန်ပြနေလေသည်။ ဥကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော ရစ်မနှင့် အမြီးကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော စာမရီသားကောင်တို့ပမာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

၁၂။ ရောဂါပျောက်ဆေး မဘုဉ်းပေးသဖြင့် ရောဂါပျောက်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အခါတစ်ပါး၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်နှင့်အတူ တောအုပ်တစ်အုပ်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ လေနာရောဂါဖြစ်လာသဖြင့် ပြင်းထန်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရရှာလေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ညနေချမ်းအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လေရာ လဲလျောင်းနေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်ရသဖြင့် ဖြစ်ပုံအခြင်းအရာကို မေးပြီး "အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရှေးက ဘယ်ဆေးဖြင့် သက်သာရာ ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါသလဲ" ဟု မေးလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ငါ့ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၊ တပည့်တော် လူဘဝတုန်းက မယ်တော်ကြီးက ထောပတ် ပျားရည် သကြား စသည်တို့နဲ့ ရောစပ်ပြီး ချက်ထားတဲ့ နို့ဃနာထမင်းကို ကျွေးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအာဟာရနဲ့ တပည့်တော် ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်း ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါတယ်" ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်း "အရှင်ဘုရား ရှိပါစေ၊ အရှင်ဘုရားမှာ ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် တပည့်တော်မှာဖြစ်စေ ဘုန်းကံရှိခဲ့ရင် နက်ဖြန်ခါ ရပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

အရှင်မြတ် ၂ ပါး စကားပြောသံကို စကြံ့လမ်းအဆုံးရှိ သစ်ပင်၌ အုပ်စိုးနေသော နတ်က ကြားသဖြင့် "နက်ဖြန်ခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် နို့ဃနာဆွမ်းကို ဖြစ်ပေါ်စေအံ့" ဟု ထွေးကာ ချက်ချင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆွမ်းခံအိမ်သို့ သွားပြီး သားအကြီး၏ ကိုယ်တွင် ပူးဝင်ကာ နို့ပ်စက်နေလေပြီ။ ထိုအခါ ထိုသားကြီးကို ဆေးကုပေးဖို့ရာ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ

သည့် ဆွေမျိုးအပေါင်းကို "အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် နက်ဖြန်ခါ ထောပတ် ဟူးရည် သကြား စသည်တို့နှင့် ရောစပ်ပြီး ချက်ထားသည့် နို့ဃနာဆွမ်းကို လှူဒါန်းဖို့ စီမံလျှင် လွတ်ပေးမည်" ဟု နတ်က ပြောလေသည်။ "အသင်နတ် အသင် မပြောလည်း အကျွန်ုပ်တို့က အရှင်သာရိပုတ္တရာအား အမြဲတမ်း ဆွမ်းကပ်လှူနေကြတာပဲ" ဟု ပြောကာ နက်ဖြန်အတွက် ဆွေမျိုးတို့ နို့ဃနာဆွမ်းကို ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် နံနက်စောစော အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ကြွလာပြီး "အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ပြီး ပြန်မလာသေးသမျှ ဒီနေရာမှာပဲ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားကာ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ ထိုလူတို့သည် ကြိုဆိုကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ သပိတ်ကို ယူပြီး နို့ဃနာဆွမ်း အပြည့် လောင်းထည့်လှူဒါန်းကြလေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ပြန်ကြွမည်ဟန် ပြလေ၏။ ဒကာ ဒကာမတို့က "အရှင်ဘုရား ဒီမှာပဲ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ၊ နောက်ထပ်လည်း လှူလိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ထပ်လှူလိုက်ကြလေသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသွားကာ "အရှင်ဘုရား ဒီနို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားပြီး ဆက်ကပ်လိုက်လေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ထိုနို့ဃနာဆွမ်းကို တွေသောအခါ "ဤ နို့ဃနာဆွမ်းသည် အလွန်အကဲ မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလေစွ၊ ဘယ်လိုရလာပါလိမ့်မည်နည်း" ဟု စဉ်းစားလေသော် ထိုနို့ဃနာဆွမ်း ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိမြင်လာသဖြင့် "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန် ဤဆွမ်းကို သုံးဆောင်ခြင်းငှာ မထိုက်" ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်း "ငါကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်က ဆောင်ယူလာသော ဆွမ်းကို မဘုဉ်းရကောင်းလား" ဟူ၍ အတွေးလေးမျှ မဖြစ်ဘဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်ပင် သပိတ်အနား

အရစ်ကို ကိုင်ကာ သင့်တင့်သော တစ်နေရာ၌ မှောက်သွန်လိုက်လေသည်။ နို့ဃနာဆွမ်း မြေပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ လေနာရောဂါ ပျောက်ကင်းခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါမှ စပြီး ၄၅ နှစ် ကြာသည်အထိ ဖြစ်ပေါ်မလာတော့ပေ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အား "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန်၊ နှုတ်ဖြင့် အသိပေး မြွက်ဆိုမှုကို အမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော နို့ဃနာဆွမ်းကို ငါဗိုက်ထဲမှာ အုတ်တွေထွက်ကျပြီး မြေကြီးပေါ် လှည့်လည်နေကြစေကာမူ ဘုဉ်းပေးခြင်းငှာ မထိုက်ပေ" ဟု မိန့်တော်မူကာ ဤသို့လည်း ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူခဲ့လေသည်။

"နှုတ်ဖြင့် အသိပေး မြွက်ဆိုမှုကို အမှီပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ချိုမြိန်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ငါသည် စားခဲ့ရင် ငါ၏အသက်မွေးခြင်းဟာ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်ပါသည်။"

"ငါ၏ အုသိမ်တွေ အပြင်ထွက်ကျချင် ကျပါစေ၊ အသက်ပင် သေသွားစေဦးတော့၊ ငါ၏ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးကြောင်းဖြစ်တဲ့ သီလကို မဖျက်ဆီးနိုင်ပါ။"

"ငါသည် ငါ၏စိတ်ကို ကျေနပ်နှစ်သက်ပါ၏၊ မသင့်လျော်သော ရာမှီးခြင်းကို ရှောင်ရှားပါ၏၊ ဘုရားရှင်တို့ စက်ဆုပ်အပ်သော မသင့်လျော်သော ရာမှီးမှုကို ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။"

သီလအစွမ်းကား သုံးစွဲနေကျ လေနာပျောက်ဆေးထက်ပင် အစွမ်းထက်ပါပေစွ။ သီလ၏ စွမ်းပကားကို သိရှိသဖြင့် သီလကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်ထားသည် ထူးခြားလှပါပေစွ၊ ရှားပါးလှပါပေစွ။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါပေစွ။ အတုယူစရာ ကောင်းလှပါပေစွ။

၁၃။ အယူမှားနေသည့် ဦးလေးကို ဘုရားထံပို့ပေးသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေပါသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ့ဦးလေး ပုဏ္ဏားထံသို့သွားကာ "ဦးလေး ကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုရဲ့လား" ဟု မေးသဖြင့် "ပြုပါတယ် ဘုရား" ဟု ဦးလေးက လျှောက်ထားရာ "ဘာကုသိုလ် ပြုနေသလဲ" ဟု မေးပြန်၍ "လတိုင်း လတိုင်း တစ်ထောင် အကုန်ခံကာ အလှူဒါန ပြုနေပါတယ်" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဦးလေး ဘယ်သူ့အား လှူသလဲ" ဟု မေးသဖြင့် "နိဂဏ္ဌာတို့အား လှူပါတယ်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဦးလေး ဘာကို တောင့်တပြီး လှူသလဲ" ဟု မေး၏။ ဦးလေးက "ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို တောင့်တပြီး လှူပါသည်" ဟု လျှောက်ထား၏။

"ဦးလေး ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်းလမ်းကို သိရဲ့လား"

"သိပါတယ် ဘုရား"

"ဦးလေးကို ဘယ်သူတွေက ဟောပြောသလဲ"

"တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာတွေက ဟောပြောပါတယ် ဘုရား"

ဤသို့ တူအရီး ၂ ယောက် မေးကြ ဖြေကြပြီးသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဦးလေးလည်း မသိဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ဆရာတွေလည်း မသိဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား တစ်ပါးတည်းသာ သိတော်မူတယ်။ ဦးလေး လာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်းလမ်းကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားပေးဖို့ လျှောက်ထားပေးမယ်" ဟု ပြောကာ မြတ်စွာ

ဘုရားထံ ခေါ်သွားပြီး မြတ်စွာဘုရားအား ဦးလေးအကြောင်း လျှောက်ထား ပြကာ "ဇဟွဉ့်ပြည် ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဦးလေးအား ဟောပြောပေး တော်မူပါ ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် "ပုဏ္ဏား၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လျှောက် ထားတဲ့အတိုင်းပဲလား" ဟု မေးလေရာ ပုဏ္ဏားက "အရှင်ဂေါတမ၊ အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် "ပုဏ္ဏား၊ ဒီလို လှူဒါန်းနေတဲ့ သင့်ရဲ့ နှစ်တစ်ရာပတ်လုံး လှူဒါန်းတဲ့ အလှူဒါနထက် တစ်မုဟုတ်မျှ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့တပည့် အရိယသာဝကတို့ကို ဖူးမျှော်ရတာ၊ ဆွမ်း တစ်ဇွန်းမျှ လှူဒါန်းရတာတွေက သာ၍ အကျိုးကြီးမားပေ၏" ဟု မိန့် ကြားကာ ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောတော်မူရာ ထိုဂါထာ၏အဆုံးမှာ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၄။ အယူမှားနေသည့် တူတော်မောင်ကို ဘုရားထံသို့ ပို့ပေးသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

"တူတော်မောင် သင် ကုသိုလ် ပြုရဲ့လား"

"ပြုပါတယ် ဘုရား"

"ဘာကုသိုလ် ပြုလုပ်သလဲ"

"လတိုင်း လတိုင်း သားကောင်တစ်ကောင် တစ်ကောင် သတ်ပြီး မီးပူဇော်ပါတယ် ဘုရား"

"ဘယ်အကျိုးငှာ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ"

"အဲဒီလို သားကောင်ကို သတ်ပြီး မီးပူဇော်တာဟာ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းပါတဲ့ ဘုရား"

"ဘယ်သူက အဲဒီလို ပြောတာလဲ"

"တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာတွေက ပြောပါတယ်ဘုရား"

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် သူ့တူတော်မောင်တို့ မေးကြ ဖြေကြပြီးနောက် အရှင်သာရိပုတ္တရာက "တူတော်မောင်၊ သင်ရော သင့်ဆရာတွေပါ ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ကြောင်းလမ်းကို မသိကြဘူး၊ လာ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြစို့" ဟု မိန့်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံခေါ်သွားပြီး သူ့တူတော်မောင်အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ သူ့တူအား ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောကြားပေးတော်မူပါရန် တောင်းပန်သဖြင့် "ပုဏ္ဏား၊ နှစ်တစ်ရာပတ်လုံး ဒီလိုမီးပူဇော်တဲ့ သင့်ရဲ့ မီးပူဇော်မှုဟာ ငါဘုရား၏ တပည့်အရိယသာဝကတို့ကို တစ်ခဏမျှ ပူဇော်တာကိုသော်မျှ မမီပါလေ" ဟု မိန့်ချွတ်တော်မူပြီး ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုဟောရာ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၅။ အယူမှားနေသည့် သူငယ်ချင်းကို ဘုရားထံ ပို့ပေးသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ၏ သူငယ်ချင်းကိုလည်း "ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် ကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုရဲ့လား" ဟု မေးသဖြင့် "ပြုပါတယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေရာ "ဘာကုသိုလ်ကို ပြုနေသလဲ" ဟု မေးပြန်သဖြင့် "အလှူဒါန အကြီးအကျယ် ပြုနေပါသည်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်၊ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ဦးလေးနှင့် တူတို့နည်းတူ ဘုရားထံ ခေါ်သွားပြီး တရားဟောပေးဖို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရားရှင်က "ပုဏ္ဏား၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး လောကလူပေါင်းများစွာအား လှူဒါန်းပေးကမ်းနေတဲ့ သင့်ရဲ့ အလှူဟာ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝကတို့ကို ရှိခိုးတဲ့ စေတနာရဲ့ လေးဖို့တစ်ဖို့ကိုမျှ မမီပေ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူကာ ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောတော်မူ၏။ ထိုဂါထာ၏ အဆုံးမှာ ထိုသူငယ်ချင်း ပုဏ္ဏားသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေပြီ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းကို အမှီပြုရသဖြင့် အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ လျှောက်သွားနေကြသူ ဦးလေး၊ တူတော်မောင်နှင့် သူငယ်ချင်းတို့ အလင်းရောင်ကမ္ဘာသို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အပါယ်လေးပါး ချောက်ထဲသို့ ကျနိုင်သေးသည့်သူတို့ကို နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ တင်ပေးခဲ့လေပြီ။ လမ်းမှားလိုက်နေကြသည့် ကိုယ်နှင့် နီးစပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာပမာ လမ်းမှန်ပေါ်သို့ရောက်သွားအောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

၁၆။ လှူစရာမရှိလို့ ၃ ကြိမ် ပုန်းနေသောပုဏ္ဏားထံကို မှ ဆွမ်းခံကြွသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဖခင်ပုဏ္ဏားအမည်မှာ ဝင်္ကန် ဖြစ်၏။ ဖခင် ဝင်္ကန်ပုဏ္ဏား မှာ မဟာသေန မည်သော သူငယ်ချင်းပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ နေ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ မဟာသေနပုဏ္ဏားကို သနားသဖြင့် မဟာ သေန၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွတော်မူ၏။ မဟာသေနမှာကား ရှိသမျှ စည်းစိမ် တွေ ကုန်ခန်းသဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေရှာ၏။

"သြော် ငါ့ရဲ့သားတော် အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ဆွမ်း ခံကြွလာတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ ငါ့မှာလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေတယ်၊ ငါ ဆင်းရဲတာကို ငါ့သားကြီး မသိလေရော့သလား၊ ငါ့မှာလည်း လှူစရာ ပစ္စည်းက တစ်ခုတစ်လေမျှ မရှိ ဖြစ်နေတယ်" ဟု တွေးကာ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာအား မျက်နှာမပြုံသဖြင့် ပုန်းကွယ်နေရှာလေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် နောက်တစ်နေ့လည်း ဆွမ်းခံကြွပြန်၏။ ပုဏ္ဏားကြီးခမျာလည်း ပုန်း နေရရှာပြန်၏။ "တစ်ခုခုသာ ရရှိခဲ့လျှင် လှူလိုက်မယ်" ဟု စိတ်အားခဲ ထားသော်လည်း ပုဏ္ဏားကြီးမှာ မရရှာခဲ့၊ တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားတို့၏ မန္တန် ရွတ်ဖတ်ပွဲ၌ အဝတ်ကြမ်းတစ်ထည်နှင့် နို့ဃနာထမင်းကိုရ၏။ ယူ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာရင်း "ဒီထမင်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူရရင် ကောင်းမှာပဲ" ဟု တွေးပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အောက်မေ့ကာ တမ်းတနေလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ထိုခဏ၌ ဈာန်ဝင်စားပြီး သမာပတ်မှ ထသောအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်သဖြင့် "ပုဏ္ဏားဟာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းရလို့

ငါ့အလာကို မျှော်နေတယ်၊ ငါ သူ့ထံသို့ သွားသင့်တယ်” ဟု ကြံတော်မူ ကာ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကို ရုံပြီး သပိတ်ယူ၍ ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူလေပြီ။

ပုဏ္ဏားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုဏ္ဏား၏ သန္တာန်တွင် ကြည်ညိုစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်၍ နေလေ၏။ ပုဏ္ဏား သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ သွားပြီး ရှိခိုးကာ စကားပြော၍ အိမ်တွင်းမှာ သီတင်းသုံးစေ၏။ နို့ဃနာခွက်ကို ယူကာ နို့ဃနာထမင်းကို အရှင်သာရိ ပုတ္တရာ၏ သပိတ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နို့ဃနာ ထမင်းတစ်ဝက်ကို ခံယူပြီးသောအခါ လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်လေ၏။ “အရှင်ဘုရား ဤနို့ဃနာထမင်းသည် တစ်ယောက်စာအဟုက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်အား တမလွန်လောကအတွက် ချီးမြှောက်တော်မူ ပါ၊ ဒီလောကအတွက် ချီးမြှောက်တော် မမူပါနှင့်။ တပည့်တော် ဒီနို့ဃနာ ဆွမ်း အကုန်လုံးကို လောင်းလှူလိုပါတယ်” ဟု လျှောက်ထားကာ လောင်းလှူလိုက်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နို့ဃနာဆွမ်းကို ပုဏ္ဏားအိမ်မှာပင် ဘုဉ်းပေး လိုက်လေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ အဝတ် ကြမ်းထည်ကိုလည်း လှူကာ ရှိခိုးပြီး “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ သိအပ်မြင်အပ်သော တရားထူးကိုသာ ရရှိရလိုပါ၏” ဟု ဆုတောင်းစကား လျှောက်ထားလေ၏။ “ပုဏ္ဏား၊ သင် ဆုတောင်းသည့် အတိုင်း ပြည့်စုံပါစေ” ဟု မိန့်ကြားပြီး အနုမောဒနာစကား ပြောကြားကာ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွခဲ့ပေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရာအခါ၌ ပြုရသော အလှူသည် အလှူ့ရှင်အား ကျေနပ်နှစ်သက်မှုကို အလွန်အကဲ ပေးတတ် သည့် သဘာဝအရ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလိုက်ရသဖြင့် ကြည်ညိုစိတ် ဝမ်းမြောက်စိတ်တွေဖြစ်ကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာအပေါ်မှာ အလွန်အကဲ ချစ်ခင်မှု ဖြစ်သွားလေသည်။ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အပေါ် ချစ်ခင်ကြည်ညိုမှုဖြင့် သေသွားလေရာ သာဝတ္ထိမြို့ရှိ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာ၏ ဆွမ်းခံအိမ်မှာ လူသွားဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထုဌဲ့ ဆင်းရဲသားအပေါ် ကြင်နာသနားတတ် ချီးမြှောက်တတ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်ထား‌ကို လေးစားကြည်ညိုရပါ၏။ ပစ္စည်း ဆင်းရဲပေမယ့် စေတနာ သဒ္ဓါ မဆင်းရဲသော မဟာသေနပုဏ္ဏား‌၏ စိတ်ထား သည်လည်း လေးစားစရာ ကောင်းလှပါ၏။ ပုဏ္ဏား‌၏ ဆုတောင်းပုံနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆုပေးပုံတို့မှာလည်း သတိပြုဖွယ် အတုယူဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ လယ်ယာမြေကောင်း၌ စိုက်ပျိုးအပ်သော ကုသိုလ်မျိုးစေ့၏ အား‌ထား‌ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပုံမှာလည်း အား‌ရစရာပင် ဖြစ်ပါပေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာတည်းဟူသော လယ်ယာမြေကောင်းမှာ စိုက်ပျိုးခွင့်ရသော မဟာသေနပုဏ္ဏား‌မှာ များစွာက်ကောင်းပါပေစွ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အလှူရှင်တို့ အကျိုးကြီးအောင် ဤသို့ ပြုတော်မူလေ့ရှိ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဆွမ်းခံကြွလျှင် အိမ်တံခါး‌ဝ၌ ရပ်တော်မူလျက် ဆွမ်း‌ကို ယူဆောင်လာသည့် တိုင်အောင် အချိန်ကို ပိုင်း၍ နိရောဓသမာပတ်‌ကို ဝင်စား‌တော်မူ၏။ ဆွမ်း လှူမည့်သူ အနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ အလှူခံ တော်မူလေ့ရှိပေ၏ တဲ့။

၁၇။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောပြပြီးမှ ရှင်ပြုပေးလေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ရှင်ပြုမပေးခင် ၃၂ ကောဋ္ဌာသကမ္မဋ္ဌာန်း ပြောပြသင့်သည်သာ၊ ၃၂ ပါးလုံး ပြောပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လျှင် "ဆံပင် မွေးညင်း ခြေသည်း လက်သည်း သွား အရေ" ဟူသော တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း (အရေလျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသော ကမ္မဋ္ဌာန်း) ကိုတော့ ပြောပြသင့်သည်သာ။ မှန်၏။ ဤကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဘုရားရှင်တိုင်း လက်လွှတ်တော်မမူအပ်သည်သာ၊ ဆံပင်စသော ၃၂ ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ကောဋ္ဌာသတို့ကို ရှုပွား၍ ရဟန္တာဖြစ်ကြသော ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီ ဥပါသက ဥပါသိကာတို့ အရေအတွက်မှာ မရေတွက်နိုင် အောင်ပင် ရှိပါသည်။ ကိုရင်ဝတ်ပေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသည့် ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သည့် မျိုးစေ့ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုရင်ဝတ်ပေးလျှင်မူကား ရှင်လောင်းအား ကမ္မဋ္ဌာန်း ပြောပြပြီးမှ ကိုရင် ဝတ်ပေးပြီး ၁၀ ပါးသီလတို့၌ တည်စေတော်မူပေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပြောပြပြီး ရှင်ပြုပေးသဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ များစွာ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။ ထင်ရှားသော သာမဏေလေးတစ်ပါးအကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထိုသာမဏေလေးမှာ ၇ နှစ်အရွယ်ရှိ သံကိစ္စသာမဏေလေး ဖြစ်ပါသည်။ သံကိစ္စ သာမဏေလေး၏ အကြောင်းအရာမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။

သံကိစ္စသာမဏေလောင်းလွှာလေး၏ မိခင်သည် သာဝတ္ထိမြို့မှ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသော သူဌေး၏ သမီးဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့ကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါတစ်ခုကြောင့်

သေသွားရှာလေသည်။ သူ့မိခင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြသည့်အခါ ဝမ်းဗိုက်သားမှ တစ်ပါး ကျန်သော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ မီးလောင်ကာ ပြာကျသွားကြပါသည်။ သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်သားကို ထင်းမီးပုံပေါ်မှ ချကာ နှစ်နေရာသုံးနေရာတို့၌ တံစူးဝါးတို့ဖြင့် တူးဆွကြလေ၏။ တံစူးဝါးအဖျားသည် သံကိစ္စလောင်းလျာလေး၏ မျက်ခမ်းကို ထိခိုက်မိလေ၏။ မီးရှို့သူတို့သည် ဝမ်းဗိုက်သားကို ထိုးဖောက်ကာ ထင်းမီးကျီးခဲပုံပေါ် ပစ်တင်ပြီး မီးကျီးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ပြန်သွားကြလေသည်။ ဝမ်းဗိုက်သားကို မီးလောင်လေပြီ။ မီးကျီးပုံပေါ်မှ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော သံကိစ္စအလောင်းအလျာလေးကား ပဒုမ္မာပန်းထဲ အိပ်နေသည့်အလား ရှိနေပေသည်။

နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်နေသည့်သတ္တဝါကို မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ကြိတ်ချေသော်လည်း ရဟန္တာ မဖြစ်သေးသမျှ သေရိုးထုံးစံ မရှိပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထင်းပုံကို မီးငြိမ်းကြအုံဟု ကြံကာ လာကြသူတို့သည် ထင်းမီးကျီးပုံပေါ်မှ ကလေးကို မြင်ကြရသောအခါ များစွာအံ့သြနေကြလေသည်။ "ဒီလောက် များတဲ့ထင်းတွေကို လောင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ပြီးပါလျက် ဒီကလေးကို ဘာကြောင့် မလောင်ပါလိမ့်မလဲ၊ ဘယ်လိုများပါလိမ့်" ဟု တွေးကာ ကလေးကို ယူပြီး မြို့ထဲသွားကာ ဗေဒင်ဆရာတို့ကို မေးကြည့်ကြလေ၏။ "ဤကလေးသည် လူ့ဘောင်မှာနေလျှင် ဆွေ ၇ ဆက် မျိုး ၇ ဆက် ဆင်းရဲလိမ့်မည်၊ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်လျှင် ရဟန်း ၅၀၀ ခြံရံကာ လှည့်လည်လိမ့်မည်" ဟု ဗေဒင်ဆရာတို့ ဟောကြလေသည်။ ထိုကလေး၏ မျက်ခမ်းကို တံစူးဝါးတို့ဖြင့် ထိုးမိ ထိခိုက်မိသောကြောင့် "သံကိစ္စ" ဟု နာမည်ပေးကြလေသည်။ ထိုကလေးသည် နောင်အခါတွင် "သံကိစ္စ" ဟု အမည်တွင်နေပေတော့သည်။

"ဆွေမျိုးတို့သည် အခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ သံကိစ္စကို ကိုရင် ဝတ်ပေးကြမည်" ဟု တွေးကာ မွေးမြူထားကြလေသည်။ သံကိစ္စ ၇ နှစ်အရွယ် ရောက်လာသော

အခါ "သံကိစ္စ၊ မင်းရဲ့မိခင်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ နေရတုန်းက မင့်အမေ သေခဲ့တယ်၊ မင့်အမေရဲ့ အလောင်းကောင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ မီးမလောင်ခဲ့ဘူး" ဟု သူငယ်ချင်းကလေးတို့၏ ပြောစကားကို ကြားရသဖြင့် "ငါဟာ ဒီလို ကြောက်စရာ အဖြစ်မျိုးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသတဲ့၊ ငါ့မှာ လူ့ဘောင်နေလို့ အကျိုးမရှိတော့၊ ရှင်ရဟန်း ဝတ်တော့မည်" ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆွေမျိုးတို့အား ပြောပြလေသည်။ "ကောင်းတာပေါ့ သံကိစ္စရယ်" ဟု ပြောကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ခေါ်သွားပြီး "အရှင်ဘုရားတို့၊ ဒီသံကိစ္စလေးကို ကိုရင် ဝတ်ပေးတော်မူပါ ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ အပ်နှံလိုက်ကြလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောပြပြီး ရှင်ပြုပေးလေရာ ခေါင်းရိတ်ပြီးချိန်တွင် သံကိစ္စသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

၁၈။ ရှင်ပဏ္ဍိတ ပြန်ပေးသဖြင့် သပိတ် သက််နန်းကို ကိုယ်တိုင်ယူခဲ့ရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ရှင်ပဏ္ဍိတ ရှင်ပြုပြီး၍ ၈ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရှင်ပဏ္ဍိတကို သူ့သပိတ် သက််နန်းကို ယူစေကာ နေမြင့်မှ ဆရာ တပည့် ၂ ပါး ဆွမ်းခံကြွခဲ့ပေသည်။ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် သူဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အတူ ဆွမ်းခံကြွလေရာ လမ်းခရီးတွင် ရေမြောင်းကို မြင်သဖြင့် "အရှင်ဘုရား ဒါက ဘာခေါ်ပါသလဲ ဘုရား" ဟု မေး၍ "ကိုရင် အဲဒါ ရေမြောင်းလို့ ခေါ်တယ်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖြေကြားသောအခါ ရှင်ပဏ္ဍိတ ၇ နှစ်အရွယ်ပင် ရှိသေးသော်လည်း သူ့ပညာပါရမီအလျောက် ဆက်လက်ကာ စူးစမ်းနေပြန်သဖြင့် ဆက်လက်ဖြေကြားပေးနေလေသည်။

"အရှင်ဘုရား ဒီမြောင်းနဲ့ ဘာလုပ်ကြပါသလဲ ဘုရား"

"ကိုရင် ဒီမြောင်းနဲ့ ရေသွယ်ယူပြီး ကောက်စိုက်ကြတယ်"

"အရှင်ဘုရား ရေမှာ စိတ်ရှိပါသလား"

"မရှိပါဘူး ကိုရင်"

"စိတ်မရှိတဲ့ ရေကို ကိုယ်လိုရာကို သယ်ဆောင်လို့ ရပါသလား ဘုရား"

"ရတယ် ကိုရင်"

ထိုအခါ ရှင်ပဏ္ဍိတမှာ "ဒီလို စိတ်မရှိတဲ့ ရေကိုတောင်မှ ကိုယ်လိုရာကို ဆောင်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ကြသေးရင် ဘာကြောင့် စိတ်ရှိတဲ့သူတွေက စိတ်ကို ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေပြီး ရဟန်းတရားကို အားမထုတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း" ဟု အတွေးပေါ်နေလေ၏။

ဆရာတပည့် ၂ ပါး ရှေ့သို့ ဆက်သွားလေသော် မြားလုပ်သမားတို့ မြားတုတ်ကို မီးကင်ကာ မျက်စိအစွန်းဖြင့် ကြည့်၍ ဖြောင့်အောင် လုပ်နေကြသည်ကို ရှင်ပဏ္ဍိတက မြင်သဖြင့်

"ဒီလူတွေက ဘာလုပ်နေကြပါသလဲ" ဟုမေးလေသည်။

"ကိုရင် သူတို့ မြားလုပ်နေကြတယ်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖြေ၏၊ ဆရာတပည့် ၂ ပါး ဆက်လက်မေးကြ ဖြေကြလေသည်။

"သူတို့က ဘယ်လို လုပ်ကြပါသလဲ"

"မီးကင်ပြီး မြားတုတ်ကို ဖြောင့်အောင် လုပ်နေကြတယ်"

"အရှင်ဘုရား မြားမှာ စိတ်ရှိပါသလား"

"ကိုရင် မြားမှာ စိတ်မရှိဘူး"

ထိုအခါ ရှင်ပဏ္ဍိတမှာ "စိတ်မရှိတဲ့ မြားကို မီးအပူပေးကာ ဖြောင့်အောင် လုပ်လို့ရသေးလျှင် ဘာကြောင့် စိတ်ရှိတဲ့သူတွေက စိတ်ကို ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေပြီး ရဟန်းတရားကို အားမထုတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း" ဟု အတွေးပေါ်နေလေ၏။

ဆရာ တပည့် ၂ ပါး ရှေ့သို့ ဆက်သွားလေသော် သစ်သားတို့ကို အကန့်ဒေါက်ဆံ အကွပ်တက္ကူ ပုံတောင်းချက်မ စသည်တို့ဖြစ်အောင် ခုတ်ရွေနေကြသည်တို့ကို ရှင်ပဏ္ဍိတက မြင်သဖြင့် မေး၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖြေလေသည်။

"အရှင်ဘုရား ဒီလူတွေက ဘာလုပ်နေကြပါသလဲ"

"ကိုရင် သစ်သားကို ခုတ်ရွေနေကြတယ်"

"ဘာလုပ်ဖို့ပါလဲ ဘုရား"

"ယာဉ်စသည်တို့ရဲ့ ဘီးစသည်တို့အတွက်ပဲ ကိုရင်"

"အဲဒါတွေမှာ စိတ်ရှိပါသလား"

"မရှိဘူး ကိုရင်"

ထိုအခါ ရှင်ပဏ္ဍိတမှာ "စိတ်မရှိတဲ့ သစ်သားတို့ကို ဘီးစသည်

ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ရသေးလျှင် ဘာကြောင့် စိတ်ရှိတဲ့သူတွေက စိတ်ကို ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေပြီး ရဟန်းတရားကို အားမထုတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း" ဟု အတွေးပေါ်နေလေ၏။

ဤအခြေအနေတို့ကို တွေ့ရှိရသော ရှင်ပဏ္ဍိတသည်

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို အရှင်ဘုရား ကိုယ်တိုင် ယူသွားမယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ကျောင်းပြန်လိုပါတယ်" ဟု လျှောက်ထားလေသည်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "ကိုရင်ဖြစ်စရှိသေးတဲ့ ကိုရင်ငယ်လေးက ငါ့နောက်လိုက်နေပြီး ငါ့ကို ပြောရကောင်းလား" ဟူ၍မျှ စိတ်မဖြစ်ဘဲသာ

"ကိုရင် ယူခဲ့" ဟု မိန့်ကာ သူ့သပိတ် သင်္ကန်းကို သူကိုယ်တိုင် ယူခဲ့လေပြီ။

မွန်မြတ်သော ဆန္ဒ မြင့်မားသော အတွေးအကြံရှိသည့် ရှင်ပဏ္ဍိတကို လိုက်လျောသော ဖြေရှင်းသော ခွင့်ပြုသော ခွင့်လွှတ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ လုပ်ရပ်သည် မှတ်သားဖွယ် ကောင်းပါပေ၏။ တန်ဖိုးရှိသော ရှင်ပဏ္ဍိတကို တန်ဖိုးထားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်ထားသည် လေးစားစရာ ကောင်းလှပါပေ၏။

၁၉။ မြန်မြန်ကြွသွားနေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ဥပနှာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိခိုးပြီး ကျောင်းပြန်တော့မည် ပြုသောအခါ

"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အတွက် အာဟာရကို ယူဆောင်လာတဲ့အခါ ငါးကြင်းသားဖြင့်သာ ဆောင်တော်မူခဲ့ပါ" ဟု လျှောက်ထားလိုက်ဃေး၏။

"ကိုရင် ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်မှာလဲ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားလေသောအခါ

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ ဘုန်းကံနဲ့ မရရင် တပည့်တော်၏ ဘုန်းကံနဲ့ ရပါလိမ့်မယ် ဘုရား" ဟု ရှင်ပဏ္ဍိတက လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ "ကိုရင်လေး ကျောင်းခန်းအပြင်မှာ တရားထိုင်နေရင် တစ်စုံတစ်ခုသောသားရန် ဖြစ်ပေါ်ရာ၏" ဟုတွေးကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကျောင်းခန်းသော့ကို ပေးလိုက်ပြီး

"ကိုရင်၊ ကျောင်းခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်ကာ တရားထိုင်လေ" ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ဆရာ မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီး ခန္ဓာတွင် ဉာဏ်စိုက်ကာ တရားရှုမှတ်နေလေပြီ။

ရှင်ပဏ္ဍိတ၏ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေထိုင်ရာ ပဏ္ဍုကမွေလာသည် ပူသောအခြင်းအရာကို ပြနေလေပြီ။ သိကြားမင်းသည် "အကြောင်းကား အသို့နည်း" ဟု ရှုဆင်ခြင်လတ်သော် "ရှင်ပဏ္ဍိတသည် သူ့ဥပနှာယ် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား သပိတ် သင်္ကန်းကိုပေးကာ တရား

အားထုတ်ဖို့ ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့လေပြီ၊ ငါလည်း အဲဒီနေရာသို့ သွားဖို့သင့်ပြီ" ဟု ထွေးကာ နတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်ကိုခေါ်ပြီး "ကျောင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ နေသော ၄က်တို့ကို ပြေးအောင် လုပ်ခိုင်းပြီး ဝန်းကျင်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးကြ" ဟု မှာကြား၍ လနတ်သားနှင့် နေနတ်သားတို့ကို "လနှင့် နေတို့ကို ဆွဲယူထားကြဦး" ဟု ပြောပြီး သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်ကမူ အခန်းတံခါးသော့ခတ်ထားရာ နေရာ၌ စောင့်ရှောက်ပေးကာ ရပ်တည်နေလေပြီ။ လူမင်းဘုန်းကြီးတော့ နတ်မင်းတို့ မနေသာလေတော့ပြီ။ ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ သစ်ရွက်ကြွေကျသံပင် မရှိတော့ပါချေ။ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် တရားရှုမှတ် ကောင်းနေသဖြင့် သမာဓိလည်း ရနေလေပြီ။ ဆွမ်းစားချိန်မတိုင်မီ အနာဂါမ် ဖြစ်နေလေပြီ။

"ကိုရင်သည် ကျောင်းခန်းထဲမှာ တရားထိုင်နေပြီ၊ သူနှင့် သင့်လျော်သည့် ဘောဇဉ်ကို ဤမည်သော အိမ်၌ ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့" ဟု ထွေးကာ သူ့အပေါ် ကြည်ညိုလေးစားမှုရှိသည့် ဆွမ်းခံအိမ်တစ်အိမ်သို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကြွသွားလေပြီ။ ထိုအိမ်မှ ဒကာ ဒကာမတို့သည် ထိုနေ့၌ ငါးကြင်းသား ရသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအလာကိုသာ စောင့်မျှော်ကာ ထိုင်နေကြလေ၏။ ထိုဒကာ ဒကာမတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကြွလာသည်ကို မြင်သဖြင့် "အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်" ဟု လျှောက်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ပင့်ပြီး ယာဂုခဲဖွယ်စသည်တို့ကို ဆက်ကပ်၍ ငါးကြင်းသားအရသာဖြင့် ဆွမ်းကပ်ကြလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယူဆောင်သွားမည့် အခြင်းအရာကို ပြလေပြီ။ "အရှင်ဘုရား ဘဉ်းပေးတော်မူပါ၊ ယူဆောင်သွားဖို့လည်း လှူလိုက်ပါမည် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆွမ်းဘဉ်းပေးပြီးသောအခါ သပိတ်တွင် ငါးကြင်းသား အရသာပါသော ဘောဇဉ်တွေ အပြည့်ထည့်ပြီး လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။ "ငါ့ကိုရင်လေး ဆာနေရာရော့မည်" ဟု ထွေးကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြန်မြန်ကြွသွားတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုနေ့၌ စောစောဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူကာ "ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ အကြောင်းကံ ပါလာခဲ့လေသလော" ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ ပါလာသည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ဆွမ်းကိစ္စ မတိုင်မီ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်လေမည်လော၊ မဖြစ်နိုင်လေမည်လော ဟု ဆက်လက် ဆင်ခြင်တော်မူရာ ဖြစ်နိုင်မည် ဟု သိတော်မူလေသည်။ "သာရိပုတ္တရာသည် ကိုရင်ဖို့ ဆွမ်းကို ယူကာ မြန်မြန် လာနေ၏၊ ကိုရင့်အတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် တံခါးမုခ်၌ စောင့်ရှောက်ရင်း ထိုင်နေအံ့၊ သာရိပုတ္တရာကို ပြဿနာ မေးအံ့၊ ပြဿနာ ဖြေပြီးသောအခါ ကိုရင်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိမြင်တော်မူသဖြင့် တံခါးမုခ်၌ ရပ်ကာ ရောက်လာသော သာရိပုတ္တရာထေရ်ကို ပြဿနာ ၄ ရပ် မေးတော်မူလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မေးအပ်တိုင်း မေးအပ်တိုင်း ပြဿနာတို့ကို ဖြေလေသည်။

၁။ "သာရိပုတ္တရာ၊ ဘာကို ရခဲ့သလဲ"
"အာဟာရကို ရခဲ့ပါတယ် ဘုရား"
၂။ "သာရိပုတ္တရာ၊ အာဟာရက ဘာကို ဆောင်သလဲ"
"ဝေဒနာကို ဆောင်ပါတယ် ဘုရား"
၃။ "သာရိပုတ္တရာ၊ ဝေဒနာက ဘာကို ဆောင်သလဲ"
"ရုပ်ကို ဆောင်ပါတယ် ဘုရား"
၄။ "သာရိပုတ္တရာ၊ ရုပ်က ဘာကို ဆောင်သလဲ"
"ဖဿကို ဆောင်ပါတယ် ဘုရား"

ပြဿနာ ၄ ရပ် ဖြေပြီးသောအခါ ကိုရင်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်နေလေပြီ။

"သာရိပုတ္တရာ၊ သွားလော့၊ သင့် ကိုရင်အား ဆွမ်းပေးချေလော့" ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ကြွသွားကာ တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေသည်။ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ကျောင်းခန်းမ ထွက်ပြီး ဆရာ့ထံမှ သပိတ်ကို ယူကာ

သင့်တော်သောနေရာမှာ ထားပြီး ထန်းရွက်ယပ်တောင်ဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ယပ်ခတ်ပေးနေလေသည်။ "ကိုရင် ဆွမ်းစားလေ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူသောအခါ "အရှင်ဘုရားကော ပြီးပါပြီလား ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် "ပြီးပြီ၊ သင်ပဲ စားလော" ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၍ ပွင့်သစ်စ ပဒုမ္မာကြာနှင့်တူသော ၇ နှစ်အရွယ် ရဟန္တာ ရှင်ပဏ္ဍိတသည် ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်ကာ ထိုင်ပြီး ဆွမ်းကိစ္စ ပြုလေပြီ။ ရှင်ပဏ္ဍိတ သပိတ်ဆေးပြီး၍ သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ လနတ်သားသည် လဝန်းကို လွှတ်လိုက်လေပြီ။ နေနတ်သားသည် နေဝန်းကို လွှတ်လိုက်လေပြီ။ နတ်မင်းကြီး ၄ ယောက်တို့သည် ကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင် အရပ် ၄ မျက်နှာ၌ စောင့်ရှောက်မှုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြလေပြီ။ သိကြားမင်းကြီးသည် သော့ခတ်ထားရာနေရာ၌ စောင့်ရှောက်မှုကို စွန့်လိုက်လေပြီ။ နေဝန်းသည် မွန်းတည့်ရာမှ မွန်းလွဲသွားလေပြီ။

ဤဝတ္ထု၌ သမာဓိ ကြီးမားထော်မူသဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး ရှိတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မြန်မြန် ကြွသွားတော်မူပုံသည် အာရုံပြုကြည့်ကြသူတို့၏ စိတ်အာရုံဝယ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်၊ ထူးခြားနေပါလိမ့်မည်။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အမူအရာသည် ရှင်ပဏ္ဍိတအပေါ် ထားရှိသည့် မေတ္တာ ကရုဏာ၏ ထုထည်ကြီးမားမှု နက်ရှိုင်းမှုတို့ကို မြင်သာစေပါသည်။ သာသနာတော်တည်းဟူသော ဥယျာဉ်ကြီးဝယ် ရှင်ပဏ္ဍိတလို ပန်းလေးတွေ ပွင့်လန်းလာဖို့ရာအတွက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတော်မူကြသည့် ဘုရားရှင်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာတည်းဟူသော ဥယျာဉ်မှူးကြီးတို့သည် မမေ့နိုင်ဖွယ်ရာ ဥယျာဉ်မှူးကြီးများဖြစ်ကြပါပေသည်။

၂၀။ ၇ နှစ်အရွယ် ကိုရင်ငယ်လေးများနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

"သာရိပုတ္တရာ၊ သင်ရဲ့တပည့် ရာဓလို ပြောဆိုဆုံးမလို့ အလွန်အကဲလွယ်ကူတဲ့ တပည့်တွေ ရရင် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ"

"မြတ်စွာဘုရား၊ အများကြီး လိုချင်ပါတယ်ဘုရား" ဟု ဘုရားရှင်အား အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လျှောက်ထားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အောက်ပါတပည့်အလိမ္မာ ကိုရင်လေးတို့ကား လွန်စွာကြည်ညိုစရာ ကောင်းလှပါပေသည်။

ရှင်ရာဟုလာ၊ ရှင်ပဏ္ဍိတ၊ ရှင်တိဿ၊ ရှင်သုခ၊ ရှင်သံကိစ္စ တို့သည် ၇ နှစ်အရွယ်တွင် ကိုရင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကိုရင်လေးတို့၏ ဥပနှာယ်ဆရာမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်ရာဟုလာကိုမူ ဘုရားရှင်က ကိုရင်ဝတ်ပေးဖို့ မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ဝတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ရှင်ပဏ္ဍိတ၊ ရှင်တိဿ၊ ရှင်သုခ၊ ရှင်သံကိစ္စတို့ကား သူတို့ကိုယ်တိုင် ကိုရင်ဝတ်လိုပါသည်ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ဝတ်ပေးခဲ့ပေသည်။

၂၁။ ရှင်တိသနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ထိုကိုရင်လေးတို့တွင် ရှင်တိသလောင်းလျာသည် မဟာသေနအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဘဝမှ ဖြစ်လာသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကျေးဇူးရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအပေါ် ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိရကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆွမ်းခံအိမ်မှာ ပဋိသန္ဓေယူခဲ့လေသည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့ကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားစဉ်တွင် အလွန်ပူသော အစာ အလွန်အေးသော အစာ အလွန်ချဉ်သော အစာ စသည်တို့ကို မစားသုံးဘဲ ရှောင်ရှားခဲ့၏။ သန္ဓေသားလေးကို ချမ်းသာစွာ လွယ်ဆောင်ထားစဉ် "အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိသော ရဟန်း ၅၀၀ ကို ပင့်ဆောင်ကာ အိမ်မှာ ထိုင်နေစေပြီး ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်းကို ပေးလှူ၍ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖန်ရည်တပ်စွန်း ဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံကာ ရွှေခွက်တို့ကို ယူလျက် ရဟန်းတို့၏ နေရာအဆုံးမှာ ထိုင်ပြီး ရဟန်းတို့၏ အကျန်အကြွင်း နို့ဃနာထမင်းကို စားချင်စမ်းပါဘိ" ဟူ၍ ချင်ခြင်း ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့မိခင်၏ ဖန်ရည်တပ်စွန်းဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလိုသည့် ချင်ခြင်းသည် သန္ဓေသားလေး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ ရှင်ရဟန်းဖြစ်ဖို့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်နေပါသတဲ့။ ထိုအခါ သူ့မိခင်၏ ဆွေမျိုးတို့သည် "ငါတို့ သမီး၏ ချင်ခြင်းသည် တရားနှင့် ယှဉ်၏" ဟု နားလည်ကြကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိသော ရဟန်း ၅၀၀ တို့အား ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်းကို လှူဒါန်းကြလေသည်။ သူ့မိခင်သည်လည်း ဖန်ရည်စွန်း အဝတ်တစ်ထည်ကို ခါး၌ ဝတ်ပြီး တစ်ထည်ကို ကိုယ်ပေါ်ရုံကာ ရွှေခွက်ကိုယူ၍ နေရာအစွန်၌ ထိုင်လျက် အကြွင်းအကျန် နို့ဃနာထမင်းကို စားနေလေပြီ။ ချင်ခြင်းပြေပျောက်သွားလေပြီ။

သူ့မိခင် သားမဖွားမီအတွင်း ပြုအပ်သော မင်္ဂလာတို့၌လည်းကောင်း၊ သားဖွားပြီးနောက်၌ ပြုအပ်သော မင်္ဂလာတို့၌လည်းကောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိသော ရဟန်း ၅၀၀ တို့အား ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်းကို လှူဒါန်းခဲ့လေပြီ။ ဤအကျိုးပေးသည် မဟာသေနပုဏ္ဏားဘဝက လှူဒါန်းခဲ့သော နို့ဃနာဆွမ်း၏ အကျိုးပေးပေတည်း။

မွေးဖွားရာနေ့၌ကား ထိုကလေးကို စောစောပင် ရေချိုးစေ၍ တန်ဆာဆင်ပြီး ကျက်သရေရှိသည့် နေရာ၌ တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာပေါ်တွင် အိပ်စေကြကုန်ပြီ။ ထိုကလေးသည် ထိုကမ္မလာပေါ် လျောင်းရင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကြည့်ကာ "ဤအရှင်မြတ်သည် ငါ၏ လက်ဦးဆရာတည်း၊ ငါသည် အရှင်မြတ်ကို အမှီပြုကာ ဤလူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခဲ့ရပေပြီ၊ ငါသည် ဤအရှင်မြတ်အား အလှူတစ်ခု ပြုသင့်သည်" ဟု တွေးကာ သီလယူဖို့ ဆောင်ယူသွားသောအခါ ထိုကမ္မလာကို လက်သန်းဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ ယူနေလေပြီ။ ထိုအခါ ကလေး၏ လက်ချောင်း၌ ကမ္မလာ ငြိကပ်နေလေပြီ ဟု မှတ်ထင်ကာ ဆွေမျိုးတို့က ကမ္မလာကို ယူဆောင်ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားကြလေသည်။ ကလေးသည် ငိုလေပြီ။

ဆွေမျိုးတို့သည် "ကလေးသည် မသိဘဲ ပြုလုပ်နေပြီ" ဟု မပြောကြဘဲ "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သား လှူဒါန်းတာဟာ လှူဒါန်းပြီးသာ ဖြစ်ပါစေဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ "တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာဖြင့် ပူဇော်သော အရှင်ဘုရား၏ တပည့်လေးအား သီလ ပေးသနားတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြလေသည်။ "ကလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မေးသောအခါ "အရှင်ဘုရားနဲ့ နာမည်တူပါတယ်ဘုရား၊ ကလေးနာမည်က တိဿ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား" ဟု ဆွေမျိုးတို့က လျှောက်ထားကြလေ၏။ လူ့ဘဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နာမည်မှာ ဥပတိဿ ဖြစ်ပေ၏။ တိဿကလေး၏ မိခင်သည် "ငါသည် သားရဲ့ဆန္ဒ မဖျက်ဆီးအံ့" ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

တိသကလေး၏ နာမည်မှည့်ရာမင်္ဂလာ၊ ထမင်းခွံ့ မင်္ဂလာ၊ နားထွင်း မင်္ဂလာ၊ အဝတ်ဝတ်မင်္ဂလာ၊ ဆံထုံးမင်္ဂလာတို့ဌ်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမျှူးရှိသော ရဟန်း ၅၀၀ တို့အား ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်း ကိုပင် လှူဒါန်းကြလေသည်။ တိသသည် ၇ နှစ်အရွယ် ရောက်လာသောအခါ "အမေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ကိုရင် ဝတ်မယ်" ဟု အမေ့အား ပြောပြလေသဖြင့် "သားလေး ကောင်းပြီ၊ မေမေဟာ သား မပြောခင်ကပင် သားလေးရဲ့ဆန္ဒ မဖျက်ဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ သားလေး ကိုရင် ဝတ်ပါ" ဟု ပြောကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အပင့်ခိုင်း၍ ကြွလာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆွမ်းလှူပြီး "အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့တပည့်လေးက ကိုရင်ဝတ်မယ်လို့ ပြောနေပါတယ်၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ညနေရောက်တော့ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြပါမယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထား၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကြွသွားပြီးနောက် ညနေရောက်သောအခါ ကြီးမားစွာသော ကောင်းစွာ ပြုစု မြတ်နိုးမှုဖြင့် သားလေးကို ယူဆောင်ကာ ကျောင်းသို့ သွားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ အပ်နှံလေသည်။

"တိသ၊ ရှင် ရဟန်းအဖြစ်ဆိုတာ ပြုလုပ်ဖို့ ခက်တယ်၊ အပူ လိုချင်ပေမယ့် အအေး ရတတ်တယ်၊ အအေး လိုချင်ပေမယ့် အပူ ရတတ်တယ်၊ ရှင်ရဟန်းတွေဆိုတာ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ အသက်မွေးကြရတယ်၊ သင်က ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကြီးပွားလာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက တိသအား ပြောပြနေလေသည်။ "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်ဆော်ဟာ အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ အကုန်လုံး လုပ်နိုင်ပါမယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ကောင်းပြီ" ဟု မိန့်ကာ တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောပြပြီး တိသကို ကိုရင် ဝတ်ပေးလိုက်လေသည်။

၂၂။ တောထွက်သွားသော ရှင်တိသဿထံသို့ ကြွသွားတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ရှင်တိသ၏ မိဘတို့သည် ကိုရင်ဝတ်ပြီးသော ရှင်တိသအား ပူဇော်သက္ကာရပြု လို၍ ၇ ရက်ပတ်လုံး ကျောင်း၌ပင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်း အား ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်းကိုသာ လှူဒါန်းကြလေသည်။ ရဟန်းတို့ သည်လည်း "ငါတို့ အမြဲတမ်း ရေ မရောသော နို့ဃနာဆွမ်းကို မစားနိုင် ကြကုန်" ဟု ဆိုကာ ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။ ရှင်တိသ၏ မိဘတို့သည် ၇ ရက်မြောက် ညနေအချိန်၌ အိမ်သို့ ပြန်ကြလေပြီ။ ရှင်တိသသည် ၈ ရက် မြောက်နေ့နှင့် ၉ ရက်မြောက်နေ့တို့၌ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်လေရာ အဝတ်တစ်ထောင်နှင့်တကွ ဆွမ်းတစ်ထောင်ကို သာဝတ္ထိ မြို့သူ မြို့သား တို့က ရှင်တိသအား လှူဒါန်းကြသဖြင့် ရှင်တိသသည် ရဟန်းတော်တို့အား ထိုအဝတ်တစ်ထောင်နှင့် ဆွမ်းတစ်ထောင်တို့ကို လှူ ဒါန်းစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ရှင်တိသကို "ဆွမ်းအလှူရှင် တိသ" ဟု မှည့်ခေါ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆောင်းအခါ ချမ်းသဖြင့် မီးလုံနေကြသော ရဟန်းတို့အား ကမ္မလာတစ်ထောင်ကိုလည်း အလှူခံပေး သဖြင့် "ကမ္မလာ အလှူရှင် တိသ" ဟုလည်း မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော အရှင်တိသထံသို့ ဆွေမျိုး ဒါယကာတို့ အမြဲမပြတ် လာ၍ စကားပြောကြလေသဖြင့် "ငါ့ထံ လာသူ တို့ကို ငါက စကားမပြောလို့လည်း မသင့်တော်၊ သူတို့နှင့် စကားပြောပြီး အချိန်ကုန်နေလျှင် ငါ၏ အားကိုး ထောက်တည်ရာ တရားထူး တရားမြတ် ကို ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဘုရားရှင်ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား သင်ယူပြီး

တောထဲသွားကာ အားထုတ်ရလျှင် ကောင်းမှာပဲ" ဟု ကြံကာ ဘုရားရှင်ထံ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နည်း သင်ယူလေသည်။ ထို့နောက် ဥပနှာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိခိုးပြီး သပိတ် သင်္ကန်းယူကာ ကျောင်းမှ ထွက်၍ "ဒီအနီးအနားနေရာမှာ နေရင် ငါ့ကို ဆွေမျိုးတွေ ခေါ်ကြလိမ့်မည်" ဟု တွေးကာ ယူဇနာ ၁၂၀ ရှိသော ခရီးကို ကြွသွားခဲ့ပေသည်။ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားရာ ထိုရွာရှိ တောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးကာ ဝါကပ်ခဲ့လေသည်။

ဝါကျွတ်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသွားပြီး ရှိခိုးကာ "မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် ရှင်တိသဿထံ သွားပါမည်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေရာ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် ရဟန်း ၅၀၀ ခြံရံပြီး သွားခါနီးတွင် "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန်၊ တပည့်တော်. ရှင်တိသဿထံ သွားပါမည်" ဟု အသိပေး ပြောကြားလေသည်။ "အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်တိသဿထံ တပည့်တော်လည်း လိုက်ပါမည်" ဟု ဆိုကာ ရဟန်း ၅၀၀ အခြံအရံနှင့်တကွ ကြွသွားလေသည်။ အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ပုဏ္ဏာ၊ အရှင်ဥပါလိ အစရှိသော ဘုရားတပည့်ကြီး (မဟာသာဝက) တို့သည် ရဟန်း ၅၀၀ စီ ခြံရံကာ ကြွသွားကြလေသည်။ ၈၀ သော မဟာသာဝကတို့၏ အခြံအရံ အားလုံးပေါင်း ၄ သောင်း ရှိလေသည်။ ယူဇနာ ၁၂၀ ရှိသော ခရီးကို သွားကြပြီးသောအခါ ရှင်တိသဿ၏ ဆွမ်းခံရွာသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ရှင်တိသဿ၏ အမြဲ အလုပ်အကျွေး ဒကာတစ်ယောက်သည် ရွာတံခါးမှာပင် ရဟန်းတို့ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ခရီး ဦးကြိုဆိုကာ ရှိခိုးလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ထိုဒကာကို "ဒကာ ဒီအရပ်မှာ တောကျောင်း ရှိသလား" ဟု မေးရာ "ရှိပါသည်" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် "ဒကာ အဲဒီတောကျောင်းမှာ သံဃာရှိသလား၊ မရှိဘူးလား" ဟု မေးပြန်၍ "ရှိပါသည်" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "တောကျောင်းမှာ နေသောသူရဲ.

နာမည်က ဘာပါလဲ" ဟု မေးပြန်သဖြင့် "တောနေ ရှင်တိသ ဖြစ်ပါသည်" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ "ဒကာ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ကို လမ်းပြပေးပါ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားသောအခါ "အရှင်ဘုရားတို့က ဘယ်သူတွေပါလဲဘုရား" ဟု မေးလျှောက်သဖြင့် "ငါတို့က ရှင်တိသထံ လာကြသူတွေ ဖြစ်တယ်" ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ ဒကာသည် သေချာကြည့်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အစပြုပြီး မဟာသာဝက အားလုံးတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေလွှမ်းခြုံသွားကာ "အရှင်ဘုရားတို့ ရပ်တော်မူကြပါဦးဘုရား" ဟု လျှောက်ထားပြီး ရွာထဲသို့ အမြန်သွားကာ "အမောင်တို့ အမိတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဦးဆောင်တဲ့ ၈၀ သော မဟာသာဝကတို့ အခြံအရံ ၅၀၀ စီနှင့်တကွ ရှင်တိသထံသို့ ကြွလာနေကြပါပြီ။ ခုတင် ကုလားထိုင် အခင်း ဆီမီး ဆီစသည်တို့ကို ယူကာ မြန်မြန်ထွက်ကြပါကုန်" ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်လေပြီ။

ဒကာ ဒကာမတို့သည် ချက်ချင်း ခုတင်စသည့် ပစ္စည်းတို့ကိုယူကာ သံဃာတော်တို့နောက်မှ လိုက်ပြီး ကျောင်းသို့ ဝင်ကြလေပြီ။ ရှင်တိသသည် သံဃာတော်တို့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသဖြင့် မဟာထေရ်တို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကိုယူကာ ဝတ်ပြုလေပြီ။ သံဃာတို့အတွက် ရှင်တိသ နေရာစီစဉ်ပေးတုန်း သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သိမ်းဆည်းတုန်းမှာပင် မှောင်လာလေပြီ။ "ဒကာတို့ ပြန်ကြတော့၊ မှောင်လာပြီ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဒကာ ဒကာမတို့အား ပြန်ဖို့ မိန့်တော်မူလေသည်။

၂၃။ ရှင်တိသ၏အစွမ်းကို ပြစေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

"အရှင်ဘုရား၊ ဒီနေ့ဟာ တရားနာယူရမည့် နေ့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ မပြန်ကြပါ၊ တရားနာယူကြပါမည်၊ အရင်နေ့တွေတုန်းက တရားနာယူရတာ မရှိခဲ့ပါ" ဟု ဒကာ ဒကာမတို့က အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လျှောက်ထားသဖြင့် "ရှင်တိသ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆီမီးထွန်းပြီး တရားနာယူဖို့အချိန် ကြည်လော" ဟု အမိန့်ရှိ၍ အမိန့်အတိုင်း ရှင်တိသ ဆောင်ရွက်လေပြီ။ "တိသ၊ သင့်ရဲ့ဒကာတွေ တရားနာယူလိုကြတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ သူတို့အား တရားဟောလိုက်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်တော်မူသော အခါ "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကိုရင်တိသဟာ သုခိတာ ဟောထ၊ ဒုက္ခာ မုစ္စထ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းကြပါစေ ဆိုတဲ့ ၂ ပုဒ်မှတစ်ပါး အခြားတရားကို မသိပါ၊ တပည့်တော်တို့အား အခြားဓမ္မ ကထိက ပေးတော်မူပါ" ဟု ဒကာတို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထကာ လျှောက်ထားကြလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရှင်တိသကို "ကိုရင် ဘယ်လို ချမ်းသာကြရမှာလဲ၊ ဘယ်လို ဆင်းရဲမှ လွတ်ကြမှာလဲ ဆိုတဲ့ စကား ၂ ပုဒ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောပြလေလော့" ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ရှင်တိသသည် "ကောင်းပါပြီဘုရား" ဟု လျှောက်ထားပြီး ယပ်တောင်ကို ကိုင်ကာ တရားပလ္လင်ပေါ်တက်၍ နိကာယ် ငါးရပ်မှ အကြောင်း အကျိုးတို့ကို ထုတ်ဆောင်ပြကာ လေးကျန်းလုံး တစ်ခဲနက် ရွာသွန်းသော မိုးကြိုးပမာ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ် ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့ကို ဝေဖန်လျက် ရဟတ္တဖိုလ်

တည်းဟူသော အထွတ်ဖြင့် တရားဒေသနာ ဟောကြားပြီးသောအခါ "အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်သော ရဟန္တာမှာ ချမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သောသူသာ ဆင်းရဲမှ လွတ်သည်၊ ကြွင်းသော သူတို့မှာ ဇာတိစသော ဒုက္ခ ငရဲဒုက္ခစသည်တို့မှ မလွတ်ကြသေးပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ "ကိုရင်၊ ကောင်းပါလေစွ၊ သင်ရဲ့တရားဟောပုံဟာ သိပ်ကောင်းပါပေတယ်၊ ယခု ချို့မြိန် သာယာသောအသံဖြင့် ရွတ်ဆိုပါဦး" ဟု တိုက်တွန်းတော်မူသဖြင့် ချို့မြိန် သာယာသောအသံဖြင့် ရွတ်ဆိုလေပြီ။

အရဏ်တက်သောအခါ ရှင်တိဿ၏ အလုပ်အကျွေးလူတို့မှာ ၂ အုပ်စု ဖြစ်နေကြကုန်လေပြီ။ တချို့က "ငါတို့မှာ ဒီလို ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးက မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ဒီလို တရားစကားတွေ သိပါလျက်နဲ့ မိဘ အရာမှာ တည်ပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးကြတဲ့ လူတွေအား တရားတစ်ပုဒ်ကိုသော်မျှ ဘာကြောင့် မဟောဘဲ နေသလဲ" ဟု ပြောဆိုကာ စိတ်ဆိုးနေကြလေ၏။ တချို့ကမူ "ဒီလို အရှင်မြတ်လေးကို ဂုဏ်ရှိ မရှိ မသိကြရပေမယ့် ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့ကြရတဲ့ ငါတို့မှာ ကံကောင်းကြပါပေစွ၊ ယခု ရှင်တိဿထံမှ တရားကို နာခွင့် ရကြပေပြီ" ဟု ပြောကာ ဝမ်းသာနေကြလေ၏။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ထိုနေ့နံနက် မိုးသောက်ချိန်၌ လောကကြီးကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူလေရာ ရှင်တိဿ၏ အလုပ်အကျွေး ဒကာ ဒကာမတို့ ဉာဏ်တော်ကွန်ယက်ထဲ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် "အဘယ်သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်နည်း" ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ၊ ရှင်တိဿ၏ အလုပ်အကျွေး ဒကာ ဒကာမ တချို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြပြီး တချို့က စိတ်ဆိုးနေကြလေပြီ။ ငါရဲ့သားတော်လေး ရှင်တိဿအပေါ် အမျက်ထွက်သူတို့ ငရဲရောက်ကြလိမ့်မည်။ ရှင်တိဿထံသို့ ငါသွားကို သွားရမည်။ ငါသွားရင် ဒကာ ဒကာမတွေအားလုံး ရှင်တိဿအပေါ် မေတ္တာစိတ် သက်ဝင်ကာ ဆင်းရဲမှ လွတ်ကြရလိမ့်မည်" ဟု မြင်တော်မူလေသည်။ ထိုရွာသူ

ရွာသား‌တို့သည်လည်း ရဟန်းအပေါင်းကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ရွာသို့ပြန်ကာ မင္ဂျာပ် ဆောက် ယာဂု ဆွမ်းစသည် ပြင်ဆင်၊ နေရာတို့ကို ခင်းပြီး သံဃာတို့ ကြွလာမည့် လမ်းကို မျှော်ကြည့်ကာ ထိုင်နေကြလေသည်။ ရဟန်းတို့သည် လည်း ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီး ဆွမ်းခံချိန်၌ ဆွမ်းခံမဝင်ခင် "တိဿ၊ သင်သည် ငါတို့နှင့်အတူ ဆွမ်းခံသွားမည်လော၊ သို့မဟုတ် နောက်မှ သွားမည်လော" ဟု မေးကြသောအခါ "တပည့်တော် ဆွမ်းခံချိန်မှာသာ ဆွမ်းခံသွားပါမည်၊ အရှင်ဘုရား‌တို့ ကြွသွားနှင့်ကြပါ"ဟု လျှောက်ထား သဖြင့် ရဟန်းတို့ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ ဆွမ်းခံဝင်ကြလေပြီ။

၂၄။ ဘုရားလက်မှ ရှင်တိသဿပိတ်ကို ယူနေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ပင် သင်္ကန်းရုံ၍ သပိတ်ယူပြီး စိတ္တကွင်ဏ တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ကြွတော်မူကာ ရဟန်းတို့၏ ရှေ့၌ ရပ်တော်မူလေသည်။ "မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာပြီ" ဟူသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး အုံအုံသဲသဲဖြစ်ကာ ပျံ့နှံ့သွားလေပြီ။ လူတို့သည် စိတ်အား တက်ကြွကာ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို ထိုင်စေပြီး ယာဂုဆက်ကပ်၍ ခဲဖွယ်ကို လှူကြလေသည်။ ရှင်တိသဿသည် ရဟန်းတို့ ဆွမ်းကိစ္စ မပြီးခင် ရွာတွင်းသို့ ဝင်လေပြီ၊ ရွာသူရွာသားတို့သည် ရှင်တိသအတွက် ဆောင်ယူကာ ရှင်တိသအား ရိုသေစွာ ဆွမ်းလှူကြလေပြီ။ ရှင်တိသသည် မျှတလောက်ရုံ ခံယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပြီး သပိတ်ကို ဆက်ကပ်လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် "တိသ ယူခဲ့လော့" ဟု မိန့်ပြီး လက်တော်ကို ဆန့်တန်းတော်မူကာ သပိတ်ကို ယူ၍ "တိသ သင်၏ သပိတ်ကို သာရိပုတ္တရာအား ပြလေလော့" ဟု မိန့်ကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ပြစေတော်မူသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားလက်မှ သပိတ်ကိုယူကာ ရှင်တိသအားပေးပြီး "ကိုရင် သွားလော့၊ သင့်ရဲ့ ရောက်ရာ ရရာနေရာမှာ ထိုင်ကာ ဆွမ်းကိစ္စ ပြုလေ" ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ရွာသူ ရွာသားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကာ အနုမောဒနာတရား ဟောကြားဖို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြလေသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူလေသော် "ဒကာ ဒကာမတို့၊ သင်တို့ကိုးကွယ်တဲ့

ရှင်တီသကို အမှီပြုပြီး သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလ္လာန်၊ ကဿပ၊ အနုရုဒ္ဓါစတဲ့ ၈ ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ကို ဖူးမြော်ခွင့်ရကြသော သင်တို့မှာ အရတော် လေကုန်စွ၊ ငါဘုရားလည်း သင်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ရှင်တီသကို အကြောင်း ပြုပြီး ကြွလာခဲ့ပြီ။ ဘုရားရှင်ဖူးမြင်ခွင့်ကိုလည်း ရှင်တီသကိုပင် အမှီပြုကာ သင်တို့ ရခဲ့ကြပေပြီ။ သင်တို့မှာ အရတော်ကြပါပေစွ၊ လူ့ဘဝကို ကောင်းစွာ ရအပ်သည် မည်ပါပေစွ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

"သြော် ငါတို့မှာ အရတော်ကြပါပေတယ်၊ ဘုရားရှင်တို့နဲ့ ရဟန်း အပေါင်းတို့ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေနိုင်တဲ့ ရှင်တီသကို ဖူးမြင်ခွင့် လျှုဖွယ်တွေကို လျှုဒါန်းခွင့်ရသော ငါတို့မှာ လူ့ဘဝကို အရတော်ကြပါပေစွ" ဟု တွေးကာ ရှင်တီသအပေါ် အမျက်ထွက်သူတို့ အမျက်ပြေကာ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြလေပြီ။ ကြည်ညိုပြီးသူတို့လည်း ပို၍ကြည်ညိုကြလေကုန်ပြီ။ အနုမောဒနာတရား၏အဆုံးဌိ လူပေါင်းများစွာ သောတာပန်စသည် ဖြစ် ကြကုန်လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှထ၍ ကြွသွားတော်မူလေပြီ။ လူတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားနောက်လိုက်ပြီး ရှိခိုးကာ ပြန်ခဲ့ကြလေကုန်ပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်တီသနှင့်အတူ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း ကြွသွားတော်မူရာ "ကိုရင်၊ ဒီအရပ်ဟာ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ" စသည်ဖြင့် မေးကာ ကြွတော်မူနေသည်။ ရှင်တီသသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မေးသမျှ ဖြေကြားကာ ကြွသွားနေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်တီသနေရာသို့ ကြွသွားပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်တော်မူလေပြီ။

တောင်ထိပ်ပေါ်က ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်တီသ

တောင်ထိပ်ပေါ် ရပ်တည်တော်မူနေသည့် ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်တီသတို့၏ မြင်ကွင်းမှာ သမုဒ္ဒရာကြီးသည် ထင်ရှားနေသည်။

"တိသ တောင်ထိပ်ပေါ် ရပ်တည်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်တဲ့အခါ ဘာကို မြင်သလဲ" ဟု ဘုရားရှင်က မေးသဖြင့်

"သမုဒ္ဒရာကြီးကို မြင်ပါသည်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "သမုဒ္ဒရာကြီးကို မြင်ပြီး ဘာကို တွေးမိသလဲ" ဟု မေးပြန်သဖြင့် "ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ ငိုရတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ သမုဒ္ဒရာကြီး ၄ စင်းထဲက ရေတွေထက် ပိုပြီးများတယ် ဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးမိပါတယ်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

"တိသ သင်ဘယ်မှာ နေသလဲ"

"တပည့်တော် ဒီတောင်ဝှန်းမှာ နေပါတယ်ဘုရား"

"အဲဒီ တောင်ဝှန်းထဲ နေတဲ့အခါ ဘာကိုတွေးမိသလဲ"

"တပည့်တော် သေလို့ ဒီနေရာမှာ တပည့်တော်အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ကြိုဟ်ခဲ့တာဟာ အပိုင်းအခြားမရှိဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးမိပါတယ်ဘုရား"

"တိသ သာဓု သာဓု သာဓု၊ သင်တွေးတဲ့အတိုင်း မှန်တယ်၊ ဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ လဲလျောင်းပြီး မသေဖူးတဲ့နေရာဆိုတာ မရှိဘူး"

"တိသ၊ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ ကျားသစ်စတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ အသံကြောင့် ကြောက်သလား၊ မကြောက်ဘူးလား"

"မကြောက်ပါဘုရား၊ မကြောက်တဲ့အပြင် အဲဒီ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ အသံကို ကြားရလို့ တောမှာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ ဂါထာ ၆၀ တို့ဖြင့် တောချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရား မေးသမျှကို ရှင်တိသ ဖြေပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "တိသ" ဟု ခေါ်တော်မူလိုက်သည်။

"ဘာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား"

"ငါတို့ သွားတော့မယ်၊ သင်လိုက်မလား၊ နေရစ်မလား"

"တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက တပည့်တော်ကို ခေါ်ရင် လိုက်ပါမယ်၊ နေရစ်ဆိုရင် နေရစ်ခဲ့ပါမယ် ဘုရား"

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရှင်တိသတို့ မေး ဖြေကြပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းနှင့်အတူ ပြန်ကြွတော်မူလေပြီ။ ရှင်တိသမှာ နေရစ်ခဲ့လိုသော ဆန္ဒသာရှိနေသည်။ ရှင်တိသဆန္ဒကို သိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "တိသ နေရစ်ချင် နေရစ်ခဲ့လေ" ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းအပေါင်းကို ရှိခိုးကာ နေရစ်လေတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သာ ကြွသွားတော်မူလေပြီ။

၂၅။ ဖခင်စိတ်ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ဤဝတ္ထုဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရှင်တိသကို အနီးကပ် ဆုံးမပေးသည့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သည့်အလျောက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် "တပည့်အပေါ် ဖခင်စိတ်ထားရမည်" ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ရှင်တိသ အပေါ် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြောင့်ကြကြီးတော်မူပုံ ကြင်နာသနားပုံ ဂရုစိုက်ပုံ ချီးမြှောက်ပုံတို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဖခင်စိတ်ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကြည်ညိုမိပါသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တပည့်အလိမ္မာလေးတို့ကို များစွာလိုလားတော်မူသည့်အတိုင်းပင် တပည့်တွေကို အလိမ္မာလေးတွေ ဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါသည်။ ရှင်တိသလေးကို ပုံကောင်းသွင်းပေးထားသဖြင့် ရှင်တိသလေးသည် မည်မျှကြည်ညိုစရာကောင်းပါလေသနည်း။ အကယ်၍ စာရှုသူသည် ရှင်တိသလေးကို မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့လျှင် စာရှုသူ၏ရင်မှာ ပီတိလိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်နေပါလိမ့်မည်။

ရှင်တိသလေးသာ စာရှုသူ၏သားလေး ဖြစ်ခဲ့လျှင်မူ စာရှုသူ၏ရင်မှာ ပီတိလိုင်းတွေ အတိုင်းအတာမရှိ ရိုက်ခတ်နေပါလိမ့်မည်။ သာသနာ့ဖခင်ဖြစ်နေသည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာမူကား ရှင်တိသလေးနှင့်စပ်၍ ပီတိရေယဉ်တသွင်သွင် စီးဆင်းနေပေလိမ့်မည်။ သာသနာတော်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအသွင် ဖခင်စိတ်အစဉ်ရှိသော သသနာ့ဖခင်တွေ များများရှိဖို့ လိုအပ်လှပါပေ၏။ သားသမီးတို့ကို မွေးပြီး ပစ်ထားလျှင် မိဘတို့တွင် တာဝန်မကျေချေ။ မိဘတာဝန် ကျေပွန်သော မိဘမှန်လျှင် မွေးပြီး ပစ်မထားကြပေ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေ၏။ သာသနာ့ဖခင် အရှင်မြတ်တို့သည်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာကို စံနမူနာထားကာ သားသမီးသဖွယ်ဖြစ်သော တပည့်များကို ဖခင်စိတ်ထား၍ ချီးမြှောက်စောင့်ရှောက် ထောက်ပံ့သင့်လှပါပေသည်။

၂၆။ ဝါဒတစ်ထောင်စီတတ်သော ညီမ ၄ ယောက်နှင့် ဝါဒယှဉ်ပြိုင်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ပညာတတ်မောင်နှမ ၅ ယောက်
သစ္စကပရိဗိုဇ်တွင် ၁။ သစ္စာ၊ ၂။ လောလာ၊ ၃။ အဝဓာရိကာ၊ ၄။ ပဋိစ္ဆာဒါ
ဟူသော အစ်မ ၄ ယောက်ရှိ၏။ ထိုမောင်နှင့် အစ်မ ၄ ယောက်တို့သည်
တတ်သိနားလည်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အမိဘက်မှ ဝါဒ
၅၀၀၊ အဖဘက်မှ ဝါဒ ၅၀၀ အားဖြင့် အယူဝါဒ ၁၀၀၀ ကို သင်ကြား
တတ်မြောက်ကြ၏။ မိဘနှစ်ဦးတို့သည် သမီး ၄ ယောက်တို့အား

"ချစ်သမီးတို့၊ လူဖြစ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သင် ချစ်သမီးတို့ရဲ့
အယူဝါဒကို ပြေလည်အောင် ဖြေဆိုလျက် ချေဖျက်နိုင်ခဲ့လျှင် ထိုလူ့ထံမှာ
မိမိကိုယ်ကို ဆောင်နှင်းပြီး ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး (မယား) ပြုကာ နေ
ကြပါလေ၊ ရဟန်းဖြစ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သင် ချစ်သမီးတို့ရဲ့ အယူဝါဒ
ကို ပြေလည်အောင် ဖြေဆိုလျက် ချေဖျက်နိုင်ခဲ့လျှင် ထိုရဟန်းထံမှာ ရဟန်းမ
(ဘိက္ခုနီ) ပြုကြပါလေ" ဟူ၍ ဆုံးမစကား ပြောကြားကြလေကုန်၏။

နောက်တစ်ချိန်၌ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သောအခါ မောင်ငယ်ဖြစ်သော
သစ္စကပရိဗိုဇ်သည် အစ်မကြီး ၄ ယောက်တို့ထက် ဉာဏ်ပညာ သာလွန်သဖြင့်
မိဘတို့ထံမှ အယူဝါဒ ၁၀၀၀ ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက်များစွာသော
သာသနာပြင်ပဝါဒများကိုလည်းကောင်း သင်ယူပြီး အရပ်တစ်ပါးသို့ မသွား
တော့ဘဲ လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ်များအား အတတ်ပညာသင်ပေးလျက် ဝေသာလီ
ပြည်၌ပင် နေထိုင်လေ၏။ "ပညာဖြင့် မဆန့်နိုင်လောက်အောင်ပင် အလွန်
ပြည့်နေသောကြောင့် ငါဝမ်းဗိုက်သည် ကွဲပေါက်လေရာ၏" ဟု တွေးကာ
ကြောက်ရွံ့ပြီး သံဗြားဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ရစ်ပတ်၍ လှည့်လည်နေထိုင်လေ၏။

သစ္စကပရိဗ္ဗိုဒ်၏ အစ်မများဖြစ်ကြသော ပရိဗ္ဗိုဒ်မ ၄ ယောက်တို့သည် "ဤဓမ္မဒိပ်ကျွန်းသည် ဓမ္မသပြေပင်ဖြင့် ထင်ရှားသော ကျွန်းဖြစ်သည်" ဟု တွေးကာ သပြေခက်ကို ကိုယ်စီကိုင် ကိုင်ယူကြပြီး ဝါဒယှဉ်ပြိုင်ရန် အလို့ငှာ တစ်မြို့မှတစ်မြို့သို့ တစ်နယ်မှ တစ်နယ်သို့ လှည့်လည်ကြလျက် ရောက်လေရာရာ မြို့ရွာတံခါးဝ၌ သဲပုံ၌ဖြစ်စေ မြေပုံ၌ဖြစ်စေ သပြေခက်ကို စိုက်ထူကြပြီး "အကြင်သူသည် ငါတို့၏ဝါဒအပေါ်မှာ အပြစ်တင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏၊ ထိုသူသည် ဤသပြေခက်ကို နင်းနယ်ချေဖျက်လော့" ဟု ပြောဆိုမှာကြား၍ မြို့တွင်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ့ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ လှည့်လည်ကြကုန်သည်ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့သို့ရောက်၍ မြို့တံခါးဝ၌ သပြေခက်ကို စိုက်ထူကြပြီး "လူဖြစ်စေ ရဟန်းဖြစ်စေ ငါတို့၏ အယူဝါဒအပေါ်မှာ အပြစ်တင်ပြစွမ်းနိုင်သောသူသည် ဤမြေပုံကို ခြေဖြင့်ကန်ကျောက် ပြန့်ကျဲအောင်ပြု၍ ခြေဖြင့်လျှင် သပြေခက်ကို နင်းနယ် ချေဖျက်စေသတည်း" ဟု အနီးအနားသို့ ရောက်ရှိလာသော ကလေးသူငယ်တို့အား မှာကြားပြောဆို ခဲ့ပြီး သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြလေကုန်၏။

ညီအစ်မ ၄ ယောက်နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်အတွင်း တံမြက် မလှည်းရသေးသော အရပ်များကို တံမြက်လှည်းတော်မူပြီး ရေမရှိသော အိုးများ၌ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို အပြည့်တည်ထားလျက် မမာ မကျန်းသော ရဟန်းများကိုလည်း ပြုစုလုပ်ကျွေးတော်မူကာ အလွန်နေမြင့်မှ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ကြွတော်မူလတ်သော် မြို့တံခါးဝ၌ စိုက်ထားသော သပြေခက်ကို မြင်တော်မူ၍ ကလေးသူငယ်များကို ထိုသပြေခက်အကြောင်းကို မေးမြန်းတော်မူလေ၏။ ကလေးသူငယ်တို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို အပြည့်အစုံ ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကလေးသူငယ်တို့ကို
"သူငယ်တို့ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီသပြေခက်ကို နှင်းနယ်ချေဖျက်ကြကုန်လော့" ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ သူငယ်တို့သည်
"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ မနှင်းနယ် မချေဖျက်ဝံ့ကြပါ၊ ကြောက်ကြပါကုန်၏" ဟု ဆိုကြလေ၏။

"သူငယ်တို့ မကြောက်ကြလင့်၊ 'အဘယ်သူက ငါတို့၏သပြေခက်ကို ချေဖျက်စေအပ်သနည်း' ဟု မောင်တို့ကို မေးလေလျှင် 'မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကကြီးဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာမထေရ်က နှင်းနယ်ချေဖျက်စေအပ်သည်၊ ပရိဗိုဇ်မတို့ အယူဝါဒ ယှဉ်ပြိုင်လိုကြလျှင် ဧတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်၌ နေထိုင်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ သွားကြလော့' ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ အမောင်တို့ ပြောလိုက်ကြ" ဟူ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်တော်မူသောအခါ ကလေးသူငယ်တို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကားကို ကြားရသဖြင့် အားတက်သရောဖြစ်ကာ သပြေခက်ကို နှင်းနယ်ချေဖျက်၍ စွန့်ပစ်လိုက်ကြလေကုန်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူပြီးနောက် ဧတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည်လည်း မြို့မှထွက်ပြီး ကလေးများကို
"မောင်တို့ကို အဘယ်သူက ငါတို့၏ သပြေခက်ကို ချေဖျက်စေအပ်သနည်း" ဟူ၍ မေးကြကုန်၏။ ကလေးတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြကြလေ၏။ ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည် မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကြပြီး တစ်ယောက်လျှင် တစ်လမ်းကျစီ တဝန်ယူကာ
"မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာမည်သော သူသည် ငါတို့နှင့် ဝါဒယှဉ်ပြိုင်မှု ပြုလုပ်မည်တဲ့၊ နားထောင်လိုသူ မြို့သူမြို့သားတို့ ထွက်ကြကုန်လော့" ဟု ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။ မြို့သူမြို့သားတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ထွက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုမြို့သူ မြို့သားတို့နှင့် အတူတကွ ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည် ဧတဝန်ကျောင်းသို့ သွားကြလေသည်။

မာနရှင်တို့၏ မာန ကျိုးကြလေပြီ

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "ငါတို့၏ နေရာဌာနဌ အမျိုးသမီးများလာရောက်ခြင်းသည် မသင့်လျော်ချေ" ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ ကျောင်းတိုက်အလယ်၌ အသင့်နေတော်မူနှင့်၏။ ပရိဗိုဇ်မတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ ရောက်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို

"သင်တို့သည် ငါတို့၏ သပြေခက်ကို ချေဖျက်စေအပ်သလော" ဟု မေးကြကုန်၏။

"အေး ငါသည် ချေဖျက်စေအပ်ပြီ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်တော်မူလေသော် ပရိဗိုဇ်မတို့သည်

"ငါတို့သည် သင်တို့နှင့် ဝါဒ ယှဉ်ပြိုင်မှု ပြုကုန်အံ့" ဟု ပြောကြ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက

"ကောင်းပြီ၊ ဝါဒယှဉ်ပြိုင်မှု ပြုကြကုန်လော့၊ အဘယ်သူ စတင်မေးပြီး အဘယ်သူက ဖြေဆိုစေလိုသနည်း" ဟု မေးတော်မူသောအခါ ပရိဗိုဇ်မတို့သည်

"အမေးပုစ္ဆာမည်သည် ငါတို့အား ရောက်၏" ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"သင်တို့ကား အမျိုးသမီးများဖြစ်ကြသည်၊ ရှေးဦးစွာ သင်တို့ မေးကြလော့" ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ထိုပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည်လည်း အရပ် ၄ မျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်ကာ မိဘတို့ထံမှ သင်ယူထားအပ်သော ဝါဒ ၁၀၀၀ ကို မေးကြလေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သန်လျက်ဖြင့် ကြွေးကို တိခနဲပြတ်အောင် ဖြတ်သကဲ့သို့ မေးအပ်တိုင်း မေးအပ်တိုင်းသော ပြဿနာတို့ကို အရှုပ်အထွေးအဖုအထစ် မရှိအောင် ဖြေကြားတော်မူလေသည်။ ထိုသို့ ဖြေကြားပြီးသောအခါ

"နောက်တစ်ဖန် မေးကြဦးလော့" ဟု ဖိတ်မံစကား ထပ်၍ မိန့်

ကြားတော်မူလေသည်။ ထိုအခါ ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည် မာန်မာန ကျိုးနွံကာ

"အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ ဤမျှသာ သိကြပါသည်" ဟု လျှောက်ထားကြလေသည်။

ရဟန္တာမတွေ ဖြစ်ကြလေပြီ

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"ပရိဗိုဇ်မတို့၊ သင်တို့ မေးမြန်းအပ်သော ဝါဒတစ်ထောင်ကို ငါဖြေဆိုပြီးပြီ၊ ငါကား သင်တို့ကို ပြဿနာတစ်ခုကိုသာလျှင် မေးဃဲ့၊ ထိုပြဿနာကို သင်တို့ ဖြေဆိုကြလော့" ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ

"အရှင်ဘုရားတို့ မေးကြပါကုန်၊ တပည့်တော်မတို့သိလျှင် ဖြေကြပါမည်" ဟုသာ လျှောက်၍ လျှောက်ထားကြလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"ပရိဗိုဇ်မတို့၊ ယခု ငါမေးမည့် ပြဿနာသည် အထက်တန်းစား ပြဿနာကြီး မဟုတ်သေး၍၊ ရှင်လောင်းတို့ ရှင်ပြုပြီးသောအခါ အစအဆုံး သင်ကြားပေးအပ်သော ပြဿနာဖြစ်သည်" ဟု စကားပလွှင့်ခံတော်မူပြီး "ဧကံ နာမ ကိ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိရမည့် တစ်ခုသော တရားမည်သည် အဘယ်တရား ဖြစ်သနည်း" ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။

ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မေးအပ်သော ပြဿနာ၏အဖြေကို အစွန်းအစမျှ မမြင်ဘဲ ရှိကြလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"ပရိဗိုဇ်မတို့ ဖြေကြလော့" ဟု မိန့်တော်မူပြန်လေ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့သည် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေကို

အစွန်းအစမျှ မမြင်ကြပါကုန်" ဟု ပရိဗိုဇ်မတို့က ဝန်ခံစကား လျှောက်ထား ကြသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"သင်တို့ မေးအပ်သော ဝါဒတစ်ထောင်ကို ငါကား ဖြေပြီးပြီ၊ သင်တို့ ကား ငါ၏ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာတစ်ခုကိုမျှ မဖြေဆိုနိုင်ကြကုန်၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ်သူက နိုင်၍ အဘယ်သူက ရှုံးသနည်း" မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့က အောင်နိုင်၍ တပည့်တော်မတို့က ရှုံးနိမ့်ပါသည် ဘုရား" ဟု ပရိဗိုဇ်မတို့က ပြန်ကြားလျှောက်ထားသော အခါ

"ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ယခုအခါ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကြမည်နည်း" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မေး၏၊ ပရိဗိုဇ်မတို့သည် မိဘတို့ မှာကြားအပ် သည့် ဩဝါဒစကားကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လျှောက်ထားကြပြီး

"အရှင်မြတ်တို့အထံ၌ ရဟန်းမ (ဘိက္ခုနီ) ပြုကြပါကုန်အံ့" ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"သင်တို့ အမျိုးသမီးများမည်သည် ငါတို့အထံ၌ ရဟန်းမ (ဘိက္ခုနီ) ပြုလုပ်ရန် မအပ်စပ်၊ ငါတို့၏ အမှာသတင်းစကားကို ယူဆောင်ပြီး ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ကာ ရဟန်းမ (ဘိက္ခုနီ) ပြုလုပ်ကြကုန်လော့" ဟု မိန့်တော်မူလေ၏၊ ပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်တို့သည်

"ကောင်းပါပြီ" ဟု ဝန်ခံပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အမှာသတင်းစကား ကို ယူဆောင်ကာ ဘိက္ခုနီသံဃာအထံသို့ သွားရောက်ပြီး ဘိက္ခုနီ ပြုလုပ် ကြကုန်လေ၏။ ဘိက္ခုနီ ပြုလုပ်ကြပြီးသောအခါ ရဟန်းတရားကို မမေ့ မလျော့ ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြသဖြင့် မကြာမီပင် ရဟန္တာမတွေ ဖြစ်ကြလေ၏။

၂၇။ ကုဏ္ဍလကေသာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ကုဏ္ဍလကေသာသည်လည်း ဤပရိဗိုဇ်မ ၄ ယောက်ကဲ့သို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ဝါဒယှဉ်ပြိုင်ရာ ကုဏ္ဍာကေသာ မေးသမျှ အရှင်သာရိပုတ္တရာဖြေပြီးသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ကုဏ္ဍလကေသာအား "(ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိရမည့်) တစ်ခုသော တရားမည်သည် အဘယ်နည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။ အထိုအခါ "ဤပြဿနာကို ဤသို့ ဖြေရမည်" ဟု ကုဏ္ဍလကေသာ မသိ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ "ထိုတစ်ခုသော တရားမည်သည် အဘယ်တရားပါလဲဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက "ဗုဒ္ဓပဋု (ဗုဒ္ဓမန္တ) ပဲ နှမတော်" ဟု မိန့်ကြားသောအခါ သူမအား ထိုဗုဒ္ဓမန္တန်ကို ပေးဖို့ ကုဏ္ဍလကေသာ တောင်းပန်လျှောက်ထားသဖြင့် "ငါတို့လို သာသနာ့အသွင်ဆောင်မှ ပေးမည်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ ကုဏ္ဍလကေသာက သူမကို ဘိက္ခုနီလုပ်ပေးဖို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားလေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘိက္ခုနီတို့အား ပြောကြား၍ ဘိက္ခုနီဝတ်စေပြီး ကုဏ္ဍလကေသာသည် ဘိက္ခုနီဝတ်ပြီး၍ မကြာမီ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်လေပြီ။

ကုဏ္ဍလကေသာကား ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ သူဌေးသမီးလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၆ နှစ်ရှိပြီး အင်မတန် ချောမောလှပသည်၊ ၇ ထပ်ရှိတိုက်ခန်းပေါ်မှ လမ်းလေးခွဲ့ ကြိုးတို့ဖြင့် လက်ပြန်တုတ်ချည်ခံရကာ ရိုက်နှက်ခံရပြီး သူသတ်ကုန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခံရသော သတ္တုက သူခိုးကို လှမ်းမြင်လေရာ သူ့ကို မရလျှင်ဖြင့် သေရပါလိမ့်မည် ဟု မိဘတို့အား ပူဆာသဖြင့် သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးကာ ပေးစားထားရာ ရက်

အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူခိုးဇာတိပြလာသော သတ္တုကသည် ကုလ္လာလကောသာကို သတ်ပြီး သူမ၏ပစ္စည်းတို့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသဖြင့် လိမ်ညာပြီး သူခိုးတို့ကို ပစ်ချရာတောင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားရာ ပါးနပ်သော ကုလ္လာလကောသာက အလိမ္မာသုံးကာ ချောက်ထဲသို့ သတ္တုကကို တွန်းချခဲ့ပြီး ပရိဗိုဇ်၏ အာရာမ်သို့ သွားကာ ရဟန်းမပြုလုပ်၍ ဝါဒတစ်ထောင် သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး သစ္စကာ၏ အစ်မ ၄ ယောက်ပမာ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ လှည့်လည်ကာ ဝါဒယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေသည်။

ငါလိုလူ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ ရှိသေးလား၊ဟူ၍ မာနတံခွန်ကို တလူလူ စိုက်ထူခဲ့ကြသော သစ္စကာ၏ အစ်မ ၄ ယောက်နှင့် ကုလ္လာလကောသာတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရှေ့တော်မှောက်ဝယ် "သူလိုလူ ဇမ္ဗူမှာ ရှိနေပါလား" ဟူ၍ တွေးကာ မာနတံခွန်တို့ လဲပြိုကြလေတော့ပြီ။ နေရောင်နှင့် တွေ့ထိရသော နှင်းပေါက်တို့ပမာ ဖြစ်ကြလေကုန်ပြီ။ သူတို့သည် ဇမ္ဗူတစ်လွှားမှာ ခြသေ့ပမာ ဟိန်းဟောက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အသာလွန်ဆုံး (စတဒဂ်) ဘွဲ့ထူးဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ချီးမြှင့်ခံရထားသော တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ ဝါဒ ထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများစွာ တတ်သော လူတွေထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများစွာနှင့် ဝါဒယှဉ်ပြိုင်သော်လည်း အောင်နိုင်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါတည်း။ ထိုကဲ့သို့သော လူတို့၏ မိစ္ဆာဝါဒအမှောင်တွေကို ခွင်း၍ သမ္မာဝါဒအလင်းရောင်ကို ပေးနိုင်မည်မှာ သေချာလှပါသတည်း။

၂၈။ အရှင်ဒေဝဒတ်နောက် လိုက်ပါသွားသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ် ၅၀၀ နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဝိနည်း မကျွမ်းကျင်သေးသော ဝေဿာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ် ၅၀၀ ကို သံဃာသင်းခွဲပြီး ဂယာသီသအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ဘုရားထံသွားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားလေသည်။

"သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့၊ အဲဒီဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ်လေးတွေကို သင်တို့ မသနားကြဘူးလား၊ အဲဒီရဟန်းငယ်တွေ အကျိုးမဲ့ မပျက်စီးသေးမီ သင်တို့ သွားကြ" ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်ဒေဝဒတ် ရှိရာ ဂယာသီသသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးက ဘုရားအနားတွင် ငိုလျက် ရပ်တည်နေသဖြင့် ဘုရားက ထိုရဟန်းအား

"ရဟန်း အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်း" ဟု မေးသောအခါ

"မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် တို့ အရှင်ဒေဝဒတ်၏ တရားကို ကြိုက်နှစ်သက်လို့ အရှင်ဒေဝဒတ်ထံ သွားကုန်ကြပါပြီဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့်

"သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ဒေဝဒတ်၏ တရားကို ကြိုက်နှစ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ်လေးတို့အား သိနားလည်အောင် ပြောပေါကြဖို့ သွားကြသည်" ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟောပြီး ထိုင်နေသော အရှင်ဇေဝတ်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ အဝေးမှ လာနေသည်တို့ကို မြင်သဖြင့်

"ရဟန်းတို့ ကြည့်ကြလော၊ ငါ ဟောတဲ့တရားဟာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရဟန်း ဂေါတမရဲ့ အဂ္ဂသာဝက သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ငါ့တရား သဘောကျကြလို့ ငါ့ထံ လာနေကြပြီ" ဟု သူ့တပည့်တို့အား ပြောကြားနေလေသည်။ ထိုသို့ပြောသဖြင့် ကောကာလိက က

"ငါ့ရှင် ဒေဝဒတ်၊ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့နှင့် အကျွမ်းမဝင်လေနှင့်၊ သူတို့ဟာ အလိုဆိုးရှိကြတယ်၊ အလိုဆိုးရဲ့ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါနေကြတယ်" အရှင်ဒေဝဒတ်အား ပြောလေရာ အရှင်ဒေဝဒတ်က

"ငါ့ရှင် ကောကာလိက ဒီလို မပြောသင့်ဘူး၊ သူတို့ဟာ ငါ့တရားနှစ်သက်သဘောကျလို့ လာတာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့လာတာဟာ ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်တယ်" ဟု ပြောပြနေလေသည်။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည်

"ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ လာပါ၊ ဒီမှာထိုင်ပါ" ဟု သူထိုင်နေရာ နေရာ၏ တစ်ဝက်သော နေရာမှာ ထိုင်ဖို့ ဖိတ်မံလေသည်။

"ငါ့ရှင် ဒေဝဒတ် တော်ပြီ" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အမိန့်ရှိပြီး အခြားထိုင်စရာတစ်ခုကိုယူကာ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လေသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်း အခြား ထိုင်စရာတစ်ခုကိုယူကာ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လေသည်။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ညှဉ်ပိုင်း၌ အချိန်များစွာ ရဟန်းတို့အား တရားဟောပြီးသောအခါ

"ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ရဟန်းတွေလည်း မအိပ်ချင်ကြသေးဘူး၊ ငါ့ရှင် တရားဆက်ဟောပါ၊ ငါ ကျောညောင်းနေတယ်၊ ကျော ဆန့်လိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်

"ငါ့ရှင် ဒေဝဒတ် ကောင်းပြီ" ဟု အရှင်ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံစကား မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်ပြီး ခင်းကာ လက်ယာနံဆောင်းဖြင့် လျောင်းလေသည်။ ပင်ပန်းပြီးသတိ ဉာဏ် ကင်းမဲ့နေသော အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူသော တရားစကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမတော်မူလေသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းငယ်တို့သည် သောတာပန် ဖြစ်သွားကြသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် တန်ခိုးပြ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာဟူသော တရားစကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမတော်မူသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းငယ်တို့သည် ရဟန္တာတွေ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

"ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့ဘုရားထံ သွားကြတော့မယ်၊ အဲဒီဘုရားရဲ့တရားကို သဘောကျသူတို့ လိုက်ခဲ့ကြ" ဟု မိန့်ပြီး ထိုရဟန်းငယ် ၅၀၀ ကို နောက်နေ့ အရဏ်တက်ချိန်၌ ခေါ်ဆောင်ကာ ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကြွသွားစဉ်က အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အဖော်နဲ့သာ ကြွသွားခဲ့ပါတယ်၊ အပြန်ခရီးမှာ ရဟန်း ၅၀၀ ခြံရံပြီး ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူသည်မှာ တင့်တယ်လှပါဆေတယ် ဘုရား" ဟု ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသဖြင့်

"ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာဟာ ယခုအခါမှာသာ မိမိဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးတုန်းကလည်း တင့်တယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒေဝဒတ်ကတော့ ယခုမှသာ ဆွေမျိုးအပေါင်းမှ ယုတ်လျော့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးတုန်းကလည်း ဆုတ်ယုတ်ခဲ့တယ်" ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ရဟန်းတို့က ထိုအတိတ်အကြောင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါရန် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အတိတ်အကြောင်းကို ဘုရားရှင်က ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

၂၉။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း ရာဇကြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေ ယူ၏၊ မွေးဖွားပြီးနောက် အရွယ်ရောက်သောအခါ သမင်ပေါင်းတစ်ထောင် ခြံရံလျက် တောခိုသာ နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းမှာ သားသမင် ၂ ကောင် ရှိလာ၏။ သား ၂ ကောင်၏အမည်မှာ လက္ခဏနှင့် ကာဠ တို့ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည် အသက်ကြီးရင့်လာသောအခါ "ငါ့သားတို့ အဖေတော့ ယခုအခါ အိုမင်းလာပြီ၊ ငါ့သားတို့ ဒီသမင်ပေါင်းတစ်ထောင်ကို ဦးဆောင်ကြလော့" ဟု ပြောကာ သား ၂ ယောက်အား ငါးရာစီ ခွဲဝေပေးလိုက်လေသည်၊ ထိုအခါမှစ၍ သားသမင် ၂ ကောင်သည် သမင်ပေါင်းတစ်ထောင်ကို ဦးဆောင်ခဲ့လေသည်။

မဂဓတိုင်း၌လည်း ကောက်မှည့်ချိန် ရောက်သောအခါ ကောက်မှည့် ရာဆောခ်ု သမင်တို့မှာ ဆေးရုန်ဖြစ်၏။ ကောက်ကို လာစားသည့် သမင်တို့ကို သတ်ဖို့ လူတို့သည် နေရာအနှံ့အပြား တွင်းကို တူးထားကြလေ၏။ တံကျင်တို့ကို စိုက်ထားကြလေ၏။ ကျောက်ယန္တရားတို့ကို လွှတ်ကြလေ၏။ စဉ်းလဲသော ကျောကွင်းစသည်တို့ကို ထောင်ထားကြလေ၏။ များစွာသော သမင်တို့ သေကျေပျက်စီးကြလေသည်။

ဘုရားလောင်းသည် ကောက်ပြည့်စုံရာအခါကို သိသဖြင့် သားသမင် ၂ ကောင်ကို ခေါ်၍ "သားတို့ အခုအချိန်ဟာ ကောက်ပြည့်စုံရာအခါ ဖြစ်တယ်၊ သမင်ပေါင်းများစွာ သေကျေပျက်စီးကြတယ်၊ အသက်ကြီးလာပြီ

ဖြစ်တဲ့ ငါတို့ကတော့ တစ်စုံတစ်ခုသော ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ အရပ်တစ်ပါး သွားပြီး အချိန်ကုန်လွန်စေကြမယ်၊ ငါ့သားတို့ဟာ အခြံအရံသမင်တွေကို ခေါ်ဆောင်ပြီး တောင်ခြေရင်းသို့ သွားကြ၊ ကောက်တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး တဲ့အခါမှ ပြန်လာကြ" ဟု ပြောလေ၏။ သားသမင် ၂ ကောင်တို့သည် "ကောင်းပါပြီ" ဟု အဖစကားကို နားထောင်၍ အခြံအရံနှင့်တကွ တောင်ခြေရင်းသို့ ထွက်သွားကြလေပြီ။ လူတို့သည် သမင်တို့ကို တောင်တက်ရာ အချိန်အခါ တောင်မှ ဆင်းရာ အချိန်အခါ သမင်တို့သွားရာလမ်းကို သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌ ပုန်းအောင်းကာ များစွာသော သမင်တို့ကို ပစ်သတ်ကြလေ၏။

ကာဠမည်သော သမင်သည် အသိဉာဏ် ညံ့ဖျင်းသဖြင့် မသွားသင့်ရာ အချိန်အခါကို မသိ။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်လိုက် သမင်အပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်ကာ နံနက်အခါ ညချမ်းအခါ ညဉ့်ဦးယံအခါ မိုးသောက်ယံအခါတို့၌ ရွာတံခါးအနီးသို့ သွားလေ၏။ လူတို့သည် ဟိုဟိုဒီဒီအရပ်တို့၌ ရိုးရာအနေအထားဖြင့် ရပ်တည်ကြလျက်လည်းကောင်း၊ ပုန်းကွယ်ကြလျက်လည်းကောင်း သမင်ပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ ကာဠသမင်၏ နောက်လိုက် သမင်ပေါင်းများစွာ သေကြသည်။ အနည်းငယ်သာ မသေဘဲ ကျန်သည်။ ထိုအနည်းငယ်သော သမင်တို့နှင့်အတူ ကာဠသမင်သည် တောသို့ ဝင်လေသည်။

လက္ခဏမည်သော သမင်သည်ကား ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ အကြောင်းကို သိတတ်၏။ မသွားသင့်ရာ အချိန်အခါကို သိ၏။ ရွာတံခါးနှင့် နီးသော အရပ်သို့ မသွား၊ နေ့၌လည်း မသွား၊ ညဉ့်ဦးယံအခါ၌လည်း မသွား၊ မိုးသောက်ထအခါ၌လည်း မသွား၊ သမင်အပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်၍ သန်းခေါင်ယံအခါ၌သာ သွား၏။ ထို့ကြောင့် လက္ခဏသမင်၏ အခြံအရံသမင်တို့မှာ တစ်ကောင်တစ်လေမျှ မသေဘဲ တောထဲသို့ ဝင်ရလေ၏။

ထိုသမင်အပေါင်းတို့သည် ထိုတောထဲ၌ လေးလပတ်လုံး နေပြီး

ကောက်သိမ်းဆည်းရာအခါ၌ တောင်မှ ဆင်းသက်လာကြသည်။ အပြန်ခရီး ကာဠသမင်မှာ နောက်လိုက်တစ်ကောင်မျှ ပါမလာတော့၊ သေခဲ့ကြလေပြီ။ လက္ခဏာသမင်၏ နောက်လိုက်သမင်တို့မှာ တစ်ကောင်မျှ မသေ၊ လက္ခဏာသမင်သည် သမင်ပေါင်း ၅၀၀ ခြံရံလျက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဖခင် ဘုရားလောင်း သမင်သည် ပြန်လာသော သား ၂ ယောက်ကို ကြည့်ကာ သမင်အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ဤသို့ ပြောဆိုလေ၏။

"အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံပြီး နောက်လိုက်အပေါင်းကို မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ဆုံးမပေးမှု၊ သွားသင့်ရာသို့ သွားမှု၊ ဖျားနာသူတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးမှု၊ တရားနှင့်လျော်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးမှု ရှိသဖြင့် ၅၀၀ သော ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက် ပြန်လာသော လက္ခဏာကို ကြည့်ပါလော့၊ ဆွေမျိုးအဖော် တစ်ကောင်မျှ မပါတော့ဘဲ တစ်ကောင်တည်းသာ ပြန်လာသော ကာဠသမင်ကိုလည်း ကြည့်ပါလော့"

ဘုရားရှင်သည်

"ရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာဟာ ယခုအခါမှာသာ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါမှာလည်းတင့်တယ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါမှာသာ အခြွေအရံမှ ကင်းသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါမှာလည်း ကင်းခဲ့ဖူးလေပြီ။

ရဟန်းတို့၊ ကာဠသမင်ဟာ ဒေဝဒတ်ဖြစ်ပြီး လက္ခဏာ သမင်ဟာ သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ လက္ခဏာနဲ့ ကာဠတို့ရဲ့ မိခင်က ရာဟုလာမယ်တော်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဖခင်က ငါ ဘုရား ဖြစ်ခဲ့တယ်" ဟု မိန့်ကြားတော်မူပေါင်းတော်မူလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းအလျာ လက္ခဏာသမင်၌ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံမှု၊ နောက်လိုက်အပေါင်းကို မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ဆုံးမမှု၊ ကျက်စားသင့်ရာသို့ သွားမှု၊ ဖျားနာသူတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးမှု၊ တရားနှင့်လျော်စွာ စောင့်ရှောက်မှုဟူသော အရည်အသွေးကောင်းတို့ တည်ရှိသဖြင့်

အခြံအရံတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တစ်အသချေ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလအတွင်းဝယ် ဤကဲ့သို့သော အရည်အသွေးကောင်းတွေကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာဘဝသို့ ရောက်လာသောအခါ၌မူ ထိုအရည်အသွေးကောင်းတို့သည် အလွန်ပင် အားကောင်းတော်မူခဲ့ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ မကယ်ဆယ်လျှင် ဒုက္ခဝဲဂယက်ထဲ နစ်ဖွယ်ရှိသည့် ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ်လေးတို့အား အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လွန်စွာသနားတော်မူခဲ့သည်။ လွန်စွာသနားတော်မူရုံမက သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာဖြင့်လည်း တရားစကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။ ကရဏာ ပညာ ၂ ပါး စုံသော ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွင် နောက်လိုက်နောက်ပါ များစွာ ရှိတတ်သော သဘာဝအရ ကရဏာ ပညာ ကြီးမားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြံအရံ များစွာဖြင့် တင့်တယ်နေသည်မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်လိုသူတို့ သတိပြုဖွယ် ကြည်ညိုအာတုယူဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

၃၀။ ဘီလူး ရိုက်နှက်ခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

တစ်ချိန်က မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီးရှိ ရွေးအခါက ခိုငှက်တွေ နေသဖြင့် ခိုတွေပေါသော "ခိုတောင်ကြား" သို့ သွားကာ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုသို့နေစဉ် တစ်နေ့သ၌ ဦးခေါင်း ရိတ်ပြီးစဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လွင်တီးခေါင်သို့ ထွက်ပြီး လဆန်းပိုင်းတွင် ညချမ်းအချိန်၌ သင်္ကန်းကြီးကိုရုံကာ ထိုင်၍ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူနေ၏။ တောက်ပသော လရောင်အောက်တွင် ရိတ်ပြီးစ ဦးခေါင်းတော်သည် ပြောင်လက်လျက်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်း ဘီလူးနှစ်ကောင်သည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးထံ ဘီလူးအစည်းအဝေး ပြီး၍ မိမိနေရာပြန်ရန် မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ သွားကြလေရာ တောက်ပသော လရောက်အောက်တွင် လွင်တီးခေါင်၌ ရိတ်ပြီးစ ဦးခေါင်းတော်ဖြင့် ထိုင်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်ကြလေသည်။ အတိတ်ဘဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာအပေါ် ရန်ငြိုးထားခဲ့သော ဘီလူးတစ်ကောင်က သူ့အဖော်ဘီလူးအား "သူငယ်ချင်း ဒီရဟန်းရဲ့ ဦးခေါင်းကို ငါရိုက်ချင်တယ်" ဟု သုံးကြိမ်ပြောသဖြင့် "သူငယ်ချင်း မတော်ဘူး၊ ရဟန်းကို မပြစ်မှားနဲ့၊ မထိပါးနဲ့၊ မနှိပ်စက်နဲ့၊ သူငယ်ချင်း အဲဒီရဟန်းဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ သီလစတဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ တန်ခိုးကြီးတယ်၊ အာနုဘော်ကြီးတယ်" ဟု သုံးကြိမ်တားမြစ်ရလေသည်။ သို့သော် တားမြစ်သော ဘီလူး၏စကားကို မနာယူဘဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဦးခေါင်းတော်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ကောင်းကင်မှာ ရပ်တည်ရင်း တအားကုန် ထုရိုက်လိုက်လေ၏။

ထိုဘီလူး၏ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် ဆင်တိုင်းသည့် အတောင်ဖြင့် ၇ တောင် ၇ တောင်ခွဲရှိသည့် ဆင်ပြောင်ကြီးသော်မှ မြေကြီးထဲ မြုပ်ဝင်သွားနိုင်လေ၏။ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ဖြစ်သွားနိုင်လေ၏။ တောင်ထွတ်ကြီးသော်မှ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားနိုင်လေ၏။ ထိုမျှလောက် လက်သီးဒဏ်ချက်ပြင်းထန်သော ဘီလူး၏ကိုယ်မှာ အကြီးအကျယ် ပူလောင်လာလေသည်၊ ပူလောင်နာကျင်လှသဖြင့် ကောင်းကင်၌ မရပ်တည်နိုင်တော့ဘဲ မြေကြီးပေါ် လဲကျလေတော့၏။ ထိုခဏာ၌ပင် ယူဇနာပေါင်း တစ်သိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် အမြင့်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကိုလည်း ထမ်းဆောင်ထားရသော ယူဇနာပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း ထုထည်ရှိသော မြေကြီးသည် ထိုယုတ်မာသော ဘီလူးသတ္တဝါကို ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့်အလား အပေါက်အကြားကို ပေးလေပြီ။ အဝီစိငရဲမှ မီးတောက်မီးလျှံတို့ ပေါ်ထွက်လာကြကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသော ထိုဘီလူးကို လောင်ကျွမ်းကြလေပြီ။ ထိုဘီလူးသည် "ပူလောင်လှချည်ရဲ့၊ ပူလောင်လှချည်ရဲ့" ဟု အော်ဟစ်မြည်တမ်းလျက် ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားရင်း စုတောကာ အဝီစိငရဲသို့ ကျလေပြီ။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဦးခေါင်းထုရိုက်ခံရသည့် အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှိရာသို့ သွားပြီး "ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ခံကျန်းပါရဲ့လား၊ မျှတပါရဲ့လား၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်ဆင်းရဲမျှား မဖြစ်ဘဲ ရှိပါရဲ့လား" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန် ခံကျန်းပါရဲ့၊ မျှတပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းတော့ နည်းနည်းရီဆေဆေ ဖြစ်နေတယ်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သမာပတ်ဝင်စားတော်မူစဉ်အတွင်း သမာပတ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဘီလူး၏ ပြင်းထန်လှသော ရိုက်ချက်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ခန္ဓာကိုယ် ဖောက်ပြန်မှု မဖြစ်သော်လည်း သမာပတ်မှ ထပြီးစသာ ရှိသေးသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဦးခေါင်းမှာ အနည်းငယ် ရီဆေလျက်

ရှိနေပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြရလျှင် အိပ်ပျော်နေစဉ် ခြင်စသည် အကိုက်ခံရသော နေရာ၌ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု မထင်ရှားသော်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အကိုက်ခံရသော နေရာ၌ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု အနည်းငယ် ထင်ရှားသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါပေတယ်၊ ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ မဖြစ်စဖူး ထူးဆန်းပါပေတယ်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ အလွန်တန်ခိုးကြီးပါပေတယ်၊ အလွန်အာနုဘော် ကြီးပါပေတယ်၊ ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ ငါ့ရှင်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ဘီလူးရဲ့ရိုက်ချက်ဟာ ၇ တောင် ၇ တောင် ခွဲရှိသည့် ဆင်ပြောင်ကြီးသော်မှ မြေကြီးထဲ မြုပ်ဝင်သွားစေနိုင်ပေတယ်၊ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ဖြစ်သွားစေနိုင်ပါပေတယ်၊ တောင်ထွတ်ကြီးသော်မှ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားစေနိုင်ပေတယ်၊ သို့ပါလျက် "ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန် ခုံကျန်းပါရဲ့၊ မျှတပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းတော့ နည်းနည်း ရိုဝေဝေ ဖြစ်နေတယ်" လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားတော်မူပေတယ်" ဟု အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်က ချီးကျူးစကား ဆိုလေသည်။

"ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလ္လာန်၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ဟာ ဘီလူးကိုတောင် မြင်နိုင်ပါပေတယ်၊ တပည့်တော်တို့မှာဖြင့် ယခုအခါ မြေဘုတ်ဘီလူးကလေးကိုတောင် မမြင်ကြရပါ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ဟာ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပါပေတယ်၊ လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါပေတယ်၊ မဖြစ်စဖူး ထူးဆန်းပါပေတယ်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်အား ပြန်လည်ပြီး ချီးကျူးစကား မိန့်ကြားလေသည်၊ (အရှင်သာရိပုတ္တရာ မြေဘုတ်ဘီလူးကလေးကိုတောင်မှ မမြင်ရပါဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ ထိုအချိန်၌ ဆင်ခြင်တော် မမူသဖြင့် မမြင်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ဆိုပါသည်။)

အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးနှစ်ပါး တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ချီးမွမ်းစကားပြောကြားသံကို ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူရင်း ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ဖြင့် ကြားတော်မူသည့်အတွက် ဤသို့ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူလေသည်။

"ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ကျောက်တောင်ကြီးနှင့် တူ၏၊ တည်တံ့၏၊ အနည်းငယ်မျှ မတုန်လှုပ်၊ တပ်မက်စရာ အာရုံတို့၌လည်း မတပ်မက်၊ အမျက်ထွက်စရာ အာရုံတို့၌လည်း အမျက်မထွက်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက်ပွားများအား ထုတ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဘယ်သတ္တဝါ သခ်ၤါရကြောင့်မျှ ဒုက္ခမရောက်တော့ပေ။"

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကိုယ်ရေအဆင်းသည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၏ ကိုယ်ရေအဆင်းသည် ကြာညှိပန်းအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ ထိုအရှင်မြတ် ၂ ပါးသည် မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားဇာတ်မှ မွေးဖွားလာကြ၏။ တစ်အသခ်ျေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ကြ၏။ အဘိညာဉ် ၆ ပါး၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးသို့ ရောက်ရှိကြပြီး ဖြစ်၏။ သမာပတ်တို့ကို ရရှိတော်မူကြပြီးလေပြီ။ ၆၇ ပါးသော သာဝက ပါရမီဉာဏ်တို့ အထွက်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိပြီးကြလေပြီ။

အရှင်မြတ် ၂ ပါးသည် သီတင်းသုံးရာ ခိုတောင်ကြားကျောင်းကို တင့်တယ်စေကြလေသည်။ ထိုခိုတောင်ကြားကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြသော အရှင်မြတ် ၂ ပါးသည် ရွှေဂူတစ်ဂူထဲ၌ ဝင်နေကြသော ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ တင့်တယ်စံပယ် ကျက်စားရာ နယ်မြေတစ်ခု၌ သက်ရောက်နေသော ကျား နှစ်ကောင်နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သည့် အင်ကြင်းပင်တို့ရှိရာ တောတစ်တောသို့ ဝင်ကြသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း နှစ်ကောင်နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ ဝေဿဝဏ်စီးရာ ယာဉ်တစ်ခုအပေါ်သို့ တက်စီးကြသော ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး နှစ်ပါးနှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ ပဏ္ဏာကမွလာတစ်ခုအပေါ်၌ ထိုင်ကြသော သိကြားမင်း နှစ်ယောက်နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ ဗိမာန်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေကြသော ဗြဟ္မာမင်းကြီး နှစ်ယောက်နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ တစ်ခုသော ကောင်းကင်၌ တည်နေသော လဝန်းနှစ်ခု နေဝန်းနှစ်ခုတို့နှင့်လည်း တူတော်မူကြ၏။ ဤဥပမာတို့ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်အပ်သော အရှင်မြတ် ၂ ပါးကြောင့် ခိုတောင်ကြားကျောင်းသည် တင့်တယ်ခဲ့ရပေသည်။

၃၁။ အိပ်ရာနေရာ မရတော့သဖြင့် သစ်ပင်ရင်းမှာ တစ်ညဉ့်လုံး နေထိုင်ရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်တော်မူပြီး သာဝတ္ထိပြည်ဘက်သို့ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလာခဲ့ရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ တပည့်များသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်၏အလျင် ရှေးဦးသွားနှင့်ကြ၍ "ဤကျောင်းအိပ်ရာ နေရာများသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာများအတွက် နေထိုင်ရန် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ဤကျောင်းအိပ်ရာ နေရာများသည် ငါတို့၏ နိဿရည်းဆရာများအတွက် နေထိုင်ရန် ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု ပြောဆိုကာ ကျောင်းကောင်း အိပ်ရာနေရာကောင်းများကို ယူထားနှင့်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား တပည့်သံဃာတော်များနှင့် ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ အခါများ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "ငါကား လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်သည်" ဟု ကိုယ်လွတ်ရန်းကာ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ထားဖြင့် ဘုရားအနီးမှာ လိုက်ပါနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်တော်မူလေ့ မရှိဘဲ မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာတွင် နောက်မှ လိုက်ပါကြသော မမာမကျန်းသည့် ရဟန်း သက်ကြီးရွယ်အို ရဟန်းတို့ ချမ်းချမ်းသာသာ လိုက်ပါနိုင်ရေးအတွက် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် စိမ်စောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်ကူညီ၍ လိုက်ပါတော်မူလေ့ရှိပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မမာမကျန်းသည့် ရဟန်း၊ သက်ကြီးရွယ်အို ရဟန်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်ကူညီကာ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ၏ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ တပည့်ရဟန်းများ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့ကို သိမ်းယူထားပြီးနောက်မှ တည်းခိုရာဌာနသို့ ရောက်ရှိသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ အိပ်ရာနေရာကို မရရှိတော့သဖြင့် တစ်ည၌လုံးပင် သစ်ပင်ရင်း၌ နေထိုင်ရသည်။

ဤအကြောင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် "ယခု ငါဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေစဉ်ပင် ရဟန်းများသည် အချင်းချင်း ရိသေကျိုးနွံခြင်း မရှိကြဘဲ နေထိုင်ကြလျှင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေသော်ကား အဘယ်သို့ ပြုကြလိမ့်မည်နည်း" ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ တရားသံဃာ ကြီးစွာ ရတော်မူ၏။ နံနက်မိုးသောက် ရောက်သောအခါ ရဟန်းများကို စည်းဝေးစေပြီး ရဟန်းတို့ကို

"ရဟန်းတို့၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ တပည့်ရဟန်းများသည် အလျင်သွားနှင့်ကြပြီး နေရာကောင်းများကို မှတ်ယူကြကာ မထေရ်ကြီးတို့၏ အိပ်ရာနေရာများကို မရအောင် တားမြစ်ကြသည်ဟု ကြားရသည်ကား မှန်သလော" ဟု မေးမြန်းတော်မူသဖြင့် ရဟန်းများက မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်ထားကြလေရာ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ တပည့်ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၍ တရားဟောပြပြီး ရဟန်းများကို

"ရဟန်းတို့၊ အဘယ်ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးကို ထိုက်တန်သနည်း" ဟု မေးမြန်းတော်မူလေ၏။

နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးကို ထိုက်သူကို ရဟန်းတို့ အမျိုးမျိုး လျှောက်ထားကြသည်၊ အချို့က 'မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်း' ဟု လျှောက်ထားကြသည်၊ အချို့က 'ပုဏ္ဏားမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်း'၊ အချို့က 'သူဌေးသူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြုသောရဟန်း'၊ အချို့က 'ဝိနည်းဓိရ်ရဟန်း'၊ အချို့က 'ဓမ္မကထိကရဟန်း'၊ အချို့က 'ပထမစျာန်ရသော ရဟန်း'၊ အချို့က 'ဒုတိယစျာန်ရသော ရဟန်း'၊ အချို့က 'တတိယစျာန်ရသော ရဟန်း'၊ အချို့က 'စတုတ္ထစျာန်ရသော ရဟန်း'၊ အချို့က 'သောတာပန် ရဟန်း'၊ အချို့က 'သကဒါဂါမ် ရဟန်း'၊ အချို့က 'အနာဂါမ် ရဟန်း'၊ အချို့က 'သုက္ခဝိပဿကရဟန္တာ'၊ အချို့က 'ဝိဇ္ဇာ ၃ ပါး ရ ရဟန္တာ'၊ အချို့က 'အဘိညာဉ် ၆ ပါး ရဟန္တာ' ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

"ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ နေရာဦးစသည်တို့သို့ ရောက်လတ်သော် မင်းမျိုးရဟန်းသည်လည်း ပဓာနမဟုတ်၊ ပုဏ္ဏားမျိုးရဟန်း၊ သူဌေးမျိုးရဟန်း၊ သူကြွယ်မျိုးရဟန်း၊ ဝိနည်းဓိရ်ရဟန်း၊ သုတ္တန်ဆောင် ရဟန်း၊ အဘိဓမ္မာဆောင်ရဟန်း၊ ပထမစျာန်စသည် ရသော ရဟန်း၊ သောတာပန်ရဟန်း စသည်များသည်လည်း ပဓာန မဟုတ်။ ရဟန်းတို့၊ အမှန်စင်စစ်သော်ကား ဤ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ထေရ်စဉ်ဝါလိုက် ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်း အမှုများကို ပြုရမည်။ ထေရ်စဉ်ဝါလိုက် အတိုင်းသာ နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးကို ရခွင့်ရှိသည်။ ဤနေရာဦးစသည်၌ အသက်သိက္ခာ ဝါကြီးခြင်းသည် ပဓာန ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါကြီးသော ရဟန်းသည် ထိုနေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့အား လျော်ကန်ထိုက်တန်သူဖြစ်သည်။"

"ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌ကား သာရိပုတ္တရာသည် ငါဘုရား၏ လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၏။ ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သည့် ဓမ္မစက်ကို လည်စေနိုင်သော သားကြီးဖြစ်၏။ ငါဘုရား၏ အခြားမဲ့၌ နေရာကို ရခြင်းငှာ ထိုက်တန်သူ ဖြစ်၏။ သာရိပုတ္တရာသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်သောင်းပတ်လုံး နေရာကို မရရှိဘဲ သစ်ပင်ရင်း၌သာ စကြံသွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရလေပြီ။ ချစ်သားတို့သည် ယခု ငါဘုရား အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်ပင် ဤသို့ မရိုသေကြ၊ မကျိုးနွံကြလျှင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံပြီး သောအခါ၌ ဘယ်သို့ပြု၍ နေကြကုန်မည်နည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အား အဆုံးအမပေးတော်မူရန်

"ရဟန်းတို့၊ ရှေးအခါ၌ တိရစ္ဆာန်များသော်မှလည်း 'ငါတို့သည် အချင်းချင်း မရိုသေ မကျိုးနွံဘဲ နေလို့ မသင့်လျော်၊ ငါတို့ထဲမှ အသက်ကြီးသူကို သိအောင် စုံစမ်းလေ့လာစိစစ်ကြပြီး ထိုအသက်ကြီးသူအား ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်း စသည်ကို ပြုကုန်အံ့' ဟု တိုင်ပင်ကြကာ အသက်ကြီး

သူကို စုံစမ်းစိစစ်ကြပြီး ထိုအသက်ကြီးသူအား ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်း စသည်ကို ပြု၍ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အသက်ကြီးသူအား ရိုသေမှုအကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်ကြကာ နတ်ပြည်လောကသို့ ရောက်သွားကြလေပြီ''ဟု မိန့်တော်မူကာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကို ထုတ်ဆောင်ဟောကြားတော်မူလေသည်။

အဆွေခင်ပွန်း ၃ ယောက်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မှီပြီး ခါ၊ မျောက်၊ ဆင် ဟူသော သုံးယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ နေကြ၏။ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်း မရှိကုန်၊ ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်းသုံးယောက်တို့သည် ''ငါတို့ကား ဤသို့နေခြင်းသည် မသင့်၊ ငါတို့အထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးသူကို သိရမူ ကောင်းပေစွ၊ ထိုသူကို ငါတို့သည် ရိုသေကုန်ရာ၏။ လေးစားကုန်ရာ၏။ မြတ်နိုးကုန်ရာ၏။ ပူဇော်ကုန်ရာ၏။ ထိုသူ၏ အဆုံးအမ၌လည်း တည်ကုန်ရာ၏'' ဟု ကံကြံလေ၏။

ထိုအခါ ခါနှင့် မျောက်တို့က ဆင်ကို ''အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရွေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း'' ဟု မေးကြ၏။ ''အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်အခါက ဤပညောင်ပင်ကို အကျွန်ုပ် ပေါင် ၂ ခုကြားမှာ ထားပြီး ကျော်သွားခဲ့၏။ ပညောင်ပင်၏ အညွှန့်ဖျားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိ၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရွေးဟောင်းအကြောင်း အရာကို မှတ်မိပါသည်'' ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ခါနှင့် ဆင်တို့က မျောက်ကို ''အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရွေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း'' ဟု မေးကြ၏။ ''အဆွေတို့ အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်အခါက မြေမှာထိုင်ပြီး ပညောင်ပင်၏ အညွှန့်ဖျားကို စားခဲ့၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရွေးဟောင်းအကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်'' ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ မျောက်နှင့် ဆင်တို့က ခါကို "အဆွေ သင်သည် အဘယ် ရွေးဟောင်းအကြောင်းအရာကို မှတ်မိသနည်း" ဟု မေးကြ၏။ "အဆွေတို့ ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိရာအရပ်မှ အသီးကို စားပြီး ဤနေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခဲ့၏။ ထိုအသီး၏ မျိုးစေ့ကြောင့် ဤပညောင်ပင် ဖြစ်လာ၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် အသက်အကြီးဆုံးတည်း" ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ မျောက်နှင့် ဆင်တို့က ခါကို "အဆွေ သင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက်ကြီးသူဖြစ်၏။ သင့်ကို အကျွန်ုပ်တို့ ရိုသေပါကုန်အံ့၊ လေးစားပါကုန်အံ့၊ မြတ်နိုးပါကုန်အံ့၊ ပူဇော်ပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ အဆုံးအမ၌ တည်ပါကုန်အံ့" ဟု ပြောကြ၏။

ထိုအခါ ခါသည် မျောက်နှင့် ဆင်တို့ကို ငါးပါးသီလ၌ တည်စေ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငါးပါးသီလ၌ တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ၃ ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း ကိုင်းညွတ်ခြင်း သဘောတူ အသက်မွေးခြင်းရှိကာ နေထိုင်ကြလျက် သေဆုံးပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

"ရဟန်းတို့၊ အသက် သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါကြီးသူတို့ကို ရိုသေမှု၌ လိမ္မာကြသူတို့သည် အသက် သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါကြီးသူကို ရိုသေကြ၏။ ထိုရိုသေသူတို့သည် ယခုဘဝ၌ ချီးမွမ်းခံကြရ၏။ နောက်ဘဝ၌ ဘဝကောင်းသို့ ရောက်ကြ၏" ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး

"ရဟန်းတို့၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ထိုသတ္တဝါတို့သော်မှ အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း ကိုင်းညွတ်ခြင်း သဘောတူ အသက်မွေးခြင်း ရှိလျက် နေထိုင်ကြသေး၏။ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုနေကြပါလျက် အချင်းချင်း မရိုသေ မကိုင်းညွတ် သဘောတူ အသက်မမွေးဘဲ နေကြခြင်းသည် တင့်တယ်ပါမည်လော" စသည်ဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူပြီး

"ရဟန်းတို့၊ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း (ဝါစဉ်အတိုင်း) ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်း၊ နေရာဦး ရေဦး

ဆွမ်းဦးတို့ကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့၊ သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ဝါစဉ်အတိုင်း နေထိုင်ခြင်းကို မတားမြစ်ရ၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်စေ" ဟု ဘုရားဥပဒေ ထုတ်တော်မူလေသည်။

ထိုအဆွေခင်ပွန်း ၃ ယောက်ဇာတ်လမ်းတွင် ဆင်သည် အရှင် မောဂ္ဂလ္လာန်အလောင်း၊ မျောက်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်း၊ ခါသည် ဘုရားအလောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုဌ္ဌ မာမကျန်းသည့် ရဟန်း သက်ကြီးရွယ်အို ရဟန်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက် ကူညီကာ ဘုရားအမှုးရှိသော သံဃာတော်များ၏ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါခဲ့သော လက်ယာရံအဂ္ဂသာဝကကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြီးမားလှသော မေတ္တာ ကရုဏာနှင့် အိပ်ရာနေရာ မရတော့သဖြင့် တစ်ည၌လုံးပင် သစ်ပင်ရင်း၌ နေထိုင်ရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကြီးမားလှသော ခန္တီတရားကို မှန်းဆအာရုံပြုသောအခါ လွန်စွာပင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖွား ရပေသည်။ လွန်စွာပင် လေးစားရပါပေသည်။

၃၂။ အနာထပိဏ် အလွန်ကြည်ညိုခံရသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဖျားနေ၏။ ကိုယ်ဆင်းရဲ ရောက်နေ၏။ အသည်းအသန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၏။ သေရာညောင်စောင်း၌ လဲလျောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အစေအပါးယောကျ်ား တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ "အမောင်ယောကျ်ား သွားပါလေ၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ငါ၏စကားဖြင့် 'မြတ်စွာဘုရား အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဖျားနာနေ ကိုယ်ဆင်းရဲရောက်နေ အသည်းအသန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပါသည်၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏' ဟု လျှောက်ထားကာ (ငါ့ကိုယ်စား) မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါလော့၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်ပြီး ငါ၏စကားဖြင့် အရှင်ဘုရား၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဖျားနာနေ ကိုယ်ဆင်းရဲရောက်နေ အသည်းအသန် မကျန်းမမာဖြစ်နေပါသည်၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏ ဟု လျှောက်ထားကာ (ငါ့ကိုယ်စား) အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါလေ၊ 'အရှင်ဘုရား တောင်းပန်စကား လျှောက်ထားလိုပါသေး'သည်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ မေတ္တာကရုဏာ ရှေ့ထားပြီး ကြွတော်မူစေချင်ပါသည် တဲ့ ဘုရား' ဟူ၍လည်း လျှောက်ထားလေလော့" ဟု ပြောဆိုမှာကြား၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအစေအပါး ယောကျ်ားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်သူဌေး" ဟု

အနာထပိဏ်သူဌေး၏စကားကို ဝန်ခံကာ သူဌေး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ် လျှောက်ထား ဦးတိုက်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့လည်း ချဉ်ကပ် လျှောက်ထား ဦးတိုက်ကာ သူဌေး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပင့်လျှောက်လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ထိုပင့်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၏။ ထို့နောက် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်ပြီး သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ကာ အရှင်အာနန္ဒာကို နောက်လိုက်အဖော် ခေါ်လျက် အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်သို့ ကြွသွားပြီး အသင့် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ အနာထပိဏ် သူဌေးကို "သူဌေး ဘယ်နယ်လဲ၊ ခဲ့ကျန်းပါရဲ့လား၊ မျှတပါရဲ့လား၊ ဒုက္ခဝေဒနာတို့ ဆုတ်ယုတ်ကြပါရဲ့လား၊ မတိုးတက်ဘဲ ရှိကြပါရဲ့လား၊ ဒုက္ခဝေဒနာတို့ တိုးတက်မယ့်အရိပ် မထင်ဘဲ ဆုတ်ယုတ်မယ့်အရိပ် ထင်ပါရဲ့လား" ဟု မေးမြန်းတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မိမိအဖို့ရာ မခဲ့ကျန်းကြောင်း မမျှတကြောင်း ဒုက္ခဆေဒနာတို့ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ တိုးတက်၍သာ နေကြောင်း၊ ဆုတ်ယုတ်မည့်အရိပ် မထင်ဘဲ တိုးတက်မည့်အရိပ်သာ ထင်နေကြောင်း ဥပမာ ၄ ချက်တို့ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "သူဌေးကြီး ဤရောဂါဝေဒနာကား သေမှ အဆုံးသတ်ရပ်မည့် ရောဂါဝေဒနာဖြစ်သည်။ တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အခြားစကားများသည် အကျိုးမရှိ။ ထိုသူဌေးကြီးအား တရားစကားကိုသာ ငါဟောကြားတော့မည်" ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ဤဆိုအပ်လတ္တံ့သော တရားစကား အကျယ်ကို ဟောတော်မူလေသည်။

"သူဌေး ဒွါရ ၆ ပါး၊ အာရုံ ၆ ပါး၊ ဝိညာဏ် ၆ ပါး၊ ဖဿ ၆ ပါး၊ ဝေဒနာ ၆ ပါး၊ ဓာတ် ၆ ပါး၊ ခန္ဓာ ၅ ပါး၊ အရူပဈာန် ၄ ပါး၊ မျက်မှောက်လောကနှင့် တမလွန်လောက အလုံးစုံ (မြင်ရ ကြားရ တွေ့ရ သိရ

ရောက်ရ ရှာမှီးရ အဖန်ဖန် ရှာမှီးရ စိတ်ဖြင့် လေ့လာရသော အာရုံအလုံးစုံ) တို့၌ တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲတို့ဖြင့် ငါ့ဥစ္စာ ငါ ငါ့လိပ်ပြာဟု စွဲယူနေသော သူသည် မိမိသန္တာန်ဝယ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သေမှ အဆုံးသတ်ရပ်မည့် ရောဂါ ဝေဒနာကို တားမြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်မည်သည် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သင်သည် ဤသို့ ကျင့်ရမည်၊ ငါသည် ထိုဒွါရ ၆ ပါး၊ အာရုံ ၆ ပါး၊ ဝိညာဏ် ၆ ပါး၊ ဖဿ ၆ ပါး၊ ဓာတ် ၆ ပါး၊ ခန္ဓာ ၅ ပါး၊ အရူပစျာန် ၄ ပါး မျက်မှောက်လောကနှင့် တမလွန်လောက တရားအလုံးစုံတို့ကို အစွဲသုံးပါးတို့ဖြင့် မစွဲယူမိအောင်၊ ငါ၏ စိတ်သည်လည်း ထိုတရားတို့၌ သိမ်မွေ့သော နိကန္တီတဏှာဖြင့် မမှီတွယ်မိအောင် ဟူသော မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သီကွာသုံးပါးကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမည်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအား ဝါရပေါင်း ၉ ဝါရတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် အကျယ်တဝင့် တရားဟောတော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ တရားဟောပြီးသောအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးတို့ အတုံ့အလှယ် ပြောဆိုကြသည်မှာ

အရှင်အာနန္ဒာ။ ။ သူဌေး သင်သည် စည်းစိမ်တို့၌ ငြိကပ် သလော၊ သူဌေး သင်သည် ကုသိုလ်၌ ဆုတ်နစ်သလော။

အနာထပိဏ်သူဌေး။ ။ အရှင်ဘုရား အာနန္ဒာ၊ တပည့်တော်သည် စည်းစိမ်တို့၌ မငြိကပ်ပါ၊ ကုသိုလ်တို့၌လည်း မဆုတ်နစ်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား တပည့်တော်သည် ကာလရှည်မြင့်စွာ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ဆည်းကပ်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်နှလုံးကို တိုးပွားစိုပြည်တတ်သည့် ရဟန်းတို့ကိုလည်း ဆည်းကပ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော တရားစကားကို မကြားနာရစဖူးပါ။

အရှင်အာနန္ဒာ။ ။ သူဌေး လူဝတ်ကြောင်တို့မှာ လယ်မြေ ယာမြေ

ငွေ ရွှေ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ား သား မယား စသည်တို့၌ တွယ်တာမှု တပ်နှစ်သက်မှုကား ပြင်းထန်လှ ဘိ၏။ ထိုလူတို့အဖို့ "ဤလယ်မြေ ယာမြေ စသည်တို့၌ တွယ်တာမှုကို မပြုသင့်၊ တပ်မက်မှုကို မပြုသင့်" ဤသို့စသော တရားစကားသည် မထင်နိုင်ရာ၊ ဤတရားစကားမျိုးကို မနှစ်သက်နိုင်ရာ။

အနာထပိဏ်သူဌေး။ ။ အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ တပည့်တော် တောင်းပန်တိုက်တွန်းပါရစေ၊ ဤသို့သော တရားမျိုးကို လူဝတ်ကြောင်တို့အားလည်း ဟောတော်မူပါ။ ဉာဏ်ပညာမျက်စိဝယ် ကိလေသာမြုပ်မှုန် နည်းပါးကြသည့် အမျိုးကောင်းသား တို့ များစွာ ရှိကြပါသည်။ ထိုသူတို့အဖို့ရာ တရားမနာရခြင်းကြောင့် လောကုတ္တရာတရားမှ ဆုံးရှုံးနစ်နာကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့ ဟောကြားလျှင် တရားတော်ကို သိနိုင်သူတို့လည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကြပါလိမ့်မည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား ဤအဆုံးအမဖြင့် ဆုံးမတော်မူကြပြီး နေရာမှထကာ ဖဲသွားတော်မူကြလေ၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အရှင်နှစ်ပါး ဖဲကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ကွယ်လွန်ကာ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အနာထပိဏ္ဍိကနတ်သားသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်သို့ လာရောက်ရှိခိုးကာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဧတဝဝန်ကျောင်းတိုက် အရိယမဂ်နှင့် ဝိပဿနာဉာဏ် အရိယမဂ်ဉာဏ်တို့၏ ဂုဏ်တို့ကို ဂါထာ ၃ ပုဒ်တို့ဖြင့် လျှောက်ထားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာဂုဏ်ကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြင့် လျှောက်ထားလေသည်။

"ရဟန်းသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် အမြတ်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်သာ သီလဂုဏ် ပညာဂုဏ် ကိလေသာငြိမ်းခြင်း ဂုဏ်တို့ဖြင့် အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ် မြတ်တော်မူပါပေသည်"

အနာထပိဏ္ဍိကနတ်သား၏ ဂါထာ ၄ ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားရှင်သည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ္ဍိက နတ်သားသည် "ငါ၏ လျှောက်ထားချက်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မဟန့်မတားခွင့်ပြုတော်မူ၏" ဟု အောက်မေ့ ဝမ်းမြောက်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး ထိုအရပ်မှာပင် ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညဉ့် လွန်မြောက် နောက်တစ်နေ့ ရောက်သောအခါ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဤညဉ့်၌ နတ်သားတစ်ဦးသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ ငါဘုရားထံမှောက်သို့ လာရောက် ရှိခိုးလျက် သင့်တင့် လျောက် ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီး ငါဘုရားအား ဂါထာ ၄ ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထား၏" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနာထပိဏ္ဍိက နတ်သား လျှောက်ထားသည့် ၄ ဂါထာတို့ကို ရဟန်းတို့အား တစ်ဖန်ပြန်၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီးသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို အချိန်မဆိုင်းဘဲ "မြတ်စွာဘုရား ထိုနတ်သားသည် ဧကန်ပင် အနာထပိဏ္ဍိကနတ်သား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ မြတ်စွာဘုရား အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၌ အလွန်ကြည်ညိုသူ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ၊ အာနန္ဒာ ကြံစည်တွေးဆခြင်းဖြင့် ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သော အရာမှန်သမျှသို့ သင်ချစ်သား ရောက်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ ထိုနတ်သားသည် အနာထပိဏ္ဍိကနတ်သားပင်တည်း" ဟု မိန့်ဆော်မူလေ၏။

၃၃။ အဘိဓမ္မာကို ပထမဆုံး ပို့ချပေးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တမ ဝါကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ကပ်တော်မူကာ ပဏ္ဍုကမွဲလာမြကျောက်ဖျာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူလျက် မယ်တော် မိနတ်သား (သန္တုသိတနတ်သား) အမှူးပြုသည့် စကြာဝဠာပေါင်း တိုက် တစ်သောင်းတို့မှ ခညောင်းရောက်ရှိလာကြသည့် နတ်ဗြဟ္မာပရိသတ်အလယ် ၌ ကောင်းကင်မြစ်ကြီး တသွင်သွင် ယိုစီးသည့်အလား အဘိဓမ္မာ တရား တော်မြတ်ကို ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး နေ့ညမစဲ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ "မည်သည့်အချိန်၌ မည်သည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက် မည်"ဟု ကောင်းစွာ ပိုင်းခြားမှတ်သားအပ်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူရင်းကပင် လူ့ပြည်လောက၌ ဆိုက်ရောက်နေသည့် အချိန်ကာလကို ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ ဆွမ်းခံချိန် ကျရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သည် နိမ္မိတရုပ်ပွား (တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းအပ်သော ရုပ်ပွား) ကို ဖန်ဆင်းတော် မူ၍ "ဤနိမ္မိတရုပ်ပွား၏ သင်္ကန်းဝတ်ပုံ သပိတ်ကိုင်ပုံ အသံပြုပုံ အသွင် အပြင် အလုံးစုံသည် ငါဘုရားနှင့် ထပ်တူညီမျှ ဖြစ်စေသား၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ရှိသော တရားကို ငါ၏ကိုယ်စား ဟောကြားရစ်စေသား" ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူပြီး သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူကာ အနောတတ် အိုင်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။

အနောတတ်အိုင်၌ မြတ်စွာဘုရားအား နတ်များက ကွမ်းရိုးဒန်ပူကို ဆက်ကပ်ကြလေသည်။ ထိုဒန်ပူကို ဝါးတော်မူပြီး အနောတတ်အိုင်၌ ရေချိုး

သန့်စင် ကိုယ်တော်ကို သုတ်သင်ကာ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာ အပြင်၌ ရပ်တော်မူ၍ ကောင်းစွာ ဆေးဆိုးထားအပ်သည့် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူလျက် စတုမဟာရာဇနတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့ လှူဒါန်းဆက်ကပ် အပ်သည့် အနားလေးရစ်ရှိ ကျောက်ညိုသပိတ်ကို ယူတော်မူ၍ မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေသည်။ ထိုမြောက်ကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူခဲ့ပြီး အနောတတ်အိုင်၏ ဆိပ်ကမ်းသာဝယ် သပွါယ်စွာ ထိုင်နေလျက် ထိုဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီး နေ့သန့်စင်တော်မူရန် စနှက်းတောသို့ ကြွတော်မူလေသည်။

တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ထိုစနှက်းတောသို့ သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေတော်မူလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား "ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ငါဘုရား သည် ဤမျှသော တရားကို ဟောကြားအပ်ခဲ့ပြီ" ဟု နည်းပေးကာ အကျဉ်း ချုပ် ညွှန်ပြဟောကြားတော်မူလေသည်။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားက နည်းပေး တော်မူသောအခါ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ၄ ပါးသို့ ရောက်တော်မူပြီးသော အဂ္ဂ သာဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာအဖို့မှာ ကမ်းနား၌ ရပ်တည်၍ လက်ကိုဆန့် တန်းကာ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးကို ပြအပ်သကဲ့သို့ နည်းရတော်မူလေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအဖို့မှာလည်း နည်းပေါင်း အရာ အထောင် အသိန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သည့် တရားတော်များ ထင် လင်းလေတော့၏။ အကျယ်ဖြန့်ချိ၍ သိတော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင် အကျဉ်းဆုံးနည်းဖြင့် နေ့စဉ် နေ့စဉ် ဟောကြားလိုက်သော အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဆောင်တော်မူခဲ့ပြီး မိမိ၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်း ငါးရာတို့အား မကျဉ်းမကျယ် အလယ် အလတ်ဖြစ်သောနည်းဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်၍ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ဟောကြားပို့ချပြသ တော်မူလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာတရား

ဟောကြား၍ ပြီးဆုံးခြင်းနှင့် လူပြည့်၌ ထိုရဟန်း ၅၀၀ တို့၏ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ အဘိဓမ္မာ ၇ ကျမ်း အပြည့်အစုံ နာယူသင်ကြားမှု ပြီးဆုံးခြင်း ဤနှစ်ရပ်ပင် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချိန်တည်း၌ ဖြစ်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့စဉ် နေ့စဉ်ပင် ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း စန္ဒကူးတော၌ ဆွမ်းဘဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား "ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ ယနေ့ ငါဘုရားသည် ဤသို့ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောကြားအပ်ပြီ၊ နိမ္မိတရုပ်ပွားက ဤမျှအတိုင်းအတာအရှည်ရှိသော အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကို ဟောကြားအပ်ပြီ၊ သင်ချစ်သားသည် မိမိ၏ တပည့် ရဟန်း ၅၀၀ တို့အား ပို့ချလေလော့" ဟု အကျဉ်းချုပ် မိန့်ကြားတော်မူပြီး ကိုယ်တော်တိုင်ကမူ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွသွား၍ နိမ္မိတရုပ်ပွားတော်မြတ် ဟောကြားအပ်ပြီးသောဌာနမှ အစဉ်မပြတ် ဆက်လက်၍ ကိုယ်တော်တိုင် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလ ပြည့်မြောက်သော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြား၍ ပြီးဆုံးလေသည်။ ထိုအခါ ကုဋ္ဌေပေါင်းရှစ်သောင်းသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ သစ္စာလေးပါး သိမြင်ကျွတ်တမ်းဝင်ကြလေသည်။ မယ်တော်မိနတ်သား (သန္ဓာသိတနတ်သား) သည်လည်း သောတာပန်ဖြစ်လေသည်။

၃၄။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကြာရှည်စွာတည်တံ့ရေးအတွက် လေးလေးနက်နက်တွေးခဲ့ မေးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ "အဘယ်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်လေသနည်း၊ အဘယ်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်သည် ကြာမြင့်စွာ တည်လေသနည်း" ဟူသော စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ညနေချမ်းအချိန်၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှ ထပြီး မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာမှာ ထိုင်ပြီး မြတ်စွာဘုရားအား သူ့အကြံကို လျှောက်ထားပြလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက

"သာရိပုတ္တရာ ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်ခဲ့ချေ။ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်သည် ကြာမြင့်စွာ တည်ခဲ့သည်" ဟု မိန့်တော်မူသည်။

"မြတ်စွာဘုရား ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော် ကြာမြင့်စွာ မတည်ရခြင်း၏အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။

"သာရိပုတ္တရာ ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တပည့်တို့အား တရားတော်ကို အကျယ်ဟောတော်မူရန် ကြောင့်ကြစိုက်

တော်မမူကြ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ သုတ်၊ ဂေယျ၊ ဗျာကရဏ်း၊ ဂါထာ၊ ဥဒါန်း၊ ဣတိဝုတ်၊ ဇာတ်၊ အဗ္ဘုတဓမ္မ၊ ဝေဒလ္လတို့သည် အနှည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ကုန်၏။ တပည့်တို့အတွက် ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားတော်မမူခဲ့ကြ၊ ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကိုလည်း ရွတ်ပြတော်မမူခဲ့ကြချေ၊ အမျိုးမျိုးသော အမည်၊ အမျိုးမျိုးသော အနွယ်၊ အမျိုးမျိုးသော ဇာတ်၊ အမျိုးမျိုးသော အမျိုးတို့မှ ရဟန်းပြုလာကြသည့် နောင်လာနောက်သား တပည့်တို့သည် ထိုသာသနာတော်ကို လျင်မြန်စွာ ကွယ်ပျောက်စေကုန်၏"

"သာရိပုတ္တရာ၊ ဥပမာအားဖြင့် ချည်မျှင်ဖြင့် မသိကုံးဘဲ ပျဉ်ပြားပေါ်၌ တင်ထားသော ပန်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ချည်မျှင်ဖြင့် သိကုံးမထားသောကြောင့် လေသည် ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ကြဲ တိုက်ခတ်မှုတ်လွှင့် ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား ထိုသုံးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာ ကြာရှည်စွာ မတည်ခြင်း၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်သည်"

"သာရိပုတ္တရာ ထိုသုံးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တပည့်တို့၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူပြီး ဆုံးမဖို့ ကြောင့်ကြစိုက်ကြ၏။ သာရိပုတ္တရာ ရှေးဦး ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောအုပ်တစ်ခုဦး ရဟန်းတို့၏ စိတ်ကို သိတော်မူ၍ 'ဤသို့ ကြံကြလော့၊ ဤသို့ မကြံကြလင့်။ ဤသို့ နှလုံးသွင်းကြလော့၊ ဤသို့ နှလုံးမသွင်းကြလင့်။ ဤတရားကို ပယ်ကြလော့၊ ဤတရားသို့ ရောက်၍ နေထိုင်ကြလော့" ဟု ရဟန်းတစ်ထောင်ကို သွန်သင်တော်မူ၏။ ဆုံးမတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား သွန်သင်ဆုံးမတော်မူသောအခါ ထိုရဟန်းတစ်ထောင်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်။

သာရိပုတ္တရာ၊ ရာဂ မကင်းသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်လျှင် များသောအားဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်းတို့ ထကြသည်။ ဤကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ထိုတောအုပ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်ဖြစ်သည်။"

ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်ကြာရှည်စွာ တည်ရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရားအား မေးမြန်းလျှောက်ထားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဃသဘူ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာ ကြာရှည်စွာ မတည်ရခြင်းအကြောင်း၏ ပြောင်းပြန်အားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဖြေကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နေရာမှ ထပြီး လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို လက်ကန်တော့ တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီမိုး၍ မြတ်စွာဘုရားအား

"မြတ်စွာဘုရား၊ ဤသာသနာတော် ကြာမြင့်စွာ တည်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားတော်မူပါ၏၊ ဘုရား၊ ဥပဒေတော်တို့ကို ရွတ်ပြတော်မူရာပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားဖို့ ရွတ်ပြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

"သာရိပုတ္တရာ၊ ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည်သာ ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားဖို့ ရွတ်ပြဖို့ အချိန်ကို သိတော်မူလိမ့်မည်"

"သာရိပုတ္တရာ၊ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အပြစ်လွန်ကျူးမှုတို့ သံဃာ၌ ထင်ရှားမဖြစ်ပေါ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားတော်မမူသေး၊ ရွတ်ပြတော်မမူသေး၊ ထိုအပြစ် ကျူးလွန်မှုတို့ သံဃာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာမှ ထိုအပြစ်ကျူးလွန်မှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ဖို့ရာ ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားမည်၊ ရွတ်ပြမည်"

"သာရိပုတ္တရာ၊ ဝါရင့်သံဃာတို့ မများသေးသမျှ သံဃာအငယ်၊ အလတ်၊ အကြီးတို့ မများသေးသမျှ၊ သံဃာမှာ လာဘ် မပေါများသေးသမျှ၊ သံဃာမှာ အကြားအမြင် မများသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အပြစ်ကျူးလွန်မှုတို့ သံဃာ၌ ထင်ရှားမဖြစ်ကြသေး။ သာရိပုတ္တရာ၊ ဝါရင့်သံဃာတို့ များလာသောအခါ၊ သံဃာအငယ်၊ အလတ်၊

အကြီးတို့ များလာသောအခါ၊ သံဃာမှာ လာဘ် ပေါများလာသောအခါ၊ သံဃာမှာ အကြားအမြင် များလာသောအခါ အချို့သော အပြစ်လွန်ကျူးမှုတို့ သံဃာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ထိုအပြစ် လွန်ကျူးမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်ဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား ဘုရားဥပဒေတော်တို့ကို ထားမည်၊ ရွတ်ပြမည်။"

"သာရိပုတ္တရာ၊ ယခုအခါ ရဟန်းသံဃာသည် (သီလမရှိသူ အဖြစ်တည်းဟူသော) အမြုပ်မှ ကင်း၏၊ အပြစ်မှ ကင်း၏၊ အမည်းအညစ်မှ ကင်း၏၊ စင်ကြယ်၏၊ (သီလစသော) အနှစ်၌တည်၏၊ သာရိပုတ္တရာ ဤရဟန်း ၅၀၀ တို့တွင် အညံ့ဆုံးရဟန်းသည် သောတာပန် ဖြစ်၏' ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ တန်ဖိုးကို သိကြသူတို့အဖို့ ဗုဒ္ဓသာသနာသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ ကျေးဇူးကို အထူးသိသူဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာအဖြစ် အထူးသိတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကို အချိန်တိုတိုဖြင့် မကွယ်လွန်စေလို၊ ကြာရှည်စွာ တည်စေလို၏။ ဗုဒ္ဓသာသနာ နောင်အခါ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့နိုင်ရေးကို ကြိုတင်မျှော်ခေါ်တွေးကာ အလေးဂရပြုတော်မူခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နောင်လာနောက်သား ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့အဖို့ အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်စရာ အလေးပြုစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပါသည်။

၃၅။ ထွေးပြီးတံတွေးကို ပြန်မမျိုသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်း၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မုန့်ခဲဖွယ်ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူစဉ်က လူတို့သည် သံဃာဖို့ များစွာသော မုန့်ခဲဖွယ်ကို ယူပြီး ကျောင်းသို့ လာကြ၏။ သံဃာတို့ ဘုဉ်းပေးပြီးသော်လည်း မုန့်တို့သည် များစွာ ကျန်ရှိနေသေး၏။ "အရှင်ဘုရားတို့၊ ရွာတွင်း၌ ရှိသည့် ရဟန်းတို့အတွက် ခံယူတော်မူကြပါကုန်" ဟု လူတို့က လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်းငယ်သည် ရွာတွင်း၌ နေ၏။ ထိုရဟန်းငယ်၏ ဝေစုကို ထိုရဟန်းတို့ ယူခဲ့ကြ၏။ ထိုရဟန်းငယ် မလာမီ နေအလွန်မြင့်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဝေစုကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလိုက်ကြ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ထိုမုန့်ကို ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ထိုရဟန်းငယ် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့က ရဟန်းငယ်ကို "ငါ့ရှင် ငါတို့သည် သင့်ဖို့ထားသော မုန့် ခဲဖွယ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဘုဉ်းပေးပြီးပြီ" ဟု ပြောကြ၏။ "အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း" ဟု ထိုရဟန်းငယ်က ပြောလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ သံဃဂ ဖြစ်လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုနေ့မှစ၍ မုန့်ခဲဖွယ်ကို နောင်သောအခါ မစား၊တော့အံ့ ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မုန့်ခဲဖွယ်ကို မစားဖူးသတတ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မုန့်ခဲဖွယ်ကို မစားသည့်အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားနေလေသည်။

ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးနေကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာပြီး "ရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရား ကြွလာချိန်၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးနေကြသနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။ "ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးနေကြပါသည်" ဟု ရဟန်းတို့က လျှောက်ထားသောအခါ "ရဟန်းတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တစ်ကြိမ် စွန့်ပြီးသော ဝတ္ထုကို အသက်ပင် စွန့်ရသော်ငြားလည်း တစ်ဖန် မယူသည်သာတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ဟောပြတော်မူလေသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် အဆိပ်ကို ဖြေတတ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ဆေးကုသည့်အမှုဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထိုအခါ ဇနပုဒ်၌နေသော လူတစ်ယောက်သည် မြွေကိုက်ခံရ၏။ ထိုလူ၏ ဆွေမျိုးတို့သည် လျင်စွာ ဆေးဆရာကို ပင့်ကြ၏။ ဆေးဆရာသည်လည်း ရှေးဦးစွာ ဆေးဖြင့် လိမ်းကျံပေး၏။ စည်းပေး၏။ ထို့နောက် "အဆိပ်ကို ဖျောက်ရမည်လော၊ ထိုသို့မဟုတ် ကိုက်သောမြွေကိုခေါ်ပြီး ထိုမြွေကိုပင် အဆိပ်ကို စုပ်စေရမည်လော" ဟု ဆေးဆရာက လူနှဲ့ဆွေမျိုးတို့အား မေး၏။ ဆွေမျိုးတို့က "ကိုက်သောမြွေကို ခေါ်ပြီး အဆိပ်ကို စုပ်စေပါလော့" ဟု ပြောကြ၏။ ထိုဆေးဆရာသည် "သင်သည် ဤလူကို ကိုက်သည်မဟုတ်လော" ဟု မြွေကိုမေး၏။ "ငါကိုက်တာ မှန်၏" ဟု မြွေက ဖြေ၏။ ထိုအခါ ဆေးဆရာက "သင် ကိုက်ရာအရပ်မှ အဆိပ်ကို သင့်ခံတွင်းဖြင့် စုပ်ယူလော့" ဟု ပြောသောအခါ မြွေက "ငါသည် တစ်ကြိမ်စွန့်ပြီးသော ဝတ္ထုကို တစ်ဖန်မယူစဖူး၊ ငါသည် စွန့်ပြီးသောအဆိပ်ကို မစုပ်" ဟု ပြောလေသည်။ ဆေးဆရာသည် ထင်းမီးကို ယူဆောင်ပြီး "သင်၏ အဆိပ်ကို သင်မစုပ်လျှင် ဤမီးသို့ ဝင်လော့" ဟု ပြောသဖြင့် "မီးသို့သာ ဝင်အံ့၊ ငါသည် တစ်ကြိမ်စွန့်ပြီးသော အဆိပ်ကို မစုပ်အံ့၊ ဟု မြွေကပြောကာ

"ငါသည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အန်ပြီးသော အဆိပ်ကို ပြန်မမျိုု၊ အန်ပြီးသော အဆိပ်ကို ပြန်မျိုုရခြင်းသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်၏၊ အန်ပြီးသော အဆိပ်ကို ပြန်မျိုု၍ အသက်ရှင်ရသည်ထက် သေရသည်က မြတ်သေးသည်" ဟု ပြောပြီး မီးသို့ဝင်ရန် သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဆေးဆရာသည် မြွေကို မသွားဖို့ တားမြစ်လေသည်။ မြွေကိုက်ခံရသည့်လူကို ဆေး မန္တရားတို့ဖြင့် အဆိပ်မရှိအောင် ပြုပြီး အနာမရှိအောင် ပြုကာ မြွေအားလည်း သီလပေး၏။ "ဤနေ့မှစ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမျှ မညှဉ်းဆဲလင့်" ဟု ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဤဇာတ်လမ်း၌ မြွေသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်းဖြစ်၏။ ဆေးဆရာသည် ငါဘုရားလောင်း ဖြစ်သည် ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

"အသက်ပင် သေသွားပါစေ၊ ထွေးအန်ပြီးသည့် မြွေဆိပ်ကိုမူ ပြန်၍ မမျိုုနိုင်" ဟု ပြောကြားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်းလျာမြွေ၏ ရဲရင့်ပြတ်သားသော သတ္တိနှင့် "နောင်အခါ မုန့်ခဲဖွယ်ကို မစားတော့အံ့" ဟု ခိုင်မာမြဲမြံသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကာ ကျင့်သုံးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရဲရင့် ပြတ်သားသော သတ္တိတို့မှာ အားရစရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးလျှင် ထို ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်မှာလည်း ထိုအာဇာနည်တို့၏ ထူးခြားသော အရည်အသွေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

၃၆။ သူတို့ပြောပြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ရည်များ

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုလျှင် ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် သဘောမတူသော ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှောက်တွင် ချီးမွမ်းပြောဆိုရန် မသင့်လျော်ချေ၊ ချီးမွမ်းပြောဆိုသော် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ရာပေ။ "ဤမည်သော ရဟန်းသည် သီလ ရှိ၏" ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုလေလျှင် "သူ့ရဲ့ သီလက ဘာလဲ၊ နွားရဲ့ သီလကို သီလလား၊ သူမှတစ်ပါး အခြား သီလရှိသူကို သင် မမြင်ဖူးဘူးလော" ဟု ပြောဆိုကာ ချီးမွမ်းစကားကို အန္တရာယ် ပြုတတ်လေသည်။ "ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပညာရှိ၏" ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုလျှင်လည်း "သူက ဘယ်လို ပညာရှိသူလဲ၊ သူမှတစ်ပါး အခြားပညာရှိသူကို သင် မမြင်ဖူးဘူးလား" ဟု ပြောဆိုကာ ချီးမွမ်းစကားကို အန္တရာယ်ပြုတတ်လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့မှာ သဘောတူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မွန်မွန်မြတ်မြတ် သင်္ကန်းစသည့်ပစ္စည်းတို့ကို ရလာလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူသည်။ မိမိ၏ အလုပ်အကျွေးကလေးတို့ကို ရှင်ပြုပေးပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာထံတွင် ဥပဇ္ဈာယ် ယူဆောသည်။ ရဟန်းအဖြစ် ခံယူစေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း အရှင်အာနန္ဒာအပေါ် ထိုနည်းအတိုင်းပင် ပြုလုပ်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ကြသည်မှာ တစ်ပါး၏ ဂုဏ်တို့ကို တစ်ပါးက ကြည်ညိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် "ငါတို့၏ နောင်တော်ကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တစ်အသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်

ပြီး ၁၆ ပါးသော ပညာကို ထိုးထွင်းသိကာ တရားစစ်သူကြီးအရာမှာ တည်တော်မူပေသည်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်တို့ကို ကြည်ညိုဩဇာကြောင့်သာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြတ်နိုးလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း "မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ငါပြုလုပ်ရမည့် မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်လှူခြင်းစသည့် ကိစ္စအားလုံးကို အာနန္ဒာ ပြုပေသည်၊ အာနန္ဒာကို အမှီပြုပြီး ငါသည် သမာပတ်ကို အလိုရှိတိုင်း ဝင်စားခွင့်ရပေသည်" ဟု အရှင်အာနန္ဒာ ဂုဏ်တို့ကို ကြည်ညိုသောကြောင့်သာ အရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်နိုးလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဂုဏ်ကို အရှင်အာနန္ဒာကို ပြောကြားစေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သူ့ထံ ချဉ်းကပ်လာသော အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ သင်ကကော သာရိပုတ္တရာကို နှစ်သက်သဘောကျရဲ့လား" ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

"အာနန္ဒာ သာရိပုတ္တရာရဲ့ အကျင့် လှည့်လည်ကျက်စားသင့်ရာမှာ လှည့်လည်ကျက်စားမှု နေထိုင်မှု ရှေ့သို့သွားမှု နောက်သို့သွားမှု ရှေ့ရှုအရပ်ကို ကြည့်မှု ထောင့်အရပ်ကို ကြည့်မှု လက်ခြေ ကွေးမှု ဆန့်မှုတို့ကို ငါဘုရား နှစ်သက်သဘောကျတော်မူသည်၊ ၈၀ သော မဟာထေရ်တို့လည်း နှစ်သက်သဘောကျကြသည်၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့လည်း နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ သင်ကော နှစ်သက်သဘောကျရဲ့လား" ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်တို့ကို လျှောက်ထားရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာရွှင်ပျကာ "မြတ်စွာဘုရားသည် ငါချစ်ခင်ကြည်ညိုသည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကို ပြောဆိုစေလိုနေတော်မူ၏။ ယနေ့ ဇမ္ဗူဒိပ်၏အလံတံခွန်သဖွယ် ဖြစ်သည့် သပြေပင်ကြီးကို လှုပ်ခါသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တိမ်တိုက်ကြီးမှ လမင်းကို ထုတ်ဆောင်ပြီး ပြသသူကဲ့သို့လည်းကောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကို ပြောဆိုခွင့် ရပေတော့မည်" ဟု တွေးပြီး မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်ထားလေသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ လူဖျင်း လူအ မဟုတ်ရင် ဒေါသထွက်သူ မဟုတ်ရင် တွေဝေမိုက်မဲသူ မဟုတ်ရင် ရွဲးသူမဟုတ်ရင် မည်သူမဆို အရှင်သာရိပုတ္တရာကို နှစ်သက်သဘောကျရာပါသည် ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဓာတ် အာယတန ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌ တတ်ကျွမ်းသော ပညာ ရှိပါပေ၏။"

"မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကြီးမားသော ပညာ ရှိပါ၏၊ ပြန့်ကျယ်သော ပညာ ရှိပါပေ၏၊ ရှင်သော ပညာ ရှိပါ၏၊ လျင်သော ပညာ ရှိပါ၏၊ ထက်သော ပညာ ရှိပါ၏၊ ကိလေသာတို့ကို ဖောက်ထွင်းနိုင်သော ပညာ ရှိပါ၏၊ အလိုနည်းပါ၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်ပါ၏၊ နိဝရဏာတို့မှ ကင်းဆိတ်ပါ၏၊ လူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းမှ ကင်းပါ၏၊ ထက်သန်သော လုံ့လ ရှိပါ၏။ ရဟန်းတို့၏ အပြစ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ရာအရပ်မှာပင် သွန်သင်ဆုံးမတတ်ပါ၏၊ သူ့ကို သူတစ်ပါးတို့က ဆုံးမသွန်သင်လာလျှင် လည်း ရိုသေလေးမြတ်စွာ ခံယူတတ်ပါ၏၊ သူတစ်ပါးအပြစ် ကျူးလွန်သည် ကိုတွေ့လျှင် ဘုရားစကားထောက်နှင့်အညီ ဆုံးမသွန်သင်တတ်ပါ၏၊ မကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မကောင်းသော တရားတို့ကို ကဲ့ရဲ့တတ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၊ လူဖျင်း လူအ မဟုတ်ရင် ဒေါသထွက်သူ မဟုတ်ရင် တွေဝေမိုက်မဲသူ မဟုတ်ရင် ရွဲးသူမဟုတ်ရင် မည်သူမဆို အရှင်သာရိပုတ္တရာကို နှစ်သက်သဘောကျရာပါသည် ဘုရား။"

အရှင်အာနန္ဒာက ဤသို့ လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက "အာနန္ဒာ သင် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်၊ အာနန္ဒာ သင်လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်" ဟု မိန့်တော်မူကာ အရှင်အာနန္ဒာ ချီးမွမ်းသည့်အတိုင်း ချီးမွမ်းစကား မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကို မိန့်ကြားတော်မူကြသောအခါ ဘုမ္မဒိုစ်းနတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ချီးမွမ်းသည့် ဂုဏ်ထူး ၁၆ ခုတို့ဖြင့်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏

ဂုဏ်ကို ပြောဆိုကြလေသည်။ ထို့နောက်မှ အာကာသဓိဝ်းနတ်များ လနတ်သား နေနတ်သား စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့မှစ၍ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာဘုံတိုင်အောင်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့က ထိုဂုဏ်ထူး ၁၆ ခုတို့ဖြင့်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် စကြဝဠာတစ်ခုမှစ၍ စကြဝဠာတစ်သောင်းရှိ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့်ဖြစ်ခဲ့သော သုသိမနတ်သားသည် "ဒီနတ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ နက္ခတ်ပွဲသဘင်၌ ပျော်ပါးမှုကို ဖယ်ရှားပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ အရပ်တွေ သွားကာ ငါ့ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာရဲ့ ဂုဏ်တွေကိုသာ ပြောဆိုနေကြတယ်၊ ငါလည်း မြတ်စွာဘုရားထံ သွားဦးမယ်၊ သွားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဂုဏ်ချီးမွမ်းခန်းကိုပဲ နတ်သား လျှောက်ထားတဲ့စကား အဖြစ် ရောက်အောင် ပြုလုပ်ဦးမယ်" ဟု ကြံစည်ကာ များစွာသော နတ်ပရိသတ်ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ရှိခိုး၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်လျက်

"မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြသည့် စကားတို့သည် အဲဒီအတိုင်း မှန်ပါသည် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ ချီးမွမ်းကြသည့်အတိုင်းပင် ချီးမွမ်းစကား လျှောက်ထားလေသည်။

"မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် ချဉ်းကပ်ခဲ့ရာ နတ်ပရိသတ်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား အရှင်ဘုရားတို့ ချီးမွမ်းကြသည့်အတိုင်း ချီးမွမ်းပြောဆိုနေကြသံတွေကို များစွာ ကြားနေရပါတယ် ဘုရား" ဟုလည်း လျှောက်ထားလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုစဉ် သုသိမနတ်သား၏ နတ်ပရိသတ်တို့သည် နှစ်သက်ရွှင်ပျ ဝမ်းမြောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ထိုနတ်ပရိသတ်၌ အနီရောင်ရှိရာအရပ်သည် အလွန်အကဲ နီလာလေသည်။ အဝါရောင်

ရှိရာအရပ်သည် အလွန်အကဲ ဝါလာလေသည်။ အညိုရောင်ရှိရာအရပ်သည် အလွန်အကဲ ညိုလာလေသည်။ အဖြူရောင်ရှိရာအရပ်သည် အလွန်အကဲ ဖြူလာလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြရလျှင် ပတ္တမြားတစ်လုံးသည် ကြောင်မျက်ရွဲ ဖြစ်၏၊ တင့်တယ်ကောင်းမြတ်၏၊ ထွက်ရာအရပ်ဒေသ ကောင်း၏၊ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောခြင်းစသော ပြုဖွယ်ဟူသမျှ ပြုပြီးဖြစ်၏၊ ရှစ်ထောင့်ရှိ၏၊ နီသောကမ္မလာပေါ်တွင် တင်ထား၏။ နောက် ဥပမာအားဖြင့် ပြရလျှင် အလွန် ကျွမ်းကျင်သည့် ပန်းပဲဆရာ၏ သား၏ ဖိုဝှဲ့ မီးပေး၍ လှော်ပြီး ဦးပြီးသော ဗမ္မောနဒရွှေဖြင့် ပြုလုပ်သော အဆင်တန်ဆာသည် နီသော ကမ္မလာပေါ်တွင် တင်ထားလျှင် တင့်တယ်တောက်ပသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် ပြရလျှင် သရဒဥတုအခါတွင် ဝေးသော မိုးတိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ဝယ် နေမင်းသည် ကောင်းကင်ရှိ အမိုက်မောင်အားလုံးကို ပယ်ရှားပြီး တင့်တယ်တောက်ပသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ သုသိမနတ်သားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြုပြီး မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ဂါထာဖြင့် အောက်ပါစကားကို လျှောက်ထားပါသည်။

"အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပညာရှိဟု ကောင်းစွာ ထင်ရှား၏၊ အမျက်ဒေါသ မရှိ၊ အလိုနည်း၏၊ ကောင်းသော အမှု၌ မွေ့လျော်၏၊ ယဉ်ကျေး၏၊ မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းအပ်သော ဂုဏ်တို့ ရှိ၏။"

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြုပြီး သုသိမနတ်သားအား ဂါထာဖြင့် အောက်ပါစကားတို့ကို ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

"သာရိပုတ္တရာသည် ပညာရှိဟု ကောင်းစွာ ထင်ရှား၏၊ အမျက်ဒေါသ မရှိ၊ အလိုနည်း၏၊ ကောင်းသောအမှု၌ မွေ့လျော်၏၊ ယဉ်ကျေး၏၊ လွန်စွာ ယဉ်ကျေး၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရမည့် အချိန်အခါကို တောင့်တနေ၏။"

၃၇။ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကိုသိပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာလျောင်းလျာ

ဆွမ်းတစ်ဇွန်း လောင်းလှူဖူးသော ရာဓပုဏ္ဏားဓ၏ ကျေးဇူးကိုပင် မမေ့ဘဲ ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ရာဓပုဏ္ဏားကို ရဟန်းဝတ်ပေးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျေးဇူးသိတတ်မှု ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှုတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး သံဃသဘင်၌ ရဟန်းတော်တို့က "ငါ့ရှင်တို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူတစ်ပါးကျေးဇူးကိုလည်း သိတော်မူပါပေတယ်၊ သူတစ်ပါးအား ကျေးဇူးဆပ်မှုကိုလည်း ပြုတော်မူပါပေတယ်" ဟု ချီးမွမ်းစကား ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထိုချီးမွမ်းစကားကို ကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာ၏ ယခု နောက်ဆုံးဘဝမှာ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိခြင်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်၍ ဆပ်ခြင်းဟာ မအံ့သြလောက်သေးဘူး၊ သာရိပုတ္တရာဟာ ရှေးအခါက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စဉ်ကလည်း သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိခဲ့တယ်၊ ဆပ်လည်း ဆပ်ခဲ့တယ်" ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ ရဟန်းတို့က "မြတ်စွာဘုရား၊ အဘယ်အခါမှာပါနည်းဘုရား" ဟု မေးလျှောက်ကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ဖြစ်ရပ် အလီနစိတ္တဇာတ်ကို ဤသို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးကို ဆေးကုပေးကြသော လက်သမားများ

ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါဝယ် တောင်ခြေ၌ နေထိုင်ကြသည့် လက်သမား ယောကျ်ား ၅၀၀ တို့သည် တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်၍ သစ်အဆောက်အဦးတို့ကို ဖြတ်တောက်ခုတ်ရွေးကြပြီး ကြီးစွာသော ဖောင်ကို

ဖွဲ့လျက် မြစ်ကြောအတိုင်း မျောဆောင်လေ့ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် မြေမညီညွတ်သည့် တစ်ခုသောနေရာ၌ နှာမောင်းဖြင့် သစ်ခက်ကို ချိုးယူသောအခါ သစ်ခက်ကျိုးက ကြီးမားလှသဖြင့် ထို သစ်ခက်ကျိုး၏အဟုန်ကို ဖယ်ထိန်းမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထက်လှစွာသော သစ်ငုတ်တစ်ခု၌ ခြေဖြင့် နင်းမိလေ၏။ ခြေထောက်ကို သစ်ငုတ်စူးဝင်သဖြင့် ဆင် ပြောင်ကြီး၏ ကိုယ်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာတို့ ပြင်းစွာဖြစ်လေကုန်၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အလွန်နာကျင်လှ၍ ခရီးဆက်ပြီး မသွားနိုင်တော့ဘဲ ထိုနေရာ၌ပင် လဲလျောင်း၍ နေရလေ၏၊

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သောအခါ ထိုလက်သမားများ မိမိ၏အနီးမှ သွားကြသည်တို့ကို မြင်၍ "ဤလက်သမားတို့ကို အမှီပြုပြီးလျှင် ငါသည် အသက်ရှင်မှုကို ရပေလိမ့်မည်" ဟု ကြံစည်အောက် မေ့ကာ ထိုလက်သမားတို့၏နောက်သို့ ထပြီး လိုက်ပါသွားလေ၏။ လက် သမားတို့သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆင်ပြောင်ကြီးကို မြင်ရသဖြင့် အလွန်ကြောက်လန့်ကာ ပြေးသွားကြလေသည်။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် လက်သမားများ ကြောက်သဖြင့် ပြေးသောအခါ ရပ်တည်နေ၍ တစ်ဖန် လက်သမားတို့ ရပ်ပြန်သောအခါ လိုက်ပြန်လေသည်။

အမြော်အမြင် ပညာရှိသော လက်သမားဆရာကြီးသည် "ဤဆင်ကြီးကား ငါတို့ရပ်ကြလျှင် လိုက်လာ၍ ငါတို့ပြေးကြလျှင် ရပ်တည်နေ၏၊ ဤသို့ ပြုလုပ်ရာ၌ အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိရမည်" ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်မိလေ၏။ ထို့နောက် လက်သမားများအားလုံးပင် ထိုထိုသစ်ပင်ထက်သို့ တက်ကြ၍ ဆင်ပြောင်ကြီးအလာကို စောင့်နေကြကုန်၏။ ဆင်ပြောင်ကြီး သည် ထိုလက်သမားတို့အထံသို့ သွားရောက်၍ မိမိ၏ သစ်ငုတ်စူးနေသော ခြေကို ပြန်လှဲလျက် ပြသကာ လဲလျောင်းနေလေ၏။ ထိုအခါ လက်သမား တို့ စိတ်သန္ဓာန်ဝယ် "အမောင်တို့ ဤဆင်ကြီးသည် မကျန်းမာသောကြောင့် အနီးသို့ ငါတို့နောက်သို့ လိုက်ပါလာ၏၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်

မဟုတ်''ဟု အသိဉာဏ် ဝင်လာပြီး ဆင်ပြောင်ကြီးအနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသောအခါ ခြေဖဝါးဌ္ဌ စူးဝင်နေသော သစ်ငုတ်ငြောင့်ကြီးကို မြင်ကြ၍ ''ဤငြောင့်စူးနေခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဤဆင်ကြီးသည် ငါတို့နောက်သို့ လိုက်ပါလာသည်'' ဟု အမှန်အတိုင်း စဉ်းစားသိရှိလာကြသဖြင့် ထက်လှစွာသော ပဲခွပ်ဖြင့် သစ်ငုတ်ငြောင့်ကြီး၏ အစွန်အဖျားဌ္ဌ အရေးအရစ် ထွင်းလှစ်ကြပြီး မြဲမြံစွာသောကြိုးဖြင့် ဖွဲချည်ကာ ဆွဲငင်ထုတ်ကြလေသည်။ ထို့နောက်မှ ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ဖဝါးအနာဝကို ညှစ်၍ ပြည်သွေးများကို ထုတ်ပစ်ကြလျက် ဖန်ဆေးကြပြီးနောက် မိမိတို့ တတ်သိမှတ်မိသော ဆေးဝါးများကို လိမ်းကျံပေးကာ မကြာမီပင် ပကတိ ချမ်းသာအောင် ပြုစုကုသပေးကြလေသည်။

လက်သမားတို့အား ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့်

ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နာလန်ထပြီးနောက် ''ဤ လက်သမားတို့သည် ငါ၏အပေါ်ဌ္ဌ အလွန်ကျေးဇူးများကြကုန်၏၊ ငါသည် ဤလက်သမားတို့ အပေါ်ဌ္ဌ ကျေးဇူးကို သိသူ ကျေးဇူးကိုတုံ့ဆပ်သူဖြစ်မှ သင့်တော်မည်'' ဟု ကြံစည်ကာ မိမိနေရာ တောအရပ်သို့ သွားရောက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဂန္ဓအမျိုး မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်သားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်၍ လာလေ၏။ လက်သမားတို့သည် ဆင်ဖြူတော်သားငယ်ကို မြင်ရလေလျှင် ''ငါတို့၏ဆင်ကြီးသည် သားကိုလည်း ခေါ်ဆောင်၍ လာလေပြီ'' ဟု အလွန်အားရဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိကြလေကုန်၏။ ထို့နောက် ဆင်ကြီးသည် ''ငါ ဤအရပ်ဌ္ဌ ဆက်လက်တည်ရှိနေလျှင် 'အဘယ်ကြောင့် ဤဆင်ကြီးလာသည်' ဟု ငါ၏လာရောက်ခြင်းအကြောင်းကို လက်သမားများသိကြလိမ့်မည် မဟုတ်'' ဟု ကြံစည်၍ မိမိရပ်တည်ရာဌာနမှ ဖဲသွားလေ၏။

ဆင်ဖြူတော်သားငယ်သည် ဖခင် ဆင်ပြောင်ကြီး၏နောက်မှ လိုက်လေ၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် သားငယ်လိုက်ပါလာသည်ကို သိ၍

လက်သမား‌တို့ထံ ပြန်နှစ်ဖို့ရန် အသံဖြင့် အမှတ်အသား‌ကို ပေး‌လေ၏။ သား‌ငယ် ဆင်ဖြူ‌တော်‌ကလေး‌သည် ဖခင် ဆင်ပြောင်‌ကြီး‌၏ စကား‌အသံ‌ကို ကြား‌သိရ၍ ပြန်နှစ်ပြီး လက်သမား‌တို့အထံသို့ သွား‌ရောက်‌လေ၏။ ထို‌အခါ ရောက်မှ လက်သမား‌တို့သည် "ဤ ဆင်ပြောင်‌ကြီး‌ကား ဤမိမိသား‌ငယ် ဆင်ဖြူ‌တော်‌ကလေး‌ကို ငါတို့အား ပေး‌ဖို့ရန် လာရောက်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု သိကြ၍ သား‌ငယ်ဆင်ဖြူ‌တော်‌ကလေး‌ကို "ငါတို့၏အထံ၌သင် ပြုလုပ်ရမည့်ကိစ္စ မရှိပါ၊ သင့်ဖခင်၏ အထံသို့သာလျှင် ပြန်သွား‌လော့" ဟု ခွင့်ပြုစေလွှတ်‌ကြကုန်၏။ ဆင်ပြောင်‌ကြီး‌သည် မိမိ၏သား‌ငယ်‌ကို သုံး‌ကြိမ်တိုင်တိုင် မိမိအထံသို့ လာရောက်‌ဆော်လည်း တစ်ဖန် လက်သမား‌တို့၏ အထံသို့သာလျှင် သား‌ငယ်‌ကို ပြန်၍စေလွှတ်‌လေ၏။

ဖခင်စကား‌ကို လိုက်နာ‌သော ဆင်ဖြူ‌တော်‌လေး

ထို‌အချိန်မှစ၍ လက်သမား‌တို့သည် ဆင်ဖြူ‌တော်‌ငယ်‌ကို မိမိတို့အထံ၌သာ ထား‌၍ ကျွေး‌မွေး‌ကြ‌လေကုန်၏။ ထမင်း‌စား‌ချိန်၌ လက်သမား‌တစ်‌ယောက်တစ်‌ယောက်လျှင် ထမင်း‌တစ်‌ဆုပ်ဆစ်‌ဆုပ်ကျ ဆင်ဖြူ‌တော်‌ငယ်‌အား ပေး‌ကြ‌လေ၏။ ထို့‌ကြောင့် ထို‌ဆင်ဖြူ‌တော်‌ငယ်‌အဖို့ရာ အစာထမင်း‌သည် လို‌သလောက် ပြည့်စုံ‌လေ၏။ ဆင်ဖြူ‌တော်‌ငယ်သည် လက်သမား‌များ တောတွင်း၌ ဖြတ်တောက်ခုတ်ရွေအပ်ပြီး‌သမျှသော သစ်အဆောက်အဦး အား‌လုံး‌ကို တောမှ ထုတ်‌ဆောင် သယ်ယူခဲ့၍ ဟင်း‌လင်း‌လွင်ပြင်၌ စုပုံ၍ ထား‌လေ၏။ ဤနည်း‌ဖြင့်‌ပင် လက်သမား‌တို့အပေါ်‌ဝယ် အခြား‌ကျေး‌ဇူး‌ကိုလည်း ပြုပေး‌လေ၏။

ထို‌အချိန်မှစ၍ ဆင်ဖြူ‌တော်‌ကလေး‌သည် လက်သမား‌တို့၏ စကား‌ကို လိုက်နာ ဆုံး‌မသည်‌ကို ခံယူလျက် ခပ်သိမ်း‌သော အလုပ်ကိစ္စတို့‌ကို ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်‌ပေး‌လေသည်။ လက်သမား‌တို့‌ကလည်း ဆင်ဖြူ‌တော်‌ကလေး‌ကို နေ့စဉ် နေ့စဉ် ထမင်း‌တစ်‌လုတ်ကျစီ ပေး၍ မွေး‌မြူ‌ကြကုန်၏။ ဆင်ဖြူ

တော်ကလေးသည် အလုပ်ပြီးဆုံးလျှင် မြစ်သို့ဆင်း၍ ရေချိုး ရေကစားပြီးမှ ပြန်လာ၏။ လက်သမားတို့၏သားငယ်များသည်လည်း ဆင်ဖြူတော်ကလေးကို နှာမောင်းစသည်တို့၌ ဆွဲကိုင်ကြကာ ရေ၌လည်းကောင်း ကုန်း၌လည်းကောင်း ဆင်ဖြူတော်လေးနှင့် အတူတကွ ကစားကြကုန်၏။

အထူးအားဖြင့် ဆင်အာဇာနည် မြင်းအာဇာနည် ယောကျ်ားအာဇာနည်တို့သည် ရေ၌ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို မစွန့်ကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ဖြူတော်ကလေးသည်လည်း မြစ်အတွင်း၌ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို မစွန့်ဘဲ မြစ်မှ လွတ်ရာ အပြင်အပ၌သာ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို စွန့်လေသည်။

ဆင်ဖြူတော်လေးကို အလိုရှိနေသာ ဗာရာဏသီမင်း

တစ်နေ့သ၌ ဗာရာဏသီပြည်မှ အထက်မြစ်ညာဝယ် ဆင်ဖြူတော်ကလေး နေရာ၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆင်ဖြူတော်ကလေး မြစ်အပြင်အပ၌ စွန့်ထားသော ကျင်ကြီးခြောက်တစ်ခုသည် မိုးကျရေဖြင့် မြစ်အတွင်းသို့ သက်ရောက်သွားပြီး ဗာရာဏသီမြို့တော် ရေဆိပ်ဝယ် တစ်ခုသောချုံ၌ ငြိတွယ်၍ တည်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး၏ ဆင်ထိန်းတို့သည် "ဆင်များကို ရေချိုးပေးကုန်အံ့" ဟု ကြံ၍ ဆင်အစီး ၅၀၀ တို့ကို မြစ်ဆိပ်သို့ မောင်းနှင်ခေါ်ဆောင်လာကြကုန်၏။

အာဇာနည်ဆင်ဖြူတော်ကလေး၏ ကျင်ကြီးနံ့ကို နမ်းရှူမိကြ၍ ဆင်တစ်ကောင်မျှ မြစ်တွင်းသို့ မဆင်းဝံ့ကြဘဲ ဆင်အားလုံးတို့ပင် အမြီးကို ထောင်၍ ပြေးရန် အားထုတ်ကြကုန်၏။ ဆင်ထိန်းတို့သည် ဆင်ဆေးဆရာတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားကြကုန်၏။ ဆင်ဆေးဆရာတို့သည် "ရေထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု အေားရန် ရှိသည် ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟုပြောကာ ရေကို သုတ်သင်စေကြသောအခါ ချုံပုတ်၌ ကပ်ငြိနေသော ဆင်အာဇာနည်၏ ကျင်ကြီးကို တွေ့မြင်ကြ၍ "ဤဆင်များ ပြေးသွားရန် အားထုတ်မှု၌ ဤကျင်ကြီးသည် အကြောင်းရင်းဖြစ်သည်" ဟု သိရှိကြကာ အိုးစရည်းကို

ယူဆောင်စေ၍ ရေအပြည့်ထည့်ကြလျက် ထိုဆင်အာဇာနည်၏ ကျင်ကြီးကို အိုးစရည်းအတွင်း၌ နယ်စေကြပြီး ၅၀၀ သော ဆင်တို့၏ ကိုယ်၌လောင်းစေကြကုန်၏။ ဆင်များ၏ကိုယ်တို့သည် ရနံ့ကောင်းများ မွှေးကြိုင်လှိုင်၍ နေကုန်၏။ ထိုအခါမှာမှ ဆင်တို့သည် မြစ်သို့ ဆင်း၍ ရေချိုးကြလေကုန်၏။

ဆင်ဆေးဆရာတို့သည် ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ပြောကြားပြီး "အရှင်မင်းကြီး ထိုဆင်အာဇာနည်ကို တွေ့အောင် ရှာ၍ ရွှေနန်းတော်အရောက် ဆောင်ယူမှ သင့်တော်မည်" ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။ မင်းကြီးသည် လှေအပေါင်းတို့ဖြင့် မြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ရာ အထက်မြစ်ညာသို့ ဆန်သော လှေအပေါင်းတို့ဖြင့် လက်သမားများနေရာ တောင်ခြေတောအုပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဆင်ဖြူတော်ကလေးသည် မြစ်ဆိပ်၌ ရေကစားစဉ် စည်သံကို ကြားရ၍ ပြေးသွားကာ လက်သမားတို့၏အနီး၌ ရပ်တည်လာလေ၏။ လက်သမားတို့သည် မင်းကြီးအား ခရီးဦးကြိုဆိုကြပြီး "အရှင်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ သစ်သားတို့ကို အလိုတော်ရှိပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာရပါသနည်း၊ တမန်စေလွှတ်၍ အဆက်အသခိုင်းရန် မသင့်လျော်ပါသလော" ဟု လောကဝတ် ပျူငှာစကား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မင်းကြီးက "အမောင် လက်သမားတို့ ငါသည် သစ်သားတို့ကို ရယူရန်အကျိုးငှာ လာသည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား သင်တို့ထံမှာ ရှိနေသည့် ဤဆင်ဖြူငယ်ကို ရယူရန် အလို့ငှာ ငါ လာရောက်ပေသည်" ဟု မိန့်ဆိုလေလျှင် လက်သမားတို့သည် "အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အလိုတော်ရှိတိုင်း ဖမ်းယူစေ၍ ကြွသွားတော်မူကြပါကုန်လော့" ဟု ခွင့်ပြုစကား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဗာရာဏသီမင်းနောက်လိုက်ပါသွားရသော ဆင်ဖြူတော်လေး

ဆင်ဖြူတော်ကလေးသည် လိုက်ပါခြင်းငှာ အလိုမရှိ၊ ဆင်ဆရာတို့က ဖမ်းယူ ဆွဲဆောင်ကြသော်လည်း ကြံ့ကြံ့ရပ်တည်၍သာ နေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ဆင်ဆရာတို့ကို "အမောင် ဆင်ဆရာတို့ ဆင်ဖြူတော်သည် အဘယ်အမှုကို ပြုစေလိုသနည်း" ဟု မေး၍ ဆင်ဆရာတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်ဖြူတော်သည် လက်သမား‌တို့အား ကျွေးမွေးခကို ပေးဆောင်စေလိုပါ၏" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ မင်းကြီးသည် "ကောင်းပြီ အမောင်တို့" ဟု ဆို၍ ဆင်ဖြူတော်၏ ခြေလေးဖက် နှာမောင်း အမြီးဤခြောက်ဌာနတို့ အနီး၌ အသပြာတစ်သိန်းစီ တစ်သိန်းစီကို စုပုံထားစေလေ၏။ ဆင်ဖြူတော်သည် ဤခြောက်သိန်းသော အသပြာမျှဖြင့်လည်း မလိုက်ပါပြန်သဖြင့် လက်သမား‌အား‌လုံး‌တို့အား ဝတ်စုံ တစ်စုံစီ လက်သမား‌မယား‌တို့အား ထဘီဝတ်စုံ တစ်စုံစီ မိမိနှင့် ကစား‌ဖော် သူငယ်တို့အား သူငယ်တို့ အသုံး‌အဆောင်အစုံအလင်ကို မင်းကြီးက ပေးစေလေသည်။ ထိုသို့ ပေးစေမှသာလျှင် ဆင်ဖြူတော်သည် လက်သမား‌များ လက်သမား‌မိန်း‌မများ ကစား‌ဖော်သူငယ်များကို ပြန်နှစ်ကာကြည့်လျက် ကြည့်လျက်ပင် မင်းကြီးနှင့်တကွ လိုက်ပါလာလေ၏။

မင်းကြီးသည် ဆင်ဖြူတော်ကို ယူဆောင်၍ မြို့သို့ရောက်သောအခါ မြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်တင်းကုပ်ကိုလည်းကောင်း တန်ဆာဆင်စေ၍ ဆင်ဖြူတော်ကို မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်စေလျက် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွင်းပြီး ဆင်တော်ဆိုင်ရာ အဆင်တန်ဆာ အစုံတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ မင်္ဂလာအဘိသိက် သွန်းတော်မူပြီးလျှင် မင်းစီးဆင် ပြုလုပ်၍ မိမိ၏အဆွေတော်အရာ၌ထား‌လျက် တိုင်းပြည်၏ စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ဆင်ဖြူတော်အား ပေးပြီးလျှင် မိမိ၏ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား‌တူ ပြုမူချီးမြှောက်တော်မူလေ၏။ ဆင်ဖြူတော်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏အဖို့ရာ ဧမ္မဒတ္တိဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌ မင်းအဖြစ်သည် လက်တော်သို့ ရောက်ပြီး (ရပြီး) သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားအလောင်းတော် အလီနစိတ္တမင်းသား

ဤနည်းဖြင့် အချိန် အတန်ကြာသောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူနေတော်မူလာ၏။ မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ဝန်ရင့်ကျက်သောအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီး နတ်ရွာစံလေ၏။ ဆင်ဖြူတော်သည် အကယ်၍ မင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်း သိရှိလျှင် ထိုသီရာနေရာမှာပင် နှလုံးကွဲ၍ သေပွဲဝင်လေရာ၏။ ထို့ကြောင့် မျူးမတ်တို့က မင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်း အသိမပေးကြဘဲ ပြုစုလုပ်ကျွေးမြဲ လုပ်ကျွေး၍ ထားကြလေ၏။

အထူးအားဖြင့် ဗာရာဏသီမင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်း ကြားရ၍ "ဗာရာဏသီပြည်သည် မင်းမှ ဆိတ်သုဉ်းနေသတဲ့" ဟု အိမ်နီးချင်း ကောသလဘုရင် သိသောအခါ များစွာသော စစ်တပ်ကြီးဖြင့် လာရောက်၍ မြို့ကို ဝန်းရံထားလေ၏။ ဗာရာဏသီမြို့သားတို့သည် ကောသလမင်းအထံသို့ "အကျွန်ုပ်တို့ မင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ယခုအခါ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေ၍ 'ယနေ့မှ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်၌ သားတော်ကို ဖွားမြင်လိမ့်မည်' ဟု အင်္ဂါဝိဇ္ဇာတတ် လက္ခဏာဖတ်ဆရာတို့က ဟောဆိုကြပါသည်။ အကယ်၍ မိဖုရားကြီးက သားတော်ကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ တိုင်းပြည်ကိုကား မပေး၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုသာလျှင် ပေးကြပါကုန်အံ့။ ဤခုနစ်ရက်ကြာ ကာလပတ်လုံး စောင့်ဆိုင်းကုန်လော့' ဟု သတင်းစကား ပို့သကြသည်။ ကောသလမင်းသည် "ကောင်းပြီ" ဟု သဘောတူလက်ခံလေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် ခုနစ်ရက်မြောက် ရောက်သောနေ့၌ သားတော်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုမင်းသားကို နာမည်မှည့်ရာနေ့၌ တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်းမှာ မဆုတ်နစ်သော စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် ဖွားမြောက်သန့်စင်လာသောကြောင့် "အလီနစိတ္တမင်းသား" ဟူ၍ နာမည်မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

(အလီန = မဆုတ်နစ်သောစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော မင်းသားဟု ဆိုလိုသည်။)

ဆင်ဖြူတော်အား သားတော်လေးကို အပ်ပေးနေသော
မိဖုရားကြီး

အထူးအားဖြင့် မင်းသား ဖွားမြင်ရာနေ့မှစ၍ ဗာရာဏသီ မြို့သားတို့ သည် ကောသလမင်းနှင့် ပြိုင်ဆိုင် စစ်ထိုးကြလေကုန်၏။ သို့သော်လည်း စစ်မြေဦးစီး ဘုရင်မင်းတရား မရှိသောကြောင့် များလှစွာသော စစ်သည်ဗိုလ် ပါတို့ စစ်ထိုးရင်း စစ်ထိုးရင်းပင် အနည်းငယ် အနည်းငယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ဆုတ်နစ်၍ လာလေ၏။

အမတ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို မိဖုရားကြီးအား ပြောကြားကြ၍ "အရှင်မိဖုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနည်းအတိုင်း စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ဆုတ် နစ်နေပါလျှင် စစ်ရုံးမည်မှာ ကြောက်လန့်ကြရပါသည်၊ အထူး လျှောက်ထားလိုသည်မှာ အကျွန်ုပ်တို့မင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်း သားတော် ဖွားမြင်ကြောင်း ကောသလမင်းကြီး လာရောက်၍ အကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို စစ်ထိုးနေကြောင်းများကို မင်းကြီး၏ အဆွေမင်္ဂလာ ဆင်ဖြူတော် မသိရှိသေးပါ၊ ထိုအကြောင်းများကို မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်ကို သိကြပါကုန်စို့လား" ဟု မေးမြန်းတိုင်ပင်ကြလေကုန်၏။

မိဖုရားကြီးသည် "ကောင်းပြီ"ဟု ဝန်ခံ၍ သားတော်ကို တန်ဆာဆင် ပြီးလျှင် ဘွဲ့ဖြူခင်းနှီးခွဲ လဲလျောင်းစေကာ ပြာသာဒ်မှဆင်း၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဘုရားအလောင်းတော်မင်းသား ကို ဆင်ဖြူတော်၏ ခြေရင်းခွဲ သိပ်ထား၍ "အို အရှင် ဆင်ဖြူတော်မင်း အရှင်ဆင်မင်း၏ သူငယ်ချင်းကား နတ်ရွာစံလေပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင် ဆင်မင်း နှလုံးကွဲ၍ သေပွဲဝင်ရမည့်ဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် မလျှောက်ထားခဲ့ ကြပါကုန်။ ဤမင်းသားကား အရှင်ဆင်မင်း သူငယ်ချင်း၏ သားတော်ဖြစ် ပါသည်။ ယခုအခါ ကောသလမင်း လာရောက်၍ မြို့ကို ဝန်းရံပြီး အရှင်ဆင် မင်းသူငယ်ချင်း၏ သားတော်နှင့် စစ်ထိုးလျက်ရှိပါသည်။ ဗိုလ်ပါများလည်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ဆုတ်နစ်လျက် ရှိပါသည်။ မင်းသားကို အရှင်ဆင်မင်းပင်

သတ်လိုမှုလည်း သတ်လော့၊ အရှင်ဆင်မင်းပင် မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍ ပေးလိုမှုလည်း ပေးလော့" ဟု မိဖုရားကြီးက ပြောဆိုလေ၏။

ကောသလမင်းကို အရှင်လတ်လတ်ဖမ်းပေးသော ဆင်ဖြူတော်လေး

ထိုအခါ ဆင်ဖြူတော်သည် ဘုရားအလောင်းတော် အလိန္နစိတ္တမင်းသားငယ်ကို နှာမောင်းဖြင့် သုံးသပ်ပွေ့မြှောက် ချီ၍ ဦးကင်း၍ထားကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက် ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဦးကင်းမှ ပြန်ချပြီး မိဖုရားကြီး၏လက်၌ သိပ်ထားစေပြီးမှ "ကောသလမင်းကို အရှင်လတ်လတ် ငါဖမ်းယူအံ့" ဟု ကြုံးဝါးလျက် ဆင်တင်းကုပ်မှ ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ အမတ်တို့က ဆင်ဖြူတော်အား ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ပေးပြီး မြို့တံခါးကို ဖွင့်ကြကာ ဆင်ဖြူတော်ကို ဝန်းရံကုန်လျက် မြို့မှ ထွက်ကြလေကုန်၏။ ဆင်ဖြူတော်သည် မြို့မှထွက်ပြီး ကြိုးကြာသံကို ဟစ်လျက် လူအပေါင်းကို ထိတ်လန့်ပြေးသွား ဖယ်ရှားစေ၍ ရန်သူမင်း၏ ဗိုလ်ပါရဲမက် အစုကို ဖောက်ထွင်းပြီးနောက် ရန်သူကောသလမင်းကို ဦးသွောင်၌ ဆွဲယူ ဖမ်းဆောင်ခဲ့၍ ဘုရားအလောင်းတော် အလိန္နစိတ္တမင်းသားငယ်၏ ခြေရင်း၌ လဲလျောင်းစေ၍ ကောသလမင်းကို သတ်ဖို့ရန် ထကြွလှုပ်ရှားသော မိမိတို့ဘက် ရဲမက်များကို ဟန့်တားပြီး "အသင် ကောသလမင်းသည် ဤအခါမှစ၍ မမေ့မလျော့သူ ဖြစ်လေလော့၊ 'မင်းသားကလေး ငယ်ငယ်လေးပါ' ဟု အထင်သေးမှု မပြုလင့်" ဟူ၍ သတိပေးစကား ပြောကြားဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌ မင်းစည်းစိမ်သည် အလောင်းတော် အလိန္နစိတ္တမင်းသား၏ လက်သို့ ရောက်ပြီးသည်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ ထကြွပုန်ကန်ဝံ့သော အခြားရန်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့လေပြီ။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အသက် ၇ နှစ် ရှိသောအခါ၌ ရာဇဘိသိက်

သွန်းခံ၍ အလီနစိတ္တမည်သော မင်းဖြစ်လျက် တရားသဖြင့် မင်းပြုပြီး အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လားရောက်တော်မူလေသည်။

ထိုအတိတ်ဇာတ်လမ်း၌ မယ်တော်သည် ယခုအခါ မဟာမာယာမိဖုရား၊ ခမည်းတော်သည် သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ မင်းစည်းစိမ်ကို အရယူ၍ ပေးသောဆင်ဖြူတော်သည် ယခုအခါ လုံ့လဝီရိယ လျှော့ချသော ရဟန်း၊ ဖခင်ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ပြည်နီးဖြစ်သော ကောသလမင်းသည် ယခုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ဖြစ်လာ၍ အလီနစိတ္တမင်းသားသည် ယခုအခါ ငါ ဘုရားဖြစ်လာသည်ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအလီနစိတ္တဇာတ်တော်ကို ထုတ်ဆောင်ဟောပြတော်မူ၍ ရှေးအခါကလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သူတစ်ပါး ကျေးဇူးသိတတ် တုံ့ပြန်တတ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူပေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရာ တစ်အသခ္ဏေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလအတွင်းဝယ် ဤကဲ့သို့ ကျေးဇူးသိတတ် တုံ့ပြန်တတ်သော ဘဝတွေကို များစွာပင် ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုဘဝများစွာထဲမှ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှသာ ဖြစ်သော ဤတိရစ္ဆာန်ဘဝမှာပင် ဤမျှအထိ ကျေးဇူးသိကာ ကျေးဇူးဆပ်နေပါလျှင် ပါရမီပြည့်ရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာဘဝတွင်မူ သူတစ်ပါး ကျေးဇူး သိတတ်မှု တုံ့ပြန်တတ်မှုတို့မှာ အလွန်အလွန်ပင် အားကောင်းလျက် ရှိနေပါလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိတတ်သူ တုံ့ပြန်တတ်သူတို့ကား လောကတွင် ရဖို့ရန် ခဲယဉ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါသည်။ လောက၌ ရခဲသော အရာသည် ရှားပါးသည်ဖြစ်ရာ ရှာပါးသောပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်မူကား လောက၌ အရခဲဆုံး အရှားပါးဆုံး တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ထိပ်တန်းက ပါဝင်နေပေသည်။

၃၈။ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဩဝါဒနှင့်တူသော ဩဝါဒပိုင်ရှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မွန် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်ရှိ ဂန္ဓကုဋီ ပရိဝုဏ်အတွင်း ခင်းထားအပ်သော တရားပလ္လင်တော်၌ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုင်နေတော်မူစဉ် ရဟန်းတို့ကို

"ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခဲ့လေပြီ။ (ထိုအချိန်က မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်တော်မှာ ၅၅ နှစ် ကျော်ခဲ့လေပြီ) အချို့ရဟန်းများသည် ငါဘုရားက ဤခရီးဖြင့် သွားကြကုန်စို့ ဟုပြောဆိုအပ်ပါလျက် အခြားခရီးဖြင့် ငါဘုရားကို စွန့်ခွာသွားကြကုန်၏။ (အရှင်မေဃိယကို ရည်ညွှန်းသည်။) အချို့ရဟန်းများကမူ ငါဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို မြေ၌ ချထားမည့် အခြေအနေအထိ ပြုလုပ်ဘိကြသည်။ (အရှင်နာဂသမာလကို ရည်ညွှန်းပါသည်။) ငါ ဘုရားအတွက် အမြဲပြုစုလုပ်ကျွေးမည့် ရဟန်းတစ်ပါးကို သင်ချစ်သားတို့ စဉ်းစားကြလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ရဟန်းတော်တို့ သန္ဓာန်ဝယ် တရားသံဝေဂ ကြီးစွာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး "မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့ကိုသာလျှင် တောင့်တလျက် တစ်အသက်တာနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကြာအောင် ပါရမီတို့ကို ဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။ တပည့်တော်ကဲ့သို့သော ပညာကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရှင်တော်ဘုရားတို့အတွက် အလုပ်အကျွေး

ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ တပည့်တော်သည် ရှင်တော်ဘုရားတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးပါရစေ" ဟု တောင်းပန်စကား လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို "မသင့်ဘူး ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ အကြင်အရပ်၌ သင်ချစ်သား နေ၏၊ ထိုအရပ်သည် စင်စစ်တရားမှ မဆိတ်သုဉ်းသည်သာ ဖြစ်၏။ မှန်၏၊ သင်ချစ်သား၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒသည် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒနှင့် တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်ချစ်သားသည် ငါဘုရားအား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် ကိစ္စ မရှိ" ဟု ချီးမြှောက်စကား မိန့်ကြားတော်မူကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်မြစ်တော်မူ၏။ ဤနည်းဖြင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို အစပြု၍ ၈၀ သော မဟာသာဝကကြီးများသည် ကိုယ်စီကိုယ်ငဲ ထ၍ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားအား မိမိတို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားကြလေသည်။ ထိုမဟာသာဝကကြီးများအားလုံးကိုပင် ပယ်မြစ်တော်မူလေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာ တောင်းပန်လျှောက်ထားသောအခါမှ ခွင့်ပြုတော်မူလေသည်။

၃၉။ လိုသည်ထက်ပို၍ ပေးသူနှင့်တူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည် ရဟန်းဖြစ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို သင်ကြားနာယူ၍ ဝိပဿနာ အလုပ် အားထုတ်လေလျှင် ရှေးဦးစွာ သောတာပန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ရဟန်းများသည် များသောအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ဆည်းကပ်ကြ၍ အထက်မဂ်အလို့ငှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းကြ တရားဒေသနာကို တောင်းကြ ပြဿနာကို မေးလျှောက်ကြလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုတောင်းပန် လျှောက်ထားကြသော ရဟန်းတို့၏ အလိုကို ဖြည့်စွမ်းလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ပုံကို ပြောပြတော်မူ၏။ တရားဒေသနာကို ဟောပြတော်မူ၏။ ပြဿနာကို ဖြေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းများသည် ရဟန်းတရားကို ဆက်လက် အားထုတ်ကြလေလျှင် အချို့က သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို အချို့က အနာဂါမိဖိုလ်ကို အချို့က ရဟတ္တာဖိုလ်ကို အချို့က ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးတို့ကို အချို့က အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့ကို အချို့က ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်လေးပါးတို့ကို ရကြ ရောက်ကြလေသည်။

ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်ရ၍ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က သောတာပန်အရိယာဖြစ်ကာ အခါကို သိ၍ မိမိ၏ စိတ်ကျန်းခဲ့ခြင်း၊ ကိလေသာတို့မှ ခေါင်းပါးခြင်းတို့ကို ဆင်ခြင်လျက် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အစေ့အစပ် စကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစကား ပြောကြားပြီးနောက် တရားဟောဖို့ရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ၏ အလိုအဇ္ဈာသယ

နှင့် လိုက်လျောသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း တရားဒေသနာနောက် ဉာဏ်အစဉ်လျှောက်၍ ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်တော်မူလေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တရားဒေသနာ အာနုဘော်နှင့် မိမိ၏ ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသော အကြောင်းနှစ်ပါးတို့ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်ပွားစီးကာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူလေသည်။

အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံမှ ပထမရသော သြဝါဒဖြင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့လေသည်။ သို့သော် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်ကား အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ ရဟန္တာဖြစ်သည်ကို မဆင်ခြင်သည့်အတွက် မသိ၍ သေက္ခအရိယာပင် ထင်မှတ်တော်မူကာ နောက်တစ်နေ့ ဝယ် နည်းနည်းတောင်းပါလျက် လိုသည်ထက် ပို၍ပေးကာ ကုသိုလ်ဆန္ဒကြီးမြတ်လှသည့် ဒါနရှင်ယောကျ်ားကဲ့သို့ ဆဆထပ်ပိုး တိုး၍ တိုး၍ အကြောင်းပေါင်းများစွာဖြင့် အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ ရဟန္တာဖြစ်ရန် တရားအကျယ် ဟောတော်မူလေသည်။ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ သည်လည်း "ငါကား ယခုအခါ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသူဖြစ်၏။ ဤအဆုံးအမသြဝါဒဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု မကြံစည်ဘဲ သူတော်ကောင်းတရား၌ ရှိသေသောစိတ်ဖြင့် ရှေးအခါကကဲ့သို့ပင် ရှိသေစွာ နာယူမြဲ နာယူနေလေ၏။

၄၀။ အချင်းချင်း မြတ်နိုးကြသော အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

"ဘုရားရတနာနှင့် သံဃာရတနာကို ပူဇော်မူသည် ထင်ရှား၏၊ တရားရတနာကိုမူ မည်သို့ ပူဇော်ရလေမည်နည်း" ဟု ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်မှာ အကြံပေါ်နေလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပြီး ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်၏။ "ပုဏ္ဏား သင်သည် တရားရတနာကို ပူဇော်လိုလျှင် အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတစ်ပါးကို ပူဇော်လော့" ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားက "မြတ်စွာဘုရား အကြားအမြင်များသော ရဟန်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "ရဟန်းအပေါင်းကို မေးလျှောက်လော" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းအပေါင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး "အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်အား အကြားအမြင်များသော ရဟန်းကို ညွှန်ပြတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ "ပုဏ္ဏား အရှင်အာနန္ဒာသည် အကြားအမြင်များသော ရဟန်းဖြစ်သည်" ဟု ရဟန်းတို့က မိန့်ကြားလေသဖြင့် ပုဏ္ဏားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို တစ်ထောင်တန်သင်္ကန်းဖြင့် ပူဇော်လေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုသင်္ကန်းကိုယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားလေပြီ၊ "အာနန္ဒာ ဒီသင်္ကန်းကို ဘယ်ကရလာသလဲ" ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်က မေးတော်မူသဖြင့် "မြတ်စွာဘုရား ဤသင်္ကန်းကို ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က လှူဒါန်းပါသည်။ ဤသင်္ကန်းကို တပည့်တော် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူဒါန်းလိုပါသည်" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "အာနန္ဒာ လှူလေ" ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ "မြတ်စွာဘုရား

ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ခရီးကြွသွားပါသည်ဘုရား" ဟု အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားသောအခါ "ဒီလိုဆိုရင် ခရီးက ပြန်လာမှ လှူပေါ့" ဟု မိန့်တော်မူ၍ "မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဓိဋ္ဌာန်တင်အပ် ဝိကပ္ပနာပြုအပ်သော သင်္ကန်းမှ အပိုဖြစ်သော သင်္ကန်းမဆောင်ရ ဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားပါသည် ဘုရား" ဟု အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားလေသည်။ "အာနန္ဒာ၊ သာရိပုတ္တရာ ဘယ်အခါ ပြန်လာမည်လဲ" ဟု မေးသဖြင့် ၁၀ ရက်လောက် ကြာရင် ပြန်လာပါမည် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားသောအခါ "အာနန္ဒာ အဓိဋ္ဌာန် မတင်အပ် ဝိကပ္ပနာ မပြုအပ်သော သင်္ကန်းကို အကြာဆုံး ၁၀ ရက်ထိ ထားခွင့်ပြုသည်" ဟု မိန့်ကာ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း မြတ်နိုးဖွယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရလာလေလျှင် ထိုမြတ်နိုးဖွယ် ပစ္စည်းကို အရှင်အာနန္ဒာအား လှူဒါန်းလေသည်။ ဤသို့လျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် အချင်းချင်း မြတ်နိုးကြလေသည်။

၄၁။ မြေကြီးကို ရွှေသီးစေခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သုမနသူဌေးကြီးကို မှီခို၍ နေရသည့် "ပုဏ္ဏာ" အမည်ရှိသော အလုပ်သမား၊ ဇနီးဖြစ်သူ ဥတ္တရာနှင့် သမီးလေးတို့ နေကြလေ၏။ သမီးလေး၏အမည်ကိုလည်း အမိအမည်နှင့် အလားတူ "ဥတ္တရာ" ဟူ၍ မှည့် ခေါ်ကြ၏။ တစ်နေ့သ၌ ၇ ရက် ကျင်းပမည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသော ရာဇဂြိုဟ် နက္ခတ်ပွဲသဘင်ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကြီးသည် ပုဏ္ဏာကို ခေါ်စေ၍ "အမောင်ပုဏ္ဏာ နက္ခတ်ပွဲသဘင်သည်လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းသည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲသော မောင်တို့လို လူအဖို့ရာ ဘာလုပ်အံ့နည်း၊ အမောင်သည် ပွဲသဘင် အဖိုးအခရိက္ခာကို ယူ၍ ပွဲလမ်းသဘင်ကိုပင် ပျော်ရွှင်မည်လော၊ သို့မဟုတ် အားကောင်းသည့် နွားများ ထွန်တုံး ထွန်သွားများကိုယူကာ လယ်ထွန်မည်လော၊ အမောင် နှစ်သက်ရာကို ပြောပါလေ" ဟု ဆိုလေ၏။ "အရှင် နက္ခတ်ပွဲသဘင်မည်သည် ဥစ္စာရှိသူတို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးအိမ်မှာတော့ နက်ဖြန်အတွက် ယာဂု ဆန်ပင် မရှိပါ၊ နက္ခတ်ပွဲဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ နွားတွေရလျှင် လယ်ထွန်သွားပါမည်" ဟု ပုဏ္ဏာက ပြောပြလေ၏။ "ဒီလိုဆိုရင် နွားတို့ကို ယူလော" ဟု သူဌေးက ပြောသောအခါ ပုဏ္ဏာသည် အားကောင်းသည့် နွားများ ထွန်တုံး ထွန်သွားများကိုယူကာ "အရှင်မ မြို့သူမြို့သားတွေက နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို သွားနေကြတယ်။ ငါတော့ ဆင်းရဲသားမို့ အခစားအလုပ်လုပ်ဖို့ သွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ငါ့အတွက် ထမင်းနှစ်ဆ ချက်ပြီး ယူခဲ့ပါ" ဟု ဇနီးကို ပြောပြီး လယ်သို့သွားလေပြီ။

ပုဏ္ဏာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ၇ ရက်ပတ်လုံး နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားနေရာ ထိုနေ့၌ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ "ငါဟာ ဒီနေ့ ဘယ်သူ့ကို ချီးမြှောက်သင့်သလဲ" ဟု ကြည့်ရှုသောအခါ သူ၏ ဉာဏ်ကွန်ယက်ထဲသို့ ပုဏ္ဏာ ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် "ပုဏ္ဏာဟာ သဒ္ဓါတရား ရှိသလား၊ ငါ့ရဲ့ ချီးမြှောက်မှုကို ခံယူနိုင်လေမလား" ဟု ကြည့်ရှုပြန်ရာ ပုဏ္ဏာ၏ သဒ္ဓါတရား ရှိသည်၏ အဖြစ်၊ ချီးမြှောက်မှုကို ခံယူနိုင်သည့်အဖြစ်၊ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ကို ရနိုင်မည့်အဖြစ်တို့ကို သိရ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ ပုဏ္ဏာ လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့သွားပြီး ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းရှိ ချုံတစ်ချုံကို ကြည့်လျက် ရပ်တည်နေလေပြီ။

ပုဏ္ဏာသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် လယ်ထွန်ခြင်းအမှုကို ထားခဲ့ပြီး ထိုခြင်းကြီး ၅ ပါးဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိခိုးကာ "ဒန်ပူကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလိုရှိတာ ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု တွေးပြီး ဒန်ပူကို အပ်စပ်အောင် ပြုလုပ်ကာ လှူဒါန်းလေသည်။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏာအား အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကို ထုတ်ဆောင်ကာ ပေးလေ၏။ "အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရေကို အလိုရှိတာ ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု ပုဏ္ဏာသိလေသဖြင့် သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကိုယူကာ ရေကို စစ်ပြီး လှူဒါန်းလေ၏။ "ပုဏ္ဏာဟာ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ နောက်ဖေးအိမ်မှာ နေရရှာတယ်။ ငါဟာ ပုဏ္ဏာရဲ့ အိမ်တံခါးကို သွားခဲ့ရင် ပုဏ္ဏာရဲ့ဇနီးဟာ ငါ့ကို ဖူးမြော်ခွင့် ရလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ပုဏ္ဏာဇနီး ထမင်းယူပြီး ဒီလမ်းကို လာသည့်အချိန်အထိ ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေမည်" ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကြံစည်နေလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အချိန်အနည်းငယ် စောင့်ပြီးသောအခါ ပုဏ္ဏာဇနီး လမ်းပေါ်လာနေသည်ကို သိသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရှေ့ရှုကာ ကြွသွားလေပြီ။

ဥတ္တရာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ

ပုဏ္ဏဇနိး ဥတ္တရာသည် လမ်းခရီးအကြား၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် "တစ်ခါတစ်ရံ ငါဟာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းရှိပေမယ့် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မဖူးတွေ့ရ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငါဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဖူးတွေ့ပေမယ့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းက မရှိ၊ ဒီနေ့တော့ ငါဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုလည်း ဖူးတွေ့နေရတယ်၊ ဒီလှူဖွယ်ပစ္စည်းကလည်း ရှိနေတယ်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ ငါ့ကို ချီးမြှောက်လေမည်လား" ဟု စဉ်းစားနေလေ၏။ ဥတ္တရာသည် ထမင်းတောင်းကို ချကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ထိခြင်းကြီး ငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးပြီး "အရှင်ဘုရား ဒီလှူဖွယ်ပစ္စည်းကို မွန်မြတ်တယ်၊ မမွန်မြတ်ဘူးလို့ သဘောထားတော်မမူဘဲ အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျွန်ဒကာအား ချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သပိတ်ကို ဥတ္တရာ၏ အနီးသို့ ကပ်ဆောင်ပေးသဖြင့် ဥတ္တရာသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထမင်းအိုးကို သယ်ဆောင်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို လောင်းလှူလတ်သော် ထမင်းတစ်ဝက်ကို လှူပြီးသောအခါ "ပြည့်စုံပြီ၊ တော်လောက်ပြီ" ဟု မိန့်ကြားကာ လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်လေသည်။

"အရှင်ဘုရား ဤထမင်းသည် တစ်ယောက်စာအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ နှစ်ဖို့ခွဲလို့ မသင့်ပါ၊ အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ကျွန်ဒကာအား ဤလောကအတွက် ချီးမြှောက်မှုကို မပြုဘဲ တမလွန်လောကအတွက် ချီးမြှောက်မှုကို ပြုတော်မူပါ၊ တပည့်တော် ဤဆွမ်း အကုန်လုံး လောင်းလှူလိုပါတယ် ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သပိတ်ထဲ အကုန်လုံး လောင်းလှူပြီး "အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော တရားကို သိမြင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါလို၏" ဟု ဆုတောင်းလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "သင် ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ" ဟု မိန့်ကာ ရပ်လျက်ပင် အနုမောဒနာ တရားစကား မိန့်ကြားပြီး ရေချမ်းသာရာ တစ်နေရာမှာ ထိုင်၍ ဆွမ်းကိစ္စ

ကို ပြုလေပြီ။ ဥတ္တရာသည်လည်း အိမ်သို့ပြန်ကာ ဆန်တို့ကိုရှာပြီး ထမင်းချက်လေသည်။ ပုဏ္ဏာသည်လည်း တစ်ကရီသခွဲမျှ ရှိသောအရပ်ကို ထွန်၍ ထမင်းဆာမှုကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် နွားတို့ကို လွှတ်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်သို့ဝင်ကာ လမ်းကို ကြည့်လျက် ထိုင်နေလေသည်။

ဇနီးသည်၏ ရင်ခွင်မှာ အိပ်ပျော်သွားသော ပုဏ္ဏာ

ထိုအခါ ဥတ္တရာသည် ထမင်းကိုယူပြီး သွားလတ်သော် ပုဏ္ဏာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း "ဒီကိုပုဏ္ဏာဟာ ထမင်းဆာမှု နှိပ်စက်ခံရလို့ ငါ့ကို မျှော်ကြည့်ပြီး ထိုင်နေရှာတယ်၊ ငါ့ကို အလွန်အကဲကြာရကောင်းလား၊ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်မာန်မဲကာ ကြိမ်တံပြာနဲ့ ရိုက်ခဲ့ရင် ငါလုပ်ထားတဲ့ ကောင်းမှုဟာ အကျိုးမရှိ ဖြစ်ပေရော့မယ်၊ ကိုပုဏ္ဏာအား စောစောက ကြိုတင်ပြောထားမှ တော်ရော့မယ်" ဟု ကြံစည်ကာ "အမောင် ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ထားပါ၊ ကျွန်မ ပြုထားတဲ့ ကောင်းမှုကို အကျိုးမဲ့မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကျွန်မ နံနက်စောစောကပဲ အမောင့်အတွက် ထမင်းကို သယ်ယူလာခဲ့ပါတယ်၊ လမ်းခရီးအကြား၌ တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တွေ့တာနဲ့ အမောင့်အတွက် သယ်ယူလာတဲ့ ထမင်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလိုက်ပါတယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းချက်ကာ လာခဲ့ပါတယ်၊ အမောင် စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ထားပါနော်" ဟု ပြောပြလေသည်။ ပုဏ္ဏာသည် "ရှင်မ ဘာကို ပြောလိုက်သလဲ" ဟု မေးသဖြင့် တစ်ဖန် ထိုအကြောင်းကို ကြားရပြန်သော် "ရှင်မ၊ ရှင်မ ငါ့အတွက် ချက်လာတဲ့ ထမင်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလိုက်တာ ကောင်းပါပေတယ်၊ ငါလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဒီနေ့ နံနက်စောစောကပဲ ဒန်ပူနဲ့ မျက်နှာသစ်ရေကို လှူလိုက်တယ်" ဟု ပြော၍ စိတ်ကြည်လင်ရွှင်ပျကာ ဥတ္တရာ၏ စကားကို အလွန်သဘောကျနေလေသည်။ နေမြင့်မှ ထမင်းစားရသဖြင့် ကိုယ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၍ ဥတ္တရာ၏ ရင်ခွင်၌ ဦးခေါင်းထားကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မြေကြီးက ရွေသီးနေလေပြီ

ထိုအခါ ပုဏ္ဏာ၏ နံနက်စောစောကပင် ထွန်ထားရာနေရာသည် မြေမှုန့်မှစ၍ အလုံးစုံသည်မဟာလှေခါးပန်းပုံကဲ့သို့ နီသော ရွှေသောအဆင်းရှိကာ တင့်တယ်စွာ တည်နေလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလာသော ပုဏ္ဏာသည် ထွန်ထားသောနေရာကို ကြည့်ပြီး "ရှင်မ၊ ဒီထွန်ထားတဲ့ နေရာအားလုံးဟာ ငါ့အမြင်မှာ ရွှေတွေအဖြစ်နဲ့ ထင်ရှားနေတယ်၊ အလွန်နေမြင့်တဲ့အခါမှာ ထမင်းစားရလို့ ငါ့မျက်စိတွေ ဝေနေရော့သလား" ဟု မေးလေသည်။

"အမောင် ကျွန်မမျက်စိထဲမှာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်ရှားနေတယ်" ဟု ဥတ္တရာက ပြောလေသည်။ ပုဏ္ဏာသည် နေရာမှထပြီး ထွန်ထားသော နေရာသို့ သွားကာ ထွန်စိုင်ခဲတစ်လုံးကိုယူပြီး ထွန်တုံးဦး၌ ထုနှက်ကြည့်လေရာ ရွှေဖြစ်နေသည်ကို သိရသဖြင့် "တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ငါတို့လှူရတဲ့ အလှူရဲ့အကျိုးကို ဒီနေ့ပဲ မြင်တွေ့ရတာ အံ့သြစရာကောင်းပါပေတယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ ဥစ္စာကို ဖုံးကွယ်ထားပြီး သုံးစွဲဖို့ မသင့်တော်" ဟု ဇနီးအား ပြောကာ ယူလာသော ထမင်းခွက်၌ ရွှေအပြည့်ထည့်ပြီး မင်းနန်းတော်သို့ သွားလေရာ မင်းက ဝင်ခွင့်ပြုသဖြင့် ဝင်ကာ မင်းကို ရှိခိုးပြီး "ဘာလဲ အမောင်" ဟု မင်းက ဆိုလေသောအခါ "အရှင်မင်းမြတ် ယနေ့ ကျွန်တော်မျိုး ထွန်ထားရာ နေရာအားလုံးဟာ ရွှေတွေဖြစ်ကာ တည်နေပါတယ်၊ အဲဒီရွှေတွေကို ဆောင်ယူစေဖို့ သင့်ပါတယ်" မင်းအား လျှောက်ထားလေသည်။ "မောင်မင်း နာမည်က ဘာလဲ" ဟု မေးသဖြင့် "ပုဏ္ဏာ ဖြစ်ပါကြောင်း" လျှောက်ထားသောအခါ "မောင်မင်း ဒီနေ့ ဘာလုပ်သလဲ" ဟု မင်းက ထပ်မေးပြန်သဖြင့် "ဒီနေ့ နံနက်စောစောကပင် ကျွန်တော်မျိုးသည် တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဒန်ပူနဲ့ မျက်နှာသစ်ရေကို လှူခဲ့ပါသည်၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ ဇနီးကလည်း ကျွန်တော်မျိုးအတွက် သယ်ယူလာသည့် ထမင်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအားပင် လှူခဲ့ပါသည်" ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ကြလေပြီ

ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် မင်းသည် "မောင်မင်းတို့ ဒီနေ့ပဲ တရား စစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူအပ်တဲ့ အလှူရဲ့အကျိုးကို တွေ့ရပြီ တဲ့" ဟု ပြောပြီး "မောင်မင်း ဘာကို လုပ်မည်လဲ" ဟု မေးလေသည်။ "အရှင်မင်းမြတ် လှည်းအစီးထောင်ပေါင်းများစွာ စေလွှတ်ပြီး ရွှေတွေကို သယ်ဆောင်ခိုင်းတော်မူပါ" ဟု လျှောက်တင်သဖြင့် မင်းသည် လှည်းတို့ကို လွှတ်လေပြီ။ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် "မင်း၏ ဥစ္စာတွေ" ဟု ပြောကာ ယူကြလေသဖြင့် ယူတိုင်းယူတိုင်း မြေညက်ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် မင်းထံသွား၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်တင်သောအခါ "မောင်မင်းတို့က ဘယ်လိုပြောပြီး ယူကြသလဲ" ဟု မေးသဖြင့် "အရှင်မင်းမြတ် ဥစ္စာတွေဟုပြောကာ ယူကြပါသည်" ဟု လျှောက်တင်ကြလေသည်။ "မောင်မင်းတို့ အဲဒီရွှေတွေဟာ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ သွားကြ၊ 'ပုဏ္ဏ၏ ဥစ္စာတွေပဲ'လို့ ပြောကာ ယူကြ" ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။ မင်းချင်းတို့သည် မင်းမှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြသဖြင့် ယူတိုင်းယူတိုင်း ရွှေတွေသာ ဖြစ်လေတော့သည်။ ရွှေတွေအားလုံး သယ်ယူကာ မင်းရင်ပြင်တွင် စုပုံထားကြလေပြီ။ ရွှေပုံကြီးသည် အတောင် ၈၀ မြင့်လေသည်။

မင်းသည် မြို့သူမြို့သား တို့ကို စုဝေးစေကာ "ဒီမြို့မှာ ဒီလောက် အတိုင်းအတာရှိတဲ့ ရွှေ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ရှိသလား" ဟု မေးသဖြင့် "မရှိပါ အရှင်မင်းမြတ်" ဟု လျှောက်တင်ကြလေရာ "ဒီပုဏ္ဏအား ဘာကို ပေးသင့်သလဲ" ဟု မေး၍ "သူဌေးရာထူးပေးသင့်ပါသည်" ဟု လျှောက်တင်ကြလေသည်။ မင်းသည် "ဗဟုဓနသူဌေး အမည်တွင်စေ" ဟု မိန့်ကာ များစွာသော ဥစ္စာနှင့်တကွ ပုဏ္ဏအား သူဌေးရာထူးပေးလေသည်။ "အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ နေခဲ့ရသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့အား နေဖို့ရာ နေရာပေးတော်မူပါ" ဟု ပုဏ္ဏက လျှောက်တင်သဖြင့် "ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေရာကို ကြည့်ပါ၊ ဒီခဏ ရှိနေ ပါတယ်၊ ဒီခဏကို

ဖယ်ရှားခိုင်းပြီး အိမ်ဆောက်ခိုင်းပါ" ဟု မိန့်ကာ သူဌေးဟောင်းအိမ်နေရာကို ညွှန်ပြလေသည်။

ပုဏ္ဏသူဌေးသည် ထိုနေရာ၌ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အိမ် ဆောက်လုပ်စေပြီး အိမ်ဝင်မင်္ဂလာ ထီးဆောင်းမင်္ဂလာတို့ကို တစ်ပေါင်းတည်း ပြုလျက် ဘုရားအမျှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းအား ၇ ရက်ပတ်လုံး အလှူဒါန လုပ်လေသည်။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏအား မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာစကား မိန့်ကြားလျက် အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို မိန့်တော်မူလေသည်။ တရားဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ပုဏ္ဏသူဌေး၊ ဇနီးဥတ္တရာနှင့် သမီး ဥတ္တရာသုံးယောက်တို့ သောတာပန် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒါနကောင်းမှု တစ်ခုခုပြုလျှင် စိတ်ဖြစ်စဉ် တစ်ခုတစ်ခု၌ ကုသိုလ်ဇော ၇ ကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဇော ၇ ကြိမ်တို့တွင် ပထမဇောစိတ်တို့၌ ပါရှိသော ကုသိုလ်စေတနာသည် အကြောင်းညီညွတ်လျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ သက်မဲ့ဖြစ်သည့် ရွှေ ငွေစသော ရပ်ဝတ္ထုအကျိုးတို့ကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ အကျိုးပေးရန်

၁။ ဝတ္ထုသမ္ပဒါ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က အနာဂါမ် အရိယာ၊ သို့မဟုတ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း။

၂။ ပစ္စယသမ္ပဒါ- လှူဖွယ်ဝတ္ထုက တရားသဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်း ဖြစ်ခြင်း။

၃။ စေတနာသမ္ပဒါ- အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၏ စေတနာသုံးတန်နှင့် ပြည့်စုံ ညီညွတ်ခြင်း။

၄။ ဂုဏာတိရေကသမ္ပဒါ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က သမာပတ်မှ ထပြီးစ ဖြစ်ခြင်း။

ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဤအကြောင်း ၄ ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ အလှူရှင်ကလည်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဤအကြောင်းများ ညီညွတ်မှ မျက်မှောက်ဘဝ၌ အကျိုးပေးလေသည်။

ယခု ပုဏ္ဏာသူဆင်းရဲ ဇနီးမောင်နှံတို့၏ အလှူဒါနမှာလည်း ဆိုခဲ့ပြီးသော ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအတွက် အကြောင်း ၄ ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်ပြင် မောင်ပုဏ္ဏ ကိုယ်တိုင်ကပင် သူဌေးဖြစ်ရန် အတိတ်ဘဝ ရှေးကောင်းမှုနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၍ ထိုနေ့မှာပင် ဗဟုဓနသူဌေးကြီး ဖြစ်အောင် သုံးမကုန် စွဲမကုန်နိုင်သည့် သက်မဲ့ ရွှေတုံး ရွှေဆိုင် ရပ်ဝတ္ထုအကျိုးတို့ကို ရရှိလေသည်။

ဆင်းရဲသားတို့ကို သနားကရုဏာ လွန်စွာကြီးမားတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ချီးမြှောက်မှုကြောင့် ဆင်းရဲသားပုဏ္ဏ မိသားစုသည် သူဌေးမိသားစု ဖြစ်ခဲ့လေပြီ၊ မြေကြီးသည် ရွှေသီးခဲ့လေပြီ။

(အခွင့်သာလျှင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အကြောင်းကို ဆက်ကာ ကြိုးစားပါဦးမည်။)

သာမဏေကျော်

ဆက်လက် ထုတ်ဝေမည့် ပါရမီစာအုပ်များ

သာမဏေကျော်	မဟာစည်ဆရာတော်၏
	ထူးခြားသောအတွေးအမြင်
သာမဏေကျော်	ဘုရားနှင့်စပ် အထူးမှတ်ဖွယ်
သာမဏေကျော်	မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏
	နံနက်ခင်းဩဝါဒများ
သာမဏေကျော်	လူပီသသူ
သာမဏေကျော်	ပြောချင်တာလေးတွေ
ဦးဖိုးကျား	မြောက်ပိုင်းဗုဒ္ဓဘာသာမဟာယနကိုဏ်း
ဦးဖိုးကျား	သီပေါမင်းပါတော်မူအရေးတော်ပုံ
ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်	ဗုဒ္ဓဘာသာကမ္မဝါဒနှင့်မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
ပါဠိပါရဂူဦးအောင်မိုး	ဓမ္မသေနာပတိအရှင်သာရိပုတ္တရာ
သုခ	သဗ္ဗဒေသတ္ထာ
မန်းတင်	မြို့ပိုင်မောင်ပြုံးချို
မန်းတင်	ကိုဖိုးလုံး

မန်းတင်	ပထမအရွယ်
တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ	ကံဇာတ်လမ်း ဉာဏ်ဖြတ်သန်း
	ချမ်းသာရွှေပြည်နန်း
ဦးလှသိန်းထွဋ်	မြတ်ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့် တာဝတိံသာ
ပန်းဒကာ ကိုတင်မြင့်	ဘာသာသွေး နွေးပါစေ
ဒေါက်တာမတင်ဝင်း	လက်ဆင့်ကမ်းရတနာ
ဒေါက်တာမတင်ဝင်း	ပညာလိုရင်ပျိုမျစ်တယ်
ဒေါက်တာမတင်ဝင်း	ပုလဲတစ်လုံး ရွဲတစ်လုံး
ဒေါက်တာမတင်ဝင်း	စကားနှင်းပွင့်များ
မစန္ဒာ	မစပ်သောငရုတ်
မစန္ဒာ	စိမ်းရွက်သစ်တဝေဝေ
မစန္ဒာ	ဝတ္ထုတိုများ(၂)
မစန္ဒာ	ဝတ္ထုတိုများ(၄)
မစန္ဒာ	မဂ္ဂင်းဝတ္ထုရှည်များ(၂)
Rawe Htun	The Modern Buddhist Nun
Ma Sandar	Upstream and other stories

J 9 ɔ ɛ ɛ

မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာတော်ရံ ပညာ
အရာ၌ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်
များ ဆောင်ရွက်ချက်များကို ဖော်ပြထားသည်။

ပန်းချီစံတိုး